

မင်းမင်းမင်းမင်း

ကျားခံတွင်းစံအိမ်

BURMESE
CLASSIC

L ခု

ပဉ္စ ရုဏ် အဟံ ဝဒ္ဓာပီ

- ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၅ ခုနှစ်၊
- အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၃၀၀ ကျပ်
- အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်ခိုင်အိန်မြင့် (ကောင်းဆူအောင်ဆက်)
အမှတ် (၅၂/ခ)၊ ရွှေယင်းမာလမ်း၊
(၁၃)ရပ်ကွက်၊ ရန်ကင်း။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ)
အမှတ်(၆၆)၊ ဗိုလ်ဥက္ကမလမ်း၊
ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကင်း။
- ဖြန့်ချိရေး - မြိတ်စာပေ၊ ဖုန်း - ၀၉-၇၃၂၄၅၀၄၈
အမှတ်-၂၂၁၊ ၃၁-လမ်း (အထက်)
ရန်ကင်း။
- စီစဉ်သူ - ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ)
ဖုန်း - ၀၉-၅၀ ၃၁၀၃၄

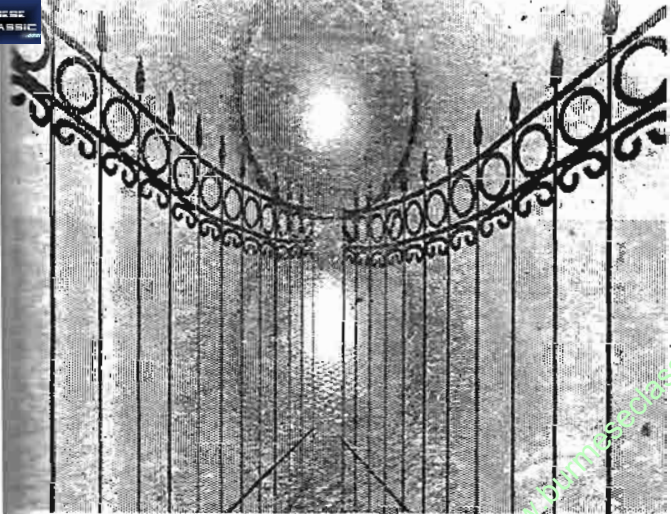
၃၉၈.၂

မင်းစက္က
ကျားခံတွင်းစံအိမ် / မင်းစက္က ။ - ရန်ကင်း။
မြိတ်စာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။
၂၄၈ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ။
ကျားခံတွင်းစံအိမ်

မင်းစက္က

ကျား ခံ တွင်း စံ အိမ်

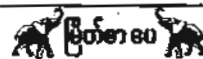
BURMESE CLASSIC

အခန်း - ၁

တောက စိမ်းစိုနေသည်။ တောင်ကလည်း စိမ်းလန်း
 သစ်ပင်များနှင့်မြင့်မားလှသည်။ တစ်တောလုံး တစ်
 တောင်လုံးသည် မြရည်လိမ်းထားသည့်နှယ် မြင်ရ၏။
 ရှေ့ကကြည့်လိုက်တော့လည်း တောင်တန်းများနှင့်။
 နောက်ဘက်မှာလည်း တောင်တန်းတွေနှင့်။ ဝန်းကျင်တစ်
 ဝန်းတွင် စိမ်းစိုနေသော တောင်တန်းများ ဝန်းရံထားလေ၏။

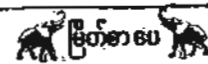

ရထားကြီးက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မှန်မှန်ခုတ်မောင်းနေ၏။ ရထားအပြင်ဘက်မှ တိုက်ခတ်နေသော လေအေးဒဏ်ကြောင့် ချမ်းစိမ့်သော အသံကို ခံစားနေရသည်။ အချို့ ခရီးသည်များက မျက်စိကို စုံမှိတ်လျက် မှေးစက်နေကြသည်။

ရထားပြတင်းပေါက်ဘေးမှ ထိုင်ခုံတွင် ကျုံ့ ကျုံ့ ကလေးထိုင်ရင်း အပြင်ဘက်မှ ရှုခင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသူက မေသော်။ သူမသည် အပြင်ဘက်မှ ရှုခင်းများကို ငေးမောရင်း တွေးနေလေ၏။ ပြေးနေသော ရထားအရှိန်ကြောင့် မြင်တွေ့နေရသော ရှုခင်းများသည် မြင်ကွင်းထဲမှ တစ်ခဏချင်းပင် ပျောက်သွား၏။ တောတောင်ရှုခင်းများကို မြင်တွေ့နေရသည်မှာ မေသော်အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့လှသည်။

ရန်ကုန်ဘူတာမှ ညရထားစတင်ထွက်ခွာလာသည့်အချိန်မှစ၍ မေသော်သည် တခဏလေးသာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ ရထားကြီး စတင်ထွက်ခွာလာစဉ်က ရထားတွဲပေါ်တွင် ခရီးသည်များ၏ စကားပြောသံများဖြင့် ဆူညံနေ၏။

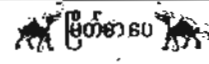
ညဉ့်နက်ချိန်ရောက်၍ ရထားပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်

တိုးဝင်လာသည့် လေကြောင့် ရထားတွဲပေါ်တွင် အအေးဓာတ်က လွှမ်းခြုံသွားကြသည်။ ထိုင်ခုံနောက်မှီတွင် ခေါင်းမှေးကာ အိပ်စက်သွားကြ၏။ မေသော်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုရင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ညဉ့်နှစ်နာရီကျော်တော့ မေသော်၏ မျက်ခွံတွေ လေးလာသည်။ မျက်လုံးများက ဝေဝါးလာ၏။ ဖတ်နေသည့် စာလုံးများကို မမြင်ချင်တော့။ စိတ်ဝင်စားမှုတွေ အားနည်းလာသည်။

ထို့ကြောင့် မေသော်သည် ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ဖဝါးအပ်ပြီး သန်းဝေမိ၏။ ခေါင်းဘယ်ညာယိမ်းလိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှ ခရီးသည်မိန်းမနှစ်ဦးက အိပ်ပျော်နေရာ၏။ မေသော်ဘေးမှ မိန်းမကြီးက ဟောက်သံများပင် ထွက်နေသည်။ မေသော်သည် တစ်ချက်ပြူးလိုက်မိ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း အိပ်ငိုက်နေသည်မဟုတ်လား။ မေသော်သည် ထိုင်ခုံနောက်မှီကို ခေါင်းဖြင့်မှီရင်း မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့ပေမယ့် . . .

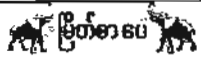
သူ့စားနားမှ အိပ်ပျော်နေသော မိန်းမကြီးက သူပဲ
 ခုံးကို ခေါင်းနှင့်လာဆောင်သဖြင့် မေသော်နိုးသွား၏။ ရုတ်
 တရက်မို့ ထိတ်လန့်သွားမိသဖြင့် မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားသော်
 လည်း အိပ်မပျော်တော့။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ခရီးသည်မိန်းမ
 တစ်ဦးကလည်း နိုးလာသည်။ ရထားပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်
 နေသည့် အသံကို မေသော်ကြားမိ၏။ မေသော်က မျက်လုံး
 ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ပြတင်းပေါက်က လေတစ်အားတိုးတော့ ချမ်းစိမ့်လာ
 တယ်. . အဲဒါကြောင့် တံခါးပိတ်လိုက်တာ. . ”

ခရီးသည်မိန်းမက ချိုသာသောအသံဖြင့် မေသော်ကို
 ပြောသည်။ မေသော်ကလည်း ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ပိတ်
 ချင်နေတာနဲ့တော့ အတော်ဖြစ်သွား၏။ အိပ်၍မရတော့မှန်း
 သိနေသော မေသော်က စာအုပ်ကိုဆက်ဖတ်နေမိသည်။ စာ
 ဖတ်ရင်း ပျင်းရိသွားသည့်အခါ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။
 မျက်စိကို အနားပေးသည့် သဘောပေါ့။

သည်သို့စာဖတ်လိုက်၊ နားနေလိုက်နှင့် မိုးစင်စင်လင်း

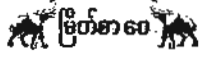
လာသည်။ မေသော်က ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုမ၍ ဖွင့်လိုက်
 သည်။ ခရီးသည်မိန်းမကြီးများက နိုးနေကြလေပြီ။

ရထားပေါ်မှ မြင်တွေ့နေရသော ရှုခင်းအားလုံးသည်
 မေသော်အတွက် အသစ်အဆန်းများသာဖြစ်၏။ မြင်ပြီးသည်
 နှင့် ပျောက်သွားကြသည်။ တကယ်တော့ မြင်ရသမျှတို့က
 အောက်မှာကျန်ခဲ့တာပါလေ။

ကြည့်စမ်းပါဦး. . သာစည်သည် နောက်မှာကျန်ခဲ့
 ပြီကော။ သာစည်သာမက ဆင်တောင်ဘူတာသည်လည်း
 အောက်မှာကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ဟော. . ရှေ့မှာ မြင်းတိုက်။ မေသော်က ခရီးစဉ်ဘူ
 တာများကို ကျက်မှတ်ထားသည်မို့ မေသော်ရောက်ချင်နေ
 သည့် ကလောက ရှေ့မှာလေ။ ဘာလိုလိုနဲ့ နိုးလာပြီ။ ကလော
 ရောက်တော့မှာပါလားဟု မေသော်မှတ်တမ်းလိုက်မိ၏။ အင်း
 ကလောကို နီးသည်ထက် နီးလာပြီပဲ. . ။

တွေဝေနေသော မေသော်မျက်လုံးများက တောင်
 မိန်းမကြီးများဆီသို့ ရောက်သွားပြန်၏။ မြင့်မားသော တောင်

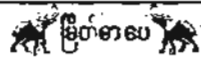
တန်းများပေါ်တွင် ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် စေတီတော်တစ်ဆူကို မေသော်ဖူးတွေ့နေရသည်။ ထိုထုံးဖြူဖွေးနေသော စေတီတော်ကြောင့် တောင်တန်းများသည် သာယာလှပနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

မေသော်သည် စေတီတော်ရှိရာသို့ အာရုံပြု၍ လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးလိုက်၏။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်မည် ဆိုပါလျှင် တောင်တန်းများပေါ်ရှိ စေတီရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ ဖူးလိုက်ချင်မိသည်။

ရထားလမ်းက မြင့်မားနေသောကြောင့် တောင်တန်းများကို အထက်စီးမှ မြင်နေရသည်။ မြင်ကွင်းသည် တပြန်တပြောကျယ်ဝန်းနေသလိုပင်။ မြင်ကွင်းကျယ်ကြီးကို ကြည့်နေရသည်ပင် လှပလွန်းလှသည်ဟု မေသော်ထင်နေမိသည်။

တောင်စဉ်တောင်တန်းများ၏ ရှုမောဖွယ်ရာ အလှအပသည် ကြည့်ရှုနေသူ၏ စိတ်အစဉ်ကို ဆွဲဆောင်မှုလည်း အပြည့်ရှိလှသည်။ မေသော်သည် လှပသောရှုခင်းများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေရင်းမှ ရင်ထဲသို့ ဝေဒနာတစ်ရပ်က တိုး

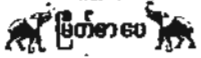

ဝင်ရောက်ရှိလာသည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းတွေကို ခံစားနေရဆဲမှာပင် ရင်ထဲတွင် တဆတ်ဆတ်ခုန်လာခြင်းဖြစ်၏။ မေသော်သည် ရင်ထဲမှ ခံစားနေရမှုကို သတိထားမိရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“ဟင်း. . .”

ရင်ထဲက ခံစားမှုများ သက်သာသလို ရှိသွား၏။ ခုတ်မောင်းနေသော ရထားသည် အရှိန်လျော့ကာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ပြီးမှဥဩဆွဲ၍ ရထားဘီးလှိုမ့်ရုံသာ အဆင်းကို စတင်သည်။ ရထားဆင်းစတွင် ရထားတွဲသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနှင့် ခြစ်နေသည်။ ထိုမှ တစ်စတစ်စမြန်လာ၏။ ဟော. . သိသိသာသာ လှုပ်ရမ်းလာပြီ။ သိမ့်သိမ့်ခါလာပါပြီ။ မေသော်မှာ တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ဖူးသဖြင့် မျက်လုံးအပိုင်းသားလေးနှင့် ထိတ်လန့်နေ၏။ သည်ခရီးသို့ သွားလာနေဖူးသည့် ခရီးသည်တွေအတွက်တော့ ဘာမှမထူးဆန်းသလိုပင်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ခြိုနေကြသည်။

မေသော်သည် အဝေးမှ ရှုခင်းများကို လှမ်း၍ကြည့်

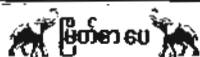

လိုက်၏။ လှပရွှေမငြီးသော ရှုခင်းများသည် ဟိုအဝေးမှာ ကျန်ခဲ့ကြပြီ။ ရထားကြီးကသာ ရှေ့သို့ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည် မဟုတ်လား။ မေသော်၏ အတွေးအာရုံထဲတွင် လမ်းတစ်လျှောက်မှ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ရှုခင်းများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိ၏။ သို့ပေမယ့် မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှ အရာအားလုံးတို့သည် မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားပြီး နောက်မှာဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ခဲ့သည်ကို မေသော်သိခဲ့ရသည်။ သို့သော် အတွေးအာရုံထဲက တော့ ပျောက်မသွား။

“ဟင်း. . .”

မေသော်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို ချလိုက်မိပြန်သည်။ ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရမှုများ ပြေပျောက်သွားလေမည်လား အထင်နဲ့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် တင်းကျပ်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို မေသော်ရင်ထဲတွင် ခံစားလာရသည်။ ယင်းဝေဒနာများနှင့်အတူပင် မေပျောက်ထားသော ဖြစ်ရပ်များက မေသော်အတွေးထဲသို့ဝင်လာသည်။

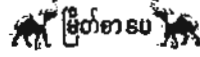
ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် မေသော်သည် အတိတ်က ဖြစ်

ရပ်များကို မေပျောက်ထားချင်သည်။ သို့သော်လည်း အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များသည် မေပျောက်ထား၍လည်း ရသည့်အရာမဟုတ်။

အခုလည်း ကြည့်လေ. . . . အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များကြောင့် မေသော်သည် မမျှော်လင့်ပါပဲ ခရီးထွက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရန်ကုန်အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ သွားလာတတ်သော မေသော်သည် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသော တောင်တန်းဒေသသို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ရ၏။ မြင်တွေ့သမျှသော အရာအားလုံးသည် အစိမ်းသက်သက်ချည်းသာ။

အတိတ်ကဖြစ်ရပ်သည် မေသော်ဘဝအတွက် အရေးပါ အရာရောက်ဆုံးသော ဖြစ်ရပ်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ မေသော်၏ဘဝကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောင်းလဲစေခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်သို့ပင် မေသော်ထင်ထားသည်ပဲလေ။

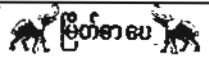
www.burmeseclassic.com

တကယ်တော့ ထိုဖြစ်ရပ်များသည် မေသော်အတွက် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ပမာလည်း ဖြစ်၍နေသည်။ မေသော်ဖေဖေ... သည်နေရာ သည်ဒေသတွင် အစပြု၍ အဆုံးမဖျိတ်သေးသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ထိုပုစ္ဆာကို အဖြေရှာချင်သောစိတ်သည် မေသော်တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် သန္ဓေတည်နေခဲ့သည်။ ရမသော်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ ဖေဖေမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် မေသော်သည် စည်းကမ်းကြီးသော ဘိုးဘိုးနှင့်အတူ နေခဲ့ရသဖြင့် မေသော်စိတ်ဆန္ဒတို့ကို မျှိုသိပ်ထားခဲ့ရပါသည်။

အခုတော့ ဘိုးဘိုးလည်း ကွယ်လွန်သွားရှာလေပြီ။ လူ့လောကအလယ်တွင် မေသော်သည် တစ်ကောင်ကြွက်ဆာဝံဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာသည်။ အဖော်မဲ့ရသည့်ဘဝ။ အားကိုးရာမဲ့သည့်ဘဝ ဖြစ်ရရှာပြီ။

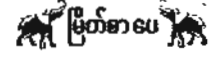
ဘိုးဘိုး မရှိတော့သည့်အခါ ပထမတော့ မေသော်

ဘုန်လှုပ်သွားမိ၏။ ဖေဖေနှင့်ဘိုးဘိုးသည် မေသော်အတွက် မြောက်မြားစွာသော အမွေအနှစ်ပစ္စည်းများကို မထားခဲ့ပါ။ သို့သော်... မေသော်ကို လူတန်းစေ့နေနိုင်အောင်တော့ ဖန်တီးပေးခဲ့ရှာပါသည်။ မေသော်ခန္ဓာကိုယ်တွင် လှပစွာဆင်မြန်းနိုင်မည့် ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများကို အတန်အသင့် ပေးထားခဲ့သည်။ မေသော်ဘဝတွင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရှာဖွေမေးသောက်ရအောင် ပညာအမွေများ ပေးခဲ့ပါသည်။

သို့ကြောင့်... မေသော်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်စရာ မရှိခဲ့ပါ။ မိမိ၏ ခြေအစုံပေါ်တွင် မားမားတတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မေသော်ယုံကြည်ထားသည်။

ဘိုးဘိုးမကွယ်လွန်မီက အသိုပေး ပြောကြားသွားခဲ့သော အကြောင်းအရာတစ်ခုသည် မေသော်၏ရင်ကို လှုပ်ခါသွားစေခဲ့သည်။ စိတ်ထဲ၌ တအံ့နှွေးနှွေးဖြစ်နေခဲ့ရသော ဆန္ဒအကောင်အထည်ဖော်လိုမှုများ မေသော်တွင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရ

၏။

ထိုကိစ္စကား အခြားမဟုတ်ပါ။ ပျောက်ဆုံးနေသော မွေးမေမေအား ရှာဖွေရန်ဖြစ်ပါသည်။ မေသော်ကလေး ဝယ်အရွယ်ဘဝကတည်းကပင် မေမေသည်ပျောက်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ ပျောက်သွားသည်ဟု မေသော်သိခဲ့ရ၏။ မေမေကို မေသော် တွေ့ချင် မြင်ချင်မိသည်။ ထိုအသိလေးကြောင့်ပင် မေမေ ရှာဖွေလိုစိတ်များက မေသော်ကို အချိန်တိုင်းနီးဆွပေးခဲ့သည်။

မေမေကို တမ်းတပြီး မေသော်မြင်မက်ခဲ့သော် အိမ်မက်များသည် မရေတွက်နိုင်တော့။ အိပ်မက်မှနီးထူသည့် ခါ ရင်ထဲမှခံစားရသော ဝေဒနာကြောင့် မေသော်ငိုကြွေး သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ရှိုက်သံကို မည်သူမှမကြားအောင် ကြိုး မှိတ်ခဲ့ရသည်။

ဘိုးဘိုးမသေဆုံးမီက မေမေနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ဘိုးဘိုးကမေသော်အား ပြောပြခဲ့ပါ သည်။ ကြားသိရသော အကြောင်းအရာများအရ မေမေသည် အ

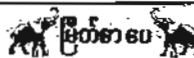

တန်လှသည်ဖြစ်၍ မေသော်အံ့ဩသွားရသည်။ မေမေ၏သ အင်းအပုပ်နံ့သည် ပျံ့လွင့်လွန်းနေသည်။

သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကသာ သည်အကြောင်းအရာကို ပြောပြသည်ဆိုပါလျှင် မေသော်ယုံကြည်မိမည်မဟုတ်။ လက် ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ယခု... မေမေ၏အဖေ ဘိုးဘိုးက အ သုံးစုံ ပြောပြလာသည့်အခါ မေသော်တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

ဘိုးဘိုးပြောပြသလို မေမေသည် ဖေဖေအားစွန့်ခွာ ချီ ရင်ခွင်သစ်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်ဆိုသည်မှာ တကယ် မှားလား။ မေသော် ယုံရမှာဝန်လေးနေမိသည်။ မေမေသည် တကယ်ပဲ အကျင့်တန်ခံခဲ့သလား။ မေမေအား မေသော်... မ သောင်းထင်ရမည်ကို ဝန်လေးနေမိ၏။

မေမေ၏ အစွန့်ပစ်ခံဘဝသို့ ရောက်သွားရသည့် ဖေ ဖေသည် အရူးတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်သွားသည်ဟု ဘိုးဘိုးက ပြောသည်။ ဇနီးသည်အတွက် လွမ်းဆွေးနေသော ဖေဖေကို ဘိုးဘိုးကွယ်တိုင် အိမ်တွင်ခေါ်ထားပြီး ဆုံးမပြောဆိုကာ ကျွေး

မွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ရသည်တဲ့လေ။

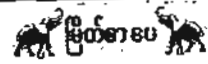
ဖေဖေသည် ရှက်စိတ်၊ မေမေအပေါ် နာကျည်းစိတ်များဖြင့် ရင်ထဲမှ သောကဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားသွားရှာသည်။ သမီးလေးမေသော် စိတ်အားမဝယ်ရအောင် အရုပ်ကို ဟန်ဆောင်နေခဲ့၏။ မေသော်က ရွယ်တူကလေးသူငယ်တွေ၏ မေမေကို မြင်ရတော့...။

“ဖေဖေ... သမီးမေမေကောဟင်”

ဟုမေးခဲ့ဖူးသည်။ သည်တော့ ဖေဖေက သမီးဖြစ်သူ မေသော်၏ ဆံစကလေးများကို လက်ဖြင့်ညှင်သာစွာ သုပ်မေရင်း မျက်နှာကို ပြုံးထားသည်။ သည်တုန်းက ဖေဖေအပြုံးမှာ ဟန်ဆောင်ထားမှန်း မေသော်မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။

“သမီးမေမေက ဟိုးအဝေးကြီးကို သွားနေတယ်။ ဘယ်ပြန်လာရင် သမီးအတွက် မုန့်တွေ အများကြီးဝယ်လာမှာတဲ့”

မေသော်အသက်အရွယ်ကလေးရလာတော့ မေမေသေဆုံးသွားပြီဟု ဖေဖေကပြောသည်။ မေမေ၏ အတိတ်

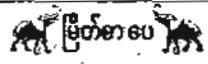
ဇာတ်လမ်းကို မေသော်အား မသိစေလို၍ ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေသေဆုံးသွားပြီဆိုတော့လည်း ဘာမှမမေးသာတော့။ ငါ့အမေ သေဆုံးသွားပြီဆိုသည့် အသိကိုသာ ရှိထားရတော့သည်။

ယခုတော့ ရင်ထဲက သောကတွေနဲ့ ဖေဖေသေဆုံးသွားရရှာပြီ။ ဘိုးဘိုးကလည်း ဇာတိဇရာ ဗျာဒိမရဏတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဖေဖေနှင့်ဘိုးဘိုးမရှိတော့သည့် အချိန်ကျတော့မှ မေသော်သည် မေမေကိုရှာရန် ခရီးထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ဘိုးဘိုး၏ ပြောစကားအရ ‘မေတ္တာခံအိမ်’သည် က

လာမှာ ရှိသည်ဟု မေသော်သိထားသည်။ ဖေဖေမရှိသည့် အောက်တွင် မေတ္တာခံအိမ်ကို ဖေဖေ၏ အစ်ကိုကြီးဘဘကြီးက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားသည်။

ရထားက ဘူတာရုံအတွင်းသို့ ဝင်လာမှ မေသော်အဖွဲ့များ ပြတ်တောက်ကာ အသိဝင်လာသည်။ ရထားသို့ပေါ်

www.burmeseclassic.com

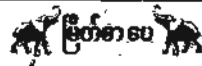
မှ ခရီးသည်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြသည်။ ရထားက က
လောဘူတာသို့ပင် ဝင်လာပြီလေ။

ကလောရောက်ပြီဆိုသည့် အသိကြောင့် မေသော်
ရင်ခုန်သံတွေက တစ်စထက်တစ်စ မြန်လာပါသည်။

x x x

အခန်း - ၂

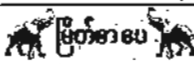
မေသော်က ရပ်တန့်သွားသော ရထားတွဲပေါ်မှ ဆင်း
လာခဲ့သည်။ အထုပ်အပိုးတွေကိုဆွဲ၍ ဘူတာရုံရှေ့သို့ လာ
ခဲ့သည်။ သည်မြေသည်ဒေသမှာ နေ့စိုင်းသူ၊ ရောက်ဖူးသူတွေ
အတွက်တော့ သွားလာရေးက မခက်ခဲ။ မေသော်လို တစ်ခါ
မရောက်ဖူးသေးသည့် သူ့အတွက်မှာတော့ အငှားကားကို
ခေါ်၍ ကလောဟိုတယ်သို့ လာခဲ့ရသည်။

မေသော်သည် ခရီးဝေးဝေးလံလံသို့ တစ်ခါမှပင် မရောက်ဖူးသေးသည်မဟုတ်၍ စိုးရွံ့ နေမိသည်က အမှန်ပါ။ ယခုတော့ သည်ခရီးဝေးသို့ မေသော်ရောက်လာရပြီ။ မေမေ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မြင့်ချင်လွန်းသောကြောင့် သည်အရပ်ဒေသကို မေသော်လာခဲ့ရပြီ။

မေတ္တာစံအိမ်မှာ ဘာကြီးရှိနေမည်ကို မေသော်သိပါသည်။ သို့သော် မေတ္တာစံအိမ်သို့ မေသော်တိုက်ရိုက်မသွားချင်သေး။ လက်ရှိအခြေအနေက မည်သို့ရှိနေမည်ကို မေသော် မသိရသေး။ သည်ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုပြီး မေတ္တာစံအိမ်နှင့် ပတ်သက်သည်များကို မေသော်လေ့လာကြည့်ချင်သေးသည်။ စူးစမ်းကြည့်ချင်သေးသည်ဆိုသည့် အကြံအစည်က မေသော်မှာ ရှိနေသည်။ ကလောဟိုတယ်တွင် မေသော်တည်းခိုရသည်မှာ အဆင်ပြေပါသည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများက စကားပြောချိုသာသည်။ ပျူငှာစွာ ဆက်ဆံတတ်ကြသည်။ သည့်အတွက် မေသော်စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။

ကလောဟိုတယ်သည် မေသော်ထင်ထားသည်ထက်

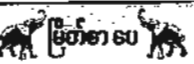

င် ခမ်းနားထည်ဝါလှပါသည်။ ကုန်းမြင့်ပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသောကြောင့် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေက အဆက်ပြတ်ဆိုသလို တိုက်ခတ်နေသည်။ သည်လေကို ရှုရှိုက်နေရင်းကိုပင် မေသော်ကျေနပ်နေရသည်။

သည်အရပ်သည်ဒေသသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ညည်းရောက်လာပြီး တည်းခိုနေသည်ကို အထင်သေးဟန်မရှိ။ အိပ်သည့် အကူအညီကို အချိန်မရွေး တောင်းပါဟု ဟိုတယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက စကားဆိုထားသည်။

မေသော်သည် ကလောဟိုတယ်ကို နှစ်ခြိုက်သွားမိသည်။ ကလောမြို့ ကလေးသည်လည်း သာယာလှပသဖြင့် သက်သွားမိပါသည်။

မေသော်၏ အခန်းပြတင်းပေါက်မှကြည့်လျှင်တော့ ကလောမြို့ တစ်ဝက်ကို အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရပါသည်။ တောင်စောင်း၊ တောင်ခါးပန်းတို့တွင် တည်ဆောက်ထားသော သစ်စွာ တည်ဆောက်ထားသည့် တိုက်ပုကလေးများသည် သင့်စဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ထိုတိုက်ပုကလေးများ၏ အ

ထက်ပိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်တွင် မည်းမည်းထည်းထည်းကြီး အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို မြင်ရသည်။ မေသော်သည် ထိုအိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

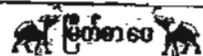
“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်မိ၏။

“ထမင်းကို အောက်ထပ်ကို ဆင်းစားမလား၊ အပေါ်ထပ်ကို လာပို့ပေးရမလားဆိုတာ လာပြီးမေးတာပါခင်ဗျာ”

ဟိုတယ်၏ စားပွဲထိုးကောင်လေးက အခန်းဝမှာရနေပြီး လက်ကလေးကို နောက်ပစ်ထားရင်း မေးသည်။ ယင်းကျေးဇူးပြုငှာသော စရိုက်လက္ခဏာမှာ လေးစားစရာပင်ကောင်သေးတော့သည်။

“အောက်ထပ်ကို ဆင်းစားပါမယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ မောင်လေး . . . မင်းကို မေးစရာရှိလို့ အချိန်နည်းနည်းလေး ပေးနိုင်မလား”

မေသော်က အားနာသည့်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ခိုင်းစရာရှိရင်လည်း ပြောပါ”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက သွက်လက်စွာပင်ပြောသည်။

“ဟိုပြတင်းပေါက်နားကို လိုက်ခဲ့ပါဦး”

မေသော်က ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။

စားပွဲထိုးကောင်လေးက နောက်မှလိုက်လာသည်။

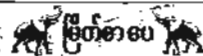
“ဟိုးကို လှမ်းကြည့်စမ်း . . . မောင်လေး”

မေသော်က သူ့စိတ်ဝင်စားနေသော အိမ်မည်းမည်းကြီး လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးက မေသော်ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ လူတွေနေသလား၊ ရှေးအိမ်ကြီးဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားလို့ မေးကြည့်တာ”

စားပွဲထိုးကောင်လေး၏ မျက်နှာမှာ တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားသည်ကို မေသော်မြင်လိုက်ရသည်။

“လူနေတဲ့အိမ်ပါ . . . မမ၊ အင်း . . . ဒါပေမယ့် အဲဒါက

မင်္ဂလာမရှိတဲ့ မေတ္တာစံအိမ်ပေါ့”

“ဘယ်လို. . . ဘယ်လို. . . မင်္ဂလာမရှိတဲ့ မေတ္တာစံအိမ် ဟုတ်လား”

မေသော်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်မိ၏။

စားပွဲထိုးကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်. . . မမ၊ ဒီအိမ်ကြီးနာမည်က ‘မေတ္တာ စံအိမ်’တဲ့၊ ဒါပေမယ့် မြင်တွေ့ရတာက မင်္ဂလာမရှိလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိတယ်လို့ပြော ကြတယ်”

“မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိတယ်”

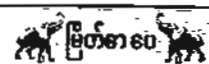
မေသော် စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။

“တစ္ဆေ. . . သရဲတွေရှိနေသလို ပြောနေကြတာပဲ”

“အို. . . ဟုတ်ရဲ့ လားကွယ်”

“ဒီအနီးအနားမှာ နေထိုင်တဲ့ လူတိုင်းက အဲဒီအိမ်ကြီး ကနားကိုတောင် မသွားရဲကြဘူး”

မေသော်က ခေါင်းကို ဘယ်ညာခါရမ်းနေမိသည်။

စားပွဲထိုးကောင်လေးက မေသော်၏ မျက်နှာကို အက်ခတ် နေသည်။

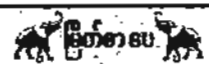
“အိမ်ကြီးက အိုမင်းနေပြီမဟုတ်လား၊ သက်တမ်းက သည်း ကြာမြင့်လှပြီထင်ပါတယ်၊ အိမ်ပုံစံကလည်း ရှေးလက် ဆာဆိုတော့ ကြောက်စရာကောင်းနေတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ခုတွေက ထင်ကြေးနဲ့ ပြောနေကြတာဖြစ်မှာပါ”

“မမက ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ကို စိတ်ဝင်စားနေရတာ ပဲ”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက မေသော်မျက်နှာကို မော့ ကြည့်နေရင်းမှ မေးသည်။ မေသော်က ခေါင်းရမ်းပြလိုက်၏။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်ပေါ် ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးမို့ ဘာလဲဆိုတာ သိချင်တာပါ”

“ဒီအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမသိသေးပဲနဲ့တော့ မဝေ နဲ့ဦး၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီမြို့ ခံလူတွေဆီမှာ မေးမြန်း ကြည့်ပါဦး၊ ပြီးတော့မှ မမထင်မြင်ချက်တွေပေးပြီး ဝေဖန်ပါ။ မေတ္တာစံအိမ်က ဒီမြို့ မှာတော့ နာမည်ကြီးပဲ၊ အဲဒီအိမ်ကြီး

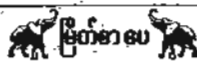
www.burmeseclassic.com

ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူနာမည်က ဦးသော်ကတဲ့ဗျ။ ဦးသော်ကရဲ့ အစ်ကိုကြီးဆိုလား၊ ဦးလေးဆိုလားပဲ။ အဲဒီလူကြီးက မေတ္တာ စံအိမ်မှာ နေတယ်။ မေတ္တာစံအိမ်ကို ပြတိုက်လုပ်မယ်၊ ပြီးတော့ သက်ဆိုင်ရာကို ကမ္မည်းထိုးပြီး လျှို့ဝှက်မယ်လို့လည်း သတင်း တွေထွက်နေတယ်။ ကျွန်တော် . . ဒီဟိုတယ်မှာ အလုပ်လုပ် နေတာ ကြာပါပြီ။ အခုထိတော့ ဘာမှမထူးခြားသေးပါဘူး။”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက အိမ်မည်းကြီးဆီသို့ ငေးမော ကြည့်နေရင်းမှ ပြောသည်။

“အင်း . . နေပါဦးကွယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင် ဦးသော် ကဆိုတာ ရှိသေးသတဲ့လား။”

“ဟာ . . မမကလည်း ဦးသော်ကက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်းများစွာကတည်းက သေဆုံးသွားပြီလို့ သိရတယ်။ အခု လက်ရှိနေတာက သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေတဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ က ဒီအရပ်၊ ဒီဒေသကမဟုတ်တော့ ဒီအိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက် ပြီး အကြောင်းစုံတော့ မသိပါဘူး။ ဒီဟိုတယ်က လူကြီးတွေက အဲဒီအိမ်ကြီးဘက်ကို မသွားရဘူးလို့ တားမြစ်ထားတယ်။ ကျွန်

တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီဘက်ကို မသွားရဲပါဘူး . . . မမရယ်”

မေသော်သည် စားပွဲထိုးကောင်လေး၏ စကားကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း နားထောင်နေသည်။

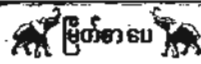
“အခု အဲဒီအိမ်မှာ ဦးသော်ကရဲ့ အစ်ကိုကြီးက နေ တုန်းပဲလား၊ နာမည်ကော မောင်လေးသိသလား။”

“အဲဒီလူကြီးနာမည်က . . . ဦးဘင်္ဂတဲ့”
“ဦးဘင်္ဂကို ငါ့မောင်လေး မြင်ဖူးသလား။”

“တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီလူကြီးမို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ မကြောက်မရွံ့ နေတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် . . အဲဒီအိမ်ကြီးကိုမြင် ရတာနဲ့ ကြောက်တယ်”

“သူ့မှာ သားသမီးတွေဘာတွေ မရှိဘူးလား။”

“မရှိဘူး . . . မမ၊ အဲဒီလူကြီးက လူပျိုကြီးလို့ ပြော နေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သူများတွေပြောပြလို့ သိရတာ နော်၊ ဘာလဲ . . . မမက အဲဒီအိမ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စား နေလို့လား။”

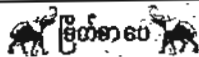
စားပွဲထိုးကောင်လေးက မပွင့်မရဲပြုံးရင်း မေးသည်။

“ဟာ... စိတ်ဝင်စားပြီလားကွယ်၊ ညက ရထားပေါ်မှာ အိပ်ရေးဝအောင် မအိပ်စက်ခဲ့ရလို့ မေ... ခရီးပန်းလာလို့ သာပေါ့၊ ခရီးပင်ပန်းမလာရင် ဒီနေ့တောင် သွားကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဒီလို ရှေးလက်ရာကျတဲ့ အိမ်ကြီးတွေက အခုခေတ်မှာ သိပ်တန်ဖိုးရှိသွားပြီလေ၊ ဒါထက်နေပါဦး... မောင်လေးရဲ့ အဲဒီ ဦးဘင်မှာ နောက်ထပ် ညီအစ်ကို၊မောင်နှမ မရှိဘူးလား”

“ရှိတော့ရှိတယ်၊ ညီတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒီ ညီကလည်း သူ့မိန်းမနောက်ယောက်ျားနောက်ပါ သွားကတည်းက ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားတာ၊ ဒီနေ့အထိ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ သိရတာပဲ၊ ဘယ်မှာသွားနေတာလဲတော့ မသိပါဘူး”

“ဟင်”

မေသော်နှုတ်မှ အသံထွက်သွားသည်။ ပြီးနောက်မှ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ မျက်နှာအမူအရာ ပျက်မသွားအောင် မေသော်ဟန်ဆောင်ထားရသည်။ မေမေ၏ မကောင်းသတင်း

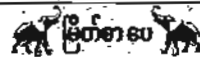

သည် မိမိ၏ မောင်လေးအရွယ် စားပွဲထိုးကောင်လေးကပင် သိနေပါပေါ့လားဟု မေသော်တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုသို့ရှိစဉ် မေသော်ငေးငိုင်သွားမိမှာ အမှန်ပင်။

မေမေသည် အများက ထင်မြင်နေသလို မဟုတ်ပါစေနဲ့။ မေမေ၏ အကျင့်တန်မူများသည် မနာလိုသူများ၏အပြစ်တင်စကားသာ ဖြစ်ပါစေဟု မေသော်ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

လောလောဆယ် အခြေအနေတွင် မေသော်သည် ဆုတောင်းနေရုံသာ တတ်နိုင်ပါသေး၏။ ဆုတောင်းနေရင်းနဲ့သာ သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်နေရသည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

မေသော် လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းကပင် အမေဆိုသည်ကို မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ မေမေ၏ ရင်ငွေကို နှိမ့်လှုံခဲ့ရ။ ရင်ငွေဆိုသော အရာသည် ဘယ်လိုရှိသည်ကို မေသော်မခံစားခဲ့ရပါ။ မေမေသည် မေသော်အား နွေးထွေးသော

ကြင်နာမှုများကို ပေးမသွား။

ငယ်စဉ်ကပင် မေမေမရှိတော့ဘူးဆိုသည့် အသိဖြင့် သာနေခဲ့ရသည်။ မေမေခရီးသွားနေသည်ဟု ဖေဖေက ပြောလျှင်လည်း မေသော်ယုံခဲ့ရသည်။ မေမေသေသွားပြီဟု ပြောသောအခါတွင်လည်း ဝမ်းနည်းခဲ့ရရုံသာရှိသည်။ ကြာတော့လည်း မေပျောက်သွားခဲ့ရသည်။

အခုတော့ မေမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေသော်ရင်ထဲတွင် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရသည်။ အံ့ဩထိတ်လန့်ခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ မေသော်သည် မေမေ၏ သွေးသားဖြစ်ပါသည်။ မေမေ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလည်းဖြစ်ပါသည်။ မေမေသည် တကယ် အကျင့်ပျက်ခဲ့ရိုးမှန်ပါလျှင် သွေးခြင်းတူသော မေသော်မှာလည်း ထိုစရိုက်မျိုးရှိတန်ရာသည်။ သို့သော် မေသော်သည် အကျင့်တန်မှုကို ရွံ့မုန်းသည်။ မေမေကို အကျင့်ဆိုးသည် မိန်းမတစ်ယောက်ဟု ပြောဆိုနေကြခြင်းကို မေသော်သံသယစိတ်ဝင်နေမိ၏။ မေသော်သည် ရုတ်ချည်းခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာ

သော အတွေးစကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ... မောင်လေး၊ မင်းမှာလည်း တာဝန်တွေရှိဦးမှာပဲ၊ အခုလို လာပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ထမင်းစားချိန်ရောက်ရင် မမ... အောက်ထပ်ကို ဆင်းပြီးစားပါမယ်ကွယ်၊ မောင်လေးသွားလို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... မမ”

စားပွဲထိုးကောင်လေးသည် မေသော်ကို ပြုံးပြန့်တံဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။ မေသော်သည် အခန်းထဲကို သွား၍ ပြင်ပရှုခင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေမိပြန်သည်။

မေတ္တာစံအိမ်ဆိုသော အိမ်ကြီးသည် ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် တည်ရှိသဖြင့် တစ်မြို့လုံးကို အပေါ်စီးမှ စိုးမိုးထားလေသည်အလား မြင်ရသည်။ အိမ်ကြီးက မည်းနက်နေခဲ့သော ကြောင့် အိမ်အို၊ အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးဖြစ်နေသည်ကို အထောက်အကူ မြင်ရုံဖြင့် သိနိုင်သည့်အနေအထား။

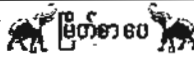
သည်အိမ်ကြီးကို မိမိ... မိဘဘိုးဘွားများ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့

သော အိမ်ကြီးပါလား။ သည်အိမ်မှာပင် မိမိ၏ ဆွေမျိုးစဉ် ဆက်တို့ နေထိုင်သွားပြီး ခေါင်းချသွားခဲ့တာပါလား။ သည် အိမ်မှာပင် မိမိကို မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ပါလားဟု မေသော်တွေး နေမိပါသည်။

သည်အိမ်ကြီးကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မေသော်စိတ် တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာသည်ကို မေသော်သတိပြုမိသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက မေတ္တာစံအိမ်သည် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ရှိခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ရေတ္တာစံအိမ်မှ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကြောင့် မှာနတ်ခွန်ထူကာ လူကို လူဟုပင် မမြင်နိုင်အောင် ရှိနေကြမည်မှာ သေချာသည်။ အမည်းစက် အစွန်းအထင်းမရှိခဲ့သော မိသားစုများသည် မေမေကြောင့် အကျည်းတန်ခဲ့ရသည်ဟု မေသော်ထင်ရလိမ့်နိုးဖြစ်ရသည်။

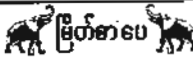
မေမေသည် ဂုဏ်ရှိန်မြင့်မားခဲ့သော မိသားစုကို အ ကျည်းတန်အောင် တကယ်ပဲ လုပ်ခဲ့လေသလား။ မေသော်က တော့ မေမေသည် သန့်ရှင်းဖြူစင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု

ယုံကြည်နေမိသည်။ မေသော်၏ ယုံကြည်မှုမှာ မှားမည်မထင်။ အိမ်၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အကျင့်ပျက် ခိန်းမတစ်ဦးဟု စွပ်စွဲခံခဲ့ရသော မေမေ၏ သိက္ခာကို မေသော် ပြန်လည်မြှင့်တင်ပေးချင်သည်။ တကယ်ပင် မေမေသည် အ ကျင့်ပျက်ခဲ့သည်ပဲထားဦး။ မေမေ့ကို တွေ့အောင်ရှာရန် မေ သော်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မေမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေသော်အံ့ဩနေမိသည့်အ ကြောင်း တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မေမေသည် သူ့ရင်နှင့်လွယ်မွှေး သည့် သမီးလေးကိုပင် သတိမရအောင် နေနိုင်ရက်လေလား။ ထိုသမီးလေး၏ ဘဝမည်သို့ရှိနေသည်ကို စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း ပင် အလျဉ်းမရှိပါလား။

သို့အံ့တွက် မေမေအပေါ်တွင် မေသော်နာကျည်းနေ ချင်မိသည်။ သို့သော် မေမေသည်/မေသော်အား လူ့လောက သို့ရောက်အောင် ရင်နှင့်လွယ်၍ မွေးဖွားခဲ့သူမို့ မနာကျည်း နိုင်ခဲ့ပါ။

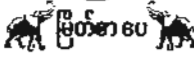

မေမေ့တို့ ဖော်မပြနိုင်သော အကြောင်းတစ်ခုရှိမှာ တော့ သေချာပါသည်။ မေမေ့အနေနဲ့ မရွံသာ၊ မရွိုက်သာ သော ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် မေသော်ကို ရင်နာနာနဲ့ ပစ်ထားရ ခြင်းပေလောဟု မေသော်အတွေးရောက်သွားသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မေမေသည် မေသော်၏မိခင်။ တု မနှိုင်းသာသော အနန္တကျေးဇူးရှင်။ မေမေ . . ဘယ်ဘဝသို့ပင် ရောက်ရောက်။ မေမေ့ကို မေသော်ခွင့်လွှတ်သည်။ မမြင်ဖူး သော မေမေ့ကို မေသော်ချစ်ကြင်နာမိသည်။ လေးစားကြည် ညိုမိသည်။ မေမေ၏ ကျေးဇူးတရားများကို မေသော်သိတတ် နေသည်။

မေမေ့ကိုယ်တိုင်လည်း မေသော်ဆိုသည့် သမီးလေး ကို တွေ့ချင်နေရှာမည်မှာ မလွဲ။ မေမေ့မှာရှိနေမည့် အကြောင်း တရားတစ်ခုကို မေသော်သိချင်နေမိသည်။

ဘိုးဘိုး၏ ပြောစကားအရ မေမေတစ်ပါးသူနောက် သို့ လိုက်သွားပြီးနောက် ဖေဖေသည် မေသော်ကို ခေါ်ကာ ဘိုးဘိုးထံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေသည် သူ့ဆွေမျိုးအ

သိုင်းအဝန်းများကို ကျောခိုင်းလာခဲ့သည်။ ဘိုးဘိုးသည် သမီး အရင်းဖြစ်သော မေမေ့အပေါ်တွင် အလွန်နာကျည်းခဲ့သည်။ ထိုနာကျည်းစိတ်နှင့်အတူ သမက်ဖြစ်သူ ဖေဖေအား သနား ကြင်နာခဲ့ရှာသည်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် ဖေဖေ့ကို စိတ်သက် သာမှုရရှိအောင် ဆုံးမခဲ့သည်။ ဖေဖေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘိုး ဘိုးကို ဖခင်သဖွယ် တလေးတစား ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ အား တိုးခဲ့သည်။ ဖေဖေ့အသွင်သည် သောကစိတ်ကြောင့် အရူး ထစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ယခင်က အလှအပကြိုက်၍ ပြင် ပြင်ဆင်ဆင် နေတတ်သော ဖေဖေသည် နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ် ဆိတ်မွှေး၊ ဝရစစ်နဲ့ ဆံပင်ကိုပင် မဖိ။ အကျီလုံချည်ကိုပင် ခြစ်သလိုဝတ်၏။

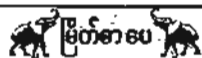
ဖေဖေ့ကို အသနားပိုခဲ့သည်နှင့်အမျှ မေမေ့အပေါ် အပြစ်မြင်ခဲ့သော ဘိုးဘိုးသည် မေသော်ကို မေမေနှင့်ပတ် သက်၍ ပြောပြသည့်အခါတိုင်း မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည် များ ရစ်ဝဲနေတတ်သည်ကို မေသော်ပြန်လည်သတိရမိသည်။

“သမီးမေမေဟာ အကျင့်ဆိုးလွန်းလှပါတယ်။ အရွယ် မရောက်သေးတဲ့ သမီးငယ်ရဲ့ မျက်နှာကိုမှမထောက် နောက် လူနောက် ပါသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီလူကလည်း သမီးဦးလေးဝမ်း ကွဲတော်တယ်။ သမီးဖေဖေရဲ့ ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ပေါ့။ သမီး ဖေဖေက သမီးမေမေအပေါ်မှာ နာကျည်းမယ်ဆိုရင်လည်း အပြစ်မဆိုသာပါဘူး။ ဘိုးဘိုးသမီးကမှ ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်းခဲ့တာ။ ဟင်း... ရှက်စရာကောင်းပါတယ်ကွယ်”

ဘိုးဘိုး၏ စကားများသည် မေသော်၏ နားထဲတွင် စွဲနေခဲ့သည်။ မေသော်၏ အသည်းနှလုံးတို့ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှား သည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ထိုစကားများကို ယနေ့တိုင် မေသော် ကြားယောင်နေဆဲရှိနေ၏။

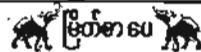
သို့သော် မေမေ့ကို မေသော်မည်သို့မျှ အပြစ်မမြင် နိုင်သေးပါ။ ဒေါသလည်း မဖြစ်မိပါ။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု မေသော်တွေးမရခဲ့ပါ။ ဘိုးဘိုးပြောသော မေမေ့ကို ဖေဖေ ကွယ်လွန်၍ မေမေ့အကြောင်း သိရသည့်အချိန်ကပင် တွေ့

ဆိုင်မြင်ချင်နေမိ၏။ ဖေဖေသက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်အခါက မေမေ့ ဆတ်ပုံများ ရှိလေမလားဟု မြင်ဖူးချင်၍ မေးကြည့်မိသည်။ ဖေဖေက ခေါင်းခါပြသဖြင့် စိတ်လျော့သွားရသည်။ ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားသည့်အခါမှ မေမေမသေသေးဘူးဆိုသည်ကို သိသော်သိလိုက်ရသည်။ မေမေ့ကို တွေ့ဖူးချင်သည့် ဆန္ဒများ သည် ငုပ်လျှိုးနေရာမှ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ဘိုးဘိုးက မေမေ့အကြောင်းကို မမေးရဟုပြောထားသောကြောင့် မျှီသိပ် မပြန်နိုင်ပါ။

ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်ပင် မေမေ့အပေါ် နာကျည်းစိတ်ဝင် နေသည်မဟုတ်လား။ မကောင်းမြင်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ သို့တော့ ဖေဖေမရှိတော့သည်နည်းတူ ဘိုးဘိုးလည်းမရှိတော့ ပါ။ မေသော်မှာ အထီးကျန်ဘဝ ရောက်သွားရပါသည်။

သို့သော် မေသော်စိတ်အားမငယ်မိပါ။ မေသော်ဘဝ သွတ်လပ်သွားပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ မေမေပျောက်ဆုံးသွား သည်ဆိုသော အရပ်ဒေသသို့ မေသော်အရဲစွန့်၍ ထွက်လာခဲ့ သည်။ မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ မေသော်စုံစမ်းရှာဖွေလိုသော

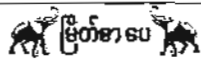

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မေမေ့ကို စုံစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော မေသော်သည် မည်သို့စတင်၍ စုံစမ်းရမည်ကို စဉ်းစားမရ။ စိတ်ကလွယ်သလောက် လက်တွေ့တွင် အခက်ကြုံနေရသည်။ မေတ္တာစံအိမ်ကို မည်သို့ချဉ်းကပ်ရမည်ကို မသိဖြစ်နေသည်။ မိမိသည် မေတ္တာစံအိမ်၏ အဆက်အနွယ်ပါဟု ပြောဆိုပြီး ချဉ်းကပ်ရန် ကောင်းမလားဟု မေသော်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ယခု မေတ္တာစံအိမ်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော ဦးဘင်္ဂသည် ဖေဖော်ဝါရီလကတည်းက အိမ်ကိုကြီးအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိအနေဖြင့် ဦးနေသော်၏ သမီးပါဟု ပြောဆိုပြီး မေတ္တာစံအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ရမည်လော။

မေသော်သည် ခေါင်းကို ဘယ်ညာခါရမ်းလိုက်မိ၏။ မေသော်ပြောစကားကို ဘကြီးဦးဘင်္ဂက လက်ခံသည်ပဲထာဝရဦး။ သည်လိုနည်းမျိုးဖြင့် မေသော်မချဉ်းကပ်ချင်ပါ။ ထိုသို့လျှင် မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှစုံစမ်းလို့ရတော့မည်မဟုတ်

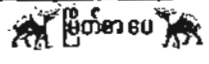

ဟု မေသော်တွေးထင်သွားမိသည်။

မေမေ၏ ဇာတ်ကြောင်းအမှန်က မည်သို့နည်း။ မေမေ၏ ဇာတ်ကြောင်းအမှန်ကို သိသူမည်သူရှိသနည်း။ အမှန်အရာကို မည်သူက မကွယ်မဝှက် ပြောပြနိုင်ပါမည်နည်း။

မေသော်မသိပါ။ မေမေ၏ ဇာတ်ကြောင်းအမှန်ကို ပြောပြနိုင်သူအား မေသော်သိချင်နေသည်။ မည်သို့စုံစမ်းရမည်နည်းဟု စဉ်းစား၍ မရ။ အားလုံးပြောနေသလို မေမေက အကျင့်တန်သည်ဟု ပြောပြရုံဖြင့် မေသော်မကျေနပ်နိုင်ပါ။ မေသော်သည် ဟိုသည်တွေးရင်း ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်လာသည်။ ဘကြီးဦးဘင်္ဂက မေမေ့ကို ဖေဖေအား ပစ်ခွာသွားသူ ဦးရွှေမုန်းနေသည်လား မပြောတတ်။ မေမေ့အကြောင်းမေးလျှင် လက်ခံပါမည်လား။

မေသော်တွေးနေဆဲမှာပင် ပိုက်ထဲက ဆာလောင်လာပါသည်။ ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြီး ထမင်းစားသည်။ ဆာလောင်နေသည်မို့ တနင့်တပိုး စားလိုက်မိသည်။ ညမော့

www.burmeseclassic.com

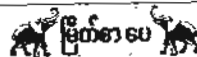
စပျိုးသည်နှင့် မေသော်မျက်ခွံတွေ လေးလာသည်။ ညက အိပ်
ရေးပျက်ခဲ့သော ဒဏ်က လက်စွမ်းပြုပြီထင်။

မေသော်သည် အိပ်ယာထဲတွင် လှဲနေရင်းမှ မေတ္တာ
စံအိမ်ကို အတွေးထဲတွင် မြင်ယောင်နေသည်။ ပြီးတော့ ဖေ
ဖေမျက်နှာ၊ ဘိုးဘိုး၏ မျက်နှာတွေ အတွေးထဲမှာ ပေါ်လာ
သည်။ မေသော်မျက်ခွံတွေ ပိုလေးလံလာသည်။ အသိက ဝင်
လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်။ သည့်နောက်တော့ မေသော်
ဘာကိုမှ မသိတော့ပါ။

x . x . x

အခန်း - ၃

မေသော် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် အခန်းထဲ
သို့ မိန်းမကြီးတစ်ဦးဝင်လာသည်။ မိန်းမကြီးသည် အသက်အ
ရွယ်နှင့်မမျှအောင်ပင် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားသည်။ သို့ပေမယ့်
သူ့ရုပ်ရည်က မလှပ။ ဆံပင်များက ဖရိုဖရဲ။ နီကြောင်ကြောင်
မျက်လုံးများက တစ်ဖက်ကျဉ်းတစ်ဖက်ကျယ်။ ပါးပြင်များ
အိုင်ခွက်နေသည်။ သွားများက အပြင်သို့ ပြူးထွက်နေလေ

သည်။

မိန်းမကြီးသည် အိပ်ပျော်နေသော မေသော်အနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် ညအိပ်မီးသီးကလေးသာ ထွန်းထားသဖြင့် အလင်းရောင်က မပီဝိုင်းတဝါး။ သူ့အခန်းထဲသို့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေသည်ကို မေသော်သိရှာပါ။ ခရီးပန်းလာသဖြင့် ဘာမှသတိမထားနိုင်ပဲ အိပ်ပျော်နေရှာသည်။

“သမီး . . . သမီးလေး”

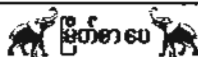
မိန်းမကြီးက မေသော်ကို ခေါ်သည်။ မေသော်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လူးလွန်လာသည်။ မျက်လုံးကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ မေသော်လန့်နိုးသွားသည်။ အိပ်ယာပေါ်တွင် ဆတ်ကနဲ ထထိုင်သည်။

“ဘယ်သူလဲ . . . ဘယ်သူလဲဟင်”

မေသော်က တုန်တုန်ရီရီအသံဖြင့် မေးသည်။

“သမီးမေမေလေ၊ သမီးမေမေပါကွယ်”

မိန်းမကြီးက မေသော်အနားသို့ တိုးကပ်လာရင်းဖြင့်

လေ၏။

“ဟင် . . . မေမေ၊ မေမေက သမီးဆီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲဟင်”

“မေမေ့ဆီကို သမီးလေး လိုက်လာတာသိလို့ သမီးကို လာတွေတာ၊ မေမေကလည်း သမီးကို တွေ့ချင်နေတာကြာပါပြီကွယ်”

“မေမေက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

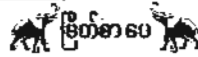
“နောက်တော့ သမီးသိမှာပေါ့ကွယ်၊ အခု . . . သမီးကို မေမေလာခေါ်တာ”

“မေမေက သမီးကို ဘယ်ကိုခေါ်သွားမှာလဲ”

“သမီးဖေဖေနှင့်ဘိုးဘိုးတို့ရှိတဲ့ နေရာကိုပေါ့”

“ဟင် . . . ဖေဖေနှင့်ဖိုးဖိုးက သေသွားကြပြီပဲ”

“မသေပါဘူးကွယ်၊ သူတို့က မေမေ့ကို မကျေနပ်လို့ ခုတ်ရှာနေတဲ့လူတွေပဲ၊ သူတို့က မေမေ့ကို တွေ့အောင်မရှာနိုင်ပါဘူး၊ မေမေက သူတို့ဘယ်သွားတယ်၊ ဘယ်လာတယ်က သိနေတာ၊ သူတို့နေတဲ့ နေရာကို မေမေသိတယ်”

“အို... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဖေဖေနှင့်ဘိုးဘိုး သေသွားတာ မေသော်မျက်စိရှေ့မှာပဲဥစ္စာ၊ ဒါဆို... ရှင်ဘယ်သူလဲ... ပြော”

“မေမေပါကွယ်၊ သမီးမေမေပါကွယ်”

“အို... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

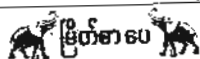
“လာပါ... သမီးရယ်၊ လာပါကွယ်”

“ဟင်း... မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်နိုင်ဘူး”

မိန်းမကြီးက မေသော်လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ မိန်းမကြီး၏ လက်များက ကြမ်းတမ်းနေသည်။ မေသော်က အတင်းရုန်းကန်သည်။ နှစ်ယောက်သား ရုန်းရင်းဆွဲရင်းနဲ့ ကျသွား၏။

“အား”

မေသော်၏နှုတ်မှ တအား ကုန်းအော်လိုက်မိသည်။ အခန်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်ကို မေသော်မသိပါ။ မေသော်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။ တစ်ကိုယ်တည်းတွင် ချွေးများပြန်နေသည်။

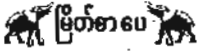

“ဟင်... ငါအိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာပါလား”

မေသော်သည် အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ့အမေဆိုသော မိန်းမကြီးက သူ့ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ပြောသောစကားနှင့်စရိုက်လက္ခဏာများအရ မေမေက မေသော်ကို ဘိုးဘိုးနှင့်ဖေဖေရှိရာသို့ ခေါ်သွားမည်တဲ့။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ မေသော်စိတ်စွဲလန်းပြီး အိပ်မက်ဖြစ်မက်ခြင်းဟုသာ သဘောထားလိုက်သည်။

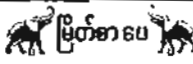
မေသော်သည် အိပ်ယာမှ ထလိုက်သည်။ အပြင်ဖက် အလင်းရောင်ကို မှန်တံခါးမှတစ်ဆင့် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မေသော်သည် ပြတင်းပေါက်အနားသို့ ဆွဲသွားသွားပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

နံနက်ဦးက ကြည်နူးစရာပင်။ နေခြည်မပွင့်သေးခင်ကတော့ နှင်းမြူတို့က သိပ်သည်းလျှက်ပါပဲ။ နေရောင်ခြည်ထက်လာသောအခါ နှင်းမြူတို့ ကွဲကွာသွားကြသည်။ သို့ပေမယ့် နှင်းဇာပုဝါပါးက ဖြန့်ထားဆဲပါပေ။ လီမွှော်ရောင်နေခြည်ထန်းတို့သည် အစွမ်းကုန် မပွင့်လန်းလာသေးပါ။

နံနက်ဦးဟု ခေါ်ဆိုချင်ပါသည်။ မေသော်သည် တမန်းကတမ်း မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ မနေ့က ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားကို လှဲလှယ်လိုက်ပြီး နံနက်စောစောတွင် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ အညောင်အညာပြေအောင် လမ်းလျှောက်ခြင်းမျိုးလည်းမဟုတ်။ မေတ္တာစံအိမ်နှင့်အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာချင်စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သည့်အတွက် မေသော်လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

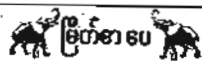
လမ်းလျှောက်ထွက်လာခါစက စိတ်ထဲတွင် စိုးထိတ်နေမိသော်လည်း အတန်ငယ်လျှောက်မိတော့ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်သည်ကို သိလာသည်။ သူ့နောက်မှ ဖိနပ်သံကြားနေမိ၍ဖြစ်သည်။ မေသော်... နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ထွားသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်။ မေသော်နှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ သူ့အကြည့်က စူးရဲသဖြင့် မေသော်လန့်သွားမိသည်။ ထိုသူက မေသော်ကို ကျော်တက်သွားသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများက သွက်လက်လှသည်။ မေသော်ရင်ခုန်နှုန်းမြန်သွားမှုများက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ဆ

လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

ဟော်တယ်မှ လှမ်းကြည့်စဉ်က မေတ္တာစံအိမ်ကို နီးနီးကလေးဟု မေသော်ထင်ထားပိသည်။ တကယ်လျှောက်လာကြည့်တော့ ခရီးက မနီးလှပါ။ မေတ္တာစံအိမ်ကို နှင်းတောထဲတွင် ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ မေသော်လမ်းလျှောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသော ယောက်ျားသားတွေကတော့ မေသော်အပေါ် အာရုံစိုက်မိမှာ သေချာသည်။ မေသော်လမ်းလျှောက်လာပုံက တင်သားလုံးလုံးကလေးတွေ နိမ့်တုံမြင့်တုံ။ ရွှေရင်အုံလေးက နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နဲ့မို့ပါ။ မေတ္တာစံအိမ်အား ကြည့်ပြီး မေသော်ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးခံစားလိုက်ရသည်။ အိမ်ကြီးကိုမြင်တော့ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သောစိတ်က တစ်မျိုးပဲ ဖြစ်နေသည်။

မေသော်က မေတ္တာစံအိမ်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။ နေပွင့်လာတော့ နှင်းတွေပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားသည်။ သည်တော့မှ အိမ်ကြီးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရတော့သည်။ အိမ်ကြီးက ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် ထီးထီးကြီး၊ မည်း

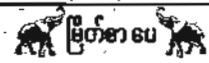

မည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသလို တစ္ဆေအိမ်ကြီး

မြင်ရသည်မှာ မင်္ဂလာမရှိသလိုပဲ။ ကျက်သရေမရှိသော အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ မေသော် . . ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွား၏။ ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေး။ သည်အိမ်သည် မေသော်အဘိုးအဘွား အစဉ်အဆက် နေလာခဲ့သော အိမ်ကြီး။ မေသော်နှင့်သက်ဆိုင်သော အိမ်ထဲသို့ကြောင့် မေသော်ရင်ခုန်မှုများ မြန်လာရသည်။

အင်ဂျင်နီယာ(မြို့ပြ)ဘွဲ့ရထားသော မေသော်သည် မေတ္တာစံအိမ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ငေးငိုင်သွားမိသည်။ အိမ်ကြီးသည် ရှေးဆန်လွန်းနေသည်။ စုလစ်မွန်းချွန်း၊ ပြဿဒ်များဖြင့် သေသပ်စွာ တည်ဆောက်ထား၏။ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းက သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျရှိလှ၏။ အိမ်၏ ခမ်းနားခြင်းက ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် ပိသုကာလက်ရာကို ဖော်ပြနေသယောင်ရှိသည်။

ခြံအပြင်ဘက်မှ အိမ်ကြီးကိုကြည့်နေရင်း မေသော် စိတ်ထဲတွင် မရိုးမရွှဖြစ်လာသည်။ အိမ်အတွင်းသို့ဝင်၍ လေ

ကြည့်ရှုချင်နေမိသည်။ သို့သော် အိမ်အတွင်းသို့ရောက်မီက မည်သည့်နည်းလမ်းဖြင့် ဝင်ရမည်ကို မေသော်စဉ်းစားရနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

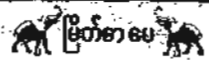
မေသော်သည် သက်ပြင်းကို အခါခါချရင်း အိမ်ကြီးထဲသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။ တောင်မှမြောက်၊ မြောက်မှတောင်သို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ လျှောက်နေမိ၏။ နေခြည်တစ်စထက်တစ်စ ရင့်လာသည်။ နှင်းများကွယ်ပျောက်ကုန်နေရောင်ခြည်ရင့်လာသဖြင့် နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်လာနေကစောစောပိုင်းကကဲ့သို့ အေးစိမ့်သောဒဏ်မရှိတော့။

မေသော်သည် အိမ်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ပြီး လျှောက်မှ တစ်စုံတစ်ဦးနဲ့ တိုးမိမလို ဖြစ်သွား၏။

“အို”

“ဟင်”

မေသော် အံ့ဩသွားသည်။ ယောက်ျားပီသသော လူတောစောက မေသော်အနားမှ ဖြတ်ကျော်လျှောက်သွားအမျိုးသား။ သူက မေသော်ကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

သွားတက်ကလေးပေါ်သွားသော ထိုအပြုံးက ချိုမြနုေသ

“ဒီအိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ထင်တယ်။

လား... မိန်းကလေး”

ထိုသူက ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အပြုံးနဲ့ မေးသည်

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ အိမ်ဆောက်ထားပုံက စိတ်

စားစရာပဲ၊ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုအလား အောက်မေ့ရ

ပိသုကာလက်ရာကလည်း သိပ်ကောင်းတာပဲ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါဘူး။ မေသော်က ထိုသူက

ချေငံင်နဲ့ပင် စကားတုန့်ပြန်နေမိသည်။ ထိုသူ့အသွင်က

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ ရည်ရည်မွန်မွန်နဲ့ မဟုတ်လား။

“အိမ်ကို အတွင်းဘက်ကနေ လေ့လာရရင် ပို

မယ်၊ ပိုပြီးပြည့်စုံမယ်လို့ တို့တော့ ထင်မိတယ်။ ဒါပေမယ့်

ထဲကို ရောက်ဖို့ကလည်း မလွယ်ဘူး... မိန်းကလေး

ပိသုကာပညာရှင်ဆိုရင်လည်း အကောင်းသားပေါ့”

“ပိသုကာပညာက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် ဦးဘင်္ဂက တိုးတိုးတံ

နေတာလေ၊ ပုံဆွဲတော်တဲ့ ပိသုကာပညာရှင်တစ်ယောက်

ချင်တယ်တဲ့၊ သူ့အိမ်ထဲက ပျက်စီးနေတဲ့ အခန်းတွေကို ပုံ

ပြီး ပြန်လည်ပြုပြင်ချင်တယ်ဆိုလားပဲ ပြောနေတယ်”

ထိုသူ့စကားကြောင့် မေသော်မျက်နှာလေး မသိမသာ

လက်သွားသည်။ မျက်လုံးတစ်စုံက အရောက်တောက်သွား

“ဒီစကားက အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပဲပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မက ပိသုကာဘွဲ့ရထားပြီးသူပါ။ အလုပ်လည်း

သေးတော့ ဦးဘင်္ဂဆီမှာ အလုပ်ဝင်လျှောက်ရင် ကောင်း

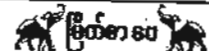
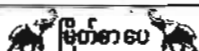
သားလို့”

ထိုသူက မေသော်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းက ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ချင်နေလို့လား”

သူ့အမေက တစ်မျိုးပါလားဟု မေသော်တွေးလိုက်မိ

“ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အတွင်းခန်းတွေ တည်ဆောက်ထားတာ

www.burmeseclassic.com

ကို လေ့လာချင်မိလို့ပါ”

“ဒီမြို့မှာနေတဲ့ လူတွေကတော့ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ပြောနေကြတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒီတစ်ခါ ပြန်မေးမိသူက မေသော်ပါ။

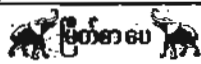
“ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိတယ်လို့ပြောကြတယ်”

“ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံဖူးသူ ရှိလို့လား”

“ဒီမြို့ကလူတွေရဲ့ ပြောစကားအရ သိရတာ”

“ဟင်.. အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မမယုံဘူး၊ ကျွန်မဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်မှုဖြစ်မယ့် အကြောင်းတစ်ခုက ရှိတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာဘဦးဘင်္ဂကို ကျွန်မဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပြီး ဝင်မတွေ့ဘူး”

“ဘယ်.. ဘယ်လို၊ မင်းစကားကို တို့စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ မင်းစကားအရဆိုရင် ဦးဘင်္ဂဟာ မင်းနဲ့ တစ်နည်းနည်း

ဘော်စပ်နေသလားဟင်”

ထိုလူက အလျင်စလို မေးသည်။ မေသော်အသံထွက်

အောင်ပင် ရယ်လိုက်၏။ မေသော်အပြုံးကြောင့် ထိုလူက ဝေခံရ ခက်သွားပုံရ၏။

“သိပ်သိချင်သွားတယ်ပေါ့၊ တကယ်တော့ ဘာဘဦး

ဘင်္ဂဟာ ကျွန်မရဲ့ ဘကြီးတော်စပ်ပါတယ်”

ထိုသူ၏ အံ့ဩသွားသော အသွင်ကို မေသော်မြင်ရ

သည်။

“ဒါနဲ့များ မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းအလုပ်ဝင်လျှောက်

ဦးဘင်္ဂက ရယ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး”

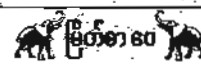
“ဟင်.. ဘယ်လိုမဟုတ်သေးတာလဲ”

“ဦးဘင်္ဂဟာ ကျွန်မရဲ့ ဘကြီးဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှ မ

အသွေးသေးပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက ဖွင့်မပြောသမျှ သူ

မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့.. မိန်းကလေး

အနေနဲ့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ အဲသလို မဖြစ်ချင်သေးဘူး”

မေသော်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ရမ်းပြုရင်း ပြောသည်။

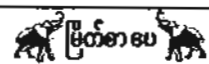
“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မိန်းကလေး”

“ဒီလိုပါ...”

မေသော်က စကားကို အစချီပြီးမှ ပြောသင့်၊ မပြောသင့်စဉ်းစားနေမိ၏။

မထူးပါဘူး။ ဒီလူက ရည်ရွယ်မွန်မွန်ပါ။ မေသော်က ဤသို့တွေးပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။ သူ့ဘဝအကြောင်းထိုလိုအား အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း... မိန်းကလေးအမေအကြောင်းကို ဒီမြို့က လူတွေ ပြောပြဖူးလို့ သိထားပါတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ မေနာမည်က ဒေါ်ညိုပြာမဟုတ်လား၊ မိန်းကလေးပြောတဲ့အတိုင်း ဒေါ်ညိုပြာအကြောင်းကတော့ မကောင်းလှပေဘူး၊ အင်း... အဲသလို အကြောင်းရှိနေရင်လည်း အလုပ်ရအောင် ဝင်

သွက်ပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ အနီးကပ် လေ့လာစုံစမ်းခွင့်ရတာပါ”

မေသော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ တဆက်တည်း ဝင် ကိုလူထွားကြီးနှင့်အတူ အိမ်တံခါးပေါက်ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

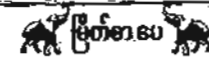
“တို့နာမည်က မိုးဟိန်းပါ၊ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေမှာ သူ့အသနဆောင်းပါးတွေ ရေးပါတယ်။ ရှေးဟောင်းပိသုကာ ဆက်ရာများဆိုတဲ့ စာအုပ်မြူစုဖို့ ဒီအိမ်ကြီးကို အသေးစိတ် လေ့လာချင်နေတာ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မနာမည်က မေသော်ပါ”

“မေသော်တဲ့လား၊ နာမည်နှင့်လူနဲ့ လိုက်ပါပေတယ်။ ဘယ်လိုလဲ... မေသော်၊ အလုပ်ဝင်လျှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တို့ပါလိုက်ခဲ့ပါရစေ၊ တို့လည်း အိမ်ထဲကို ဆောက်ဖူးရင် အနည်းအကျဉ်းတော့ လေ့လာရတာပေါ့”

“လိုက်ခဲ့လေ၊ ကျွန်မအတွက် အဖော်ရတာပေါ့”

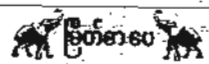
တွေ့ဆုံရသည်မှာ မိနစ်ပိုင်းမျှသာရှိပါသည်။ သို့သော်

မေသော်နှင့်မိုးဟိန်းတို့ ရင်းနှီးသွားကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နှစ်ရှည်လများ ခင်မင်ခဲ့ဖူးသူများပမာ ဖြစ်သွားကြသည်။ မိုးဟိန်းက ဦးဆောင်၍ ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ခြံဝသို့ ဝင်လိုက်၏။ မေသော်က မိုးဟိန်း၏ နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ခြံကြီးက ကျယ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များစုံလင်လှသည်။ မေသော်က ခြံထဲမှ မြင်တွေ့နေရသမျှကို အဝေးသွားလိုက်ကြည့်နေမိ၏။ မေသော်၏ စိတ်အစဉ်သည် တခဏအတွင်းမှာပင် တက်ကြွရွှင်လန်းသွားသလို ခံစားရသည်။ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွား၏။

“ခြံဝန်းကြီးက အကျယ်ကြီးပဲနော်၊ ပန်းခြံလေးလည်း သိပ်လှတာပဲ၊ ဂရုတစိုက် ပေါင်းသင်ရှင်းလင်းထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခြံနောက်ပိုင်းမှာ သစ်ပင်တွေ အုပ်ဆိုင်နေတာတော့ တောကြီးကျနေတာပဲ၊ မှောင်မည်းပြီး ကြောက်စရာကြီး။ အိမ်ရဲ့ အနေအထားနဲ့တော့ လိုက်ဖက်ပါတယ်”

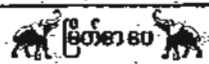
မေသော်သည် ခြံဝင်းနှင့်အိမ်ကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်မှ တွတ်တွတ် ဖြေနေမိသည်။ မေသော်၏ ပြောစကားကို ကြား

သည်လား၊ မကြားသည်လားမသိ။ မိုးဟိန်းသည် မေသော်၏ ပြောစကားအားလုံးကို မကြားသော်လည်း တစ်ဖက်သား သိအောင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြနေသည်။

အိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါမှ ရေနံချေးဝ၍ မည်းနက်နေသော အိမ်ကြီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ပိုမိုပီပြင်စွာ မြင်တွေ့ရတော့သည်။ အိမ်အဝင်ဝကို ပန်းခက်ပန်းနွယ်များ ခြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ဘုံပြုသဒ္ဒါတို့က အပေါ်မှ အုပ်နှီးထားသည့်နွယ် မြင်ရသည်။

မေသော်နှင့်မိုးဟိန်းတို့သည် အိမ်ကြီး၏ ရှေ့တွင်ရပ်နေကြပြီး အိမ်ကြီးထဲသို့ နှစ်ယောက်သား ငေးကြည့်နေကြ၏။ မိုးဟိန်းက လှုပ်ရှားမှုကို ပြုလိုက်၏။ တံခါးဝတွင်ရှိသော သူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည်။ အိမ်အတွင်းထဲသို့ တံခွင်ခွင်အသံများ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ နေရာမှာပင် တံခါးဝအနီးသို့ လူကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း မေသော်နှင့်မိုးဟိန်းတို့ကို သေချာစွာကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ်”

အိမ်အတွင်းမှ လူကြီးက မေးသည်။

“ဦးဘဂံနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ထိုလူကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်သည်။

“ဦးဘဂံမအားဘူးကွယ်”

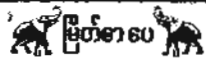
ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာထားက တင်းမာနေသလို လေသံကမာနေသည်။

“ကျွန်မ . . အလုပ်လျှောက်ချင်လို့ပါ။ တဆိတ်လောက် ဖြေပေးပါလား”

မေသော်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ညွှတ်ပြီး ပြောသည်။ ထိုလူကြီးသည် မေသော်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ပြောနေရာမှ မျက်နှာအမူအရာ ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားသည်။ ခဏချင်းမှာပင် ထိုလူကြီး၏မျက်နှာတွင် အဖြူးယောင်သန်းလာသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲကွယ်”

သည်တစ်ခါ မေးလိုက်သည့် လူကြီးအသံက ညင်သာပျော့ပျောင်းနေသည်။

“ကျွန်မနာမည် . . . မေသော်ပါ”

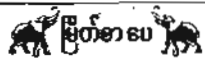
ထိုလူကြီး၏မျက်နှာ ပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။ နဖူးပြင်အနည်းငယ် တွန့်သွားသည်။ မျက်မှောင်ကျဲ့သွားခြင်းတော့မရှိ။ မေသော်မျက်နှာကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်။ ထိုလူကြီး၏ အကြည့်ကို မေသော်မခံနိုင်ပါ။ ရင်ထဲတွင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်သွားသဖြင့် မျက်လွှာချထားလိုက်သည်။

“မေသော် . . . အင်း . . . မေသော်တဲ့လား”

ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာတွင် အရိပ်သဏ္ဍာတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားသည်ဟု မေသော်မျက်လုံးပင့်အကြည့်မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ မည်သို့သော အရိပ်သဏ္ဍာန်မှန်း မေသော်မခန့်မှန်းတတ်။

“အိမ်ထဲကို ဝင်ထိုင်ကြည့်ဦး၊ ကျုပ်သွားပြောပေးမယ်”

ထိုလူကြီးက မျက်နှာထားပြင်လိုက်ပြီး အိမ်အတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ မိုးဟိန်းနှင့်မေသော်က အိမ်ထဲသို့ မဝံ့မရဲနဲ့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကြီး၏ အတွင်းခန်းသည် ရှေးဆန်လွန်း

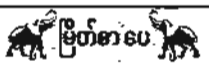
၆၂

ကျားခံတွင်းခံအိမ်

လှသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပန်းနွယ်ပန်းခက်များပါသော စားပွဲ ကုလားထိုင်များ၊ ကတ္တီပါမိုအုံးများကို ချထားသည်။ ဧည့်ခန်း တစ်ခုလုံးသို့ စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေဟန်ရှိသော ပန်းချီကားတစ် ချပ်က ဧည့်ခန်းနံရံတွင် ရှိနေသည်။

ပန်းချီကားတစ်ချပ်သည် ခန့်ညားသော လူကြီးတစ် ယောက်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံဖြစ်သည်။ ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ လူ ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံသည် စူးရှတောက်ပနေသည်။ ထိုမျက်လုံး အစုံသည် ကြင်နာသနားဟန်၊ သဘောထားကြီးဟန်၊ သတ္တိ ပြောင်မြောက်ဟန်တို့ကို အထင်းသား ဖော်ပြနေသလိုပင်။

မျက်လုံးအစုံက စူးရှပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံက ပါးလျပြတ် သားဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။ နှာတံပေါ်သည်။ ကော့ထောင် နေသော နှုတ်ခမ်းမွေးက ဥပမိရုပ်ကို ပိုမိုခန့်ညားစေလေ၏။ ထိုပန်းချီကားကို မိုးဟိန်းက အာရုံစိုက်ကြည့်နေသည်။ မေ သော်၏ အကြည့်ကတစ်မျိုး။ ထိုပန်းချီကားကိုကြည့်ရင်း စိတ် အာရုံထဲတွင် အမည်မသိသော ခံစားမှုတစ်ရပ် ဝင်နေသည်။ ရင်ထဲတွင် ခုန်နေသည်။

“ဒီပန်းချီကား အသက်ဝင်တယ်နော်”

မေသော်က မိုးဟိန်းကို တီးတိုးပြောသည်။

“ဒါ . . . ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒါ . . . ဦးဘဂံတို့ရဲ့ ဖခင်ဦးဘ

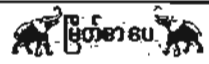
မိန်းရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကြီးပဲ”

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့်လူကြီးက ပြောသည်။ မေ သော်တို့ကို ခဏထိုင်စောင့်နေရန် လက်ဟန်ဖြင့်ပြပြီး အခန်း သို့ ဝင်သွားသည်။ မေသော်နှင့်မိုးဟိန်းက ဧည့်ခန်းထဲမှ ခုန်ရစ်ခဲ့၏။ ငေါင်စင်းစင်းနဲ့ ရပ်နေမိကြသည်။

“ထိုင်လေ . . . မိန်းကလေး”

မိုးဟိန်းက ပြောသည်။ ပြောပြောဆိုဆို ကတ္တီပါမိုအုံး သားသော ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။ မိုးဟိန်းထိုင် သည့်ဘေးတွင် မေသော်က ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မေသော်၏ မျက်လုံးအစုံကမူ ပန်းချီကားကို ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

သည်ပန်းချီကားသည် အဘိုးဦးဘသိန်း၏ ပုံတူပန်း ချီကားဖြစ်သည်ဟု တံခါးလာဖွင့်ပေးသည့် လူကြီးက ပြောပြ

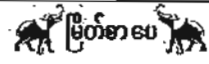
www.burmeseclassic.com

သွားသည်။ ဦးဘသိန်း၏ပုံ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက်
ကျက်သရေရှိသလဲ။ ဘယ်လောက်ခန့်ညားပါသလဲ။ မေသော်
ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ အဘိုး၏ ပုံတူပန်းချီကားကိုကြည့်ပြီး
ထဲတွင် တဆတ်ဆတ်ခနဲနေသည်။ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထဲ
မိသည်။ ထိုစဉ် တံခါးဖွင့်ပေးသော လူကြီးက ဧည့်ခန်းထဲ
ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာက ရွှင်ပြနေသ
မြင်ရသည်။ မေသော်ရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လာ၏။

“မိန်းကလေးတို့ ကျုပ်နောက်က လိုက်လာခဲ့ပါ”

ထိုလူကြီးက စကားကို တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောပြီး
မှ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ မိုးဟိန်းနှင့်မေသော်က ထိုင်
မှထပြီး ထိုလူကြီး၏နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုလူကြီး
အိမ်အောက်ထပ်ရှိ အဆောင်ဆောင်၊ အခန်းခန်းတို့ကို
ဖြတ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေခါးဆီသို့ ဦးတည်
နေသည်။ လှေကားကြီးက ကြီးမားခန့်ထည်လှသည်။ လှေ
ယောက် ရင်ဘောင်တန်းပြီး တက်နိုင်သည်။

မိုးဟိန်းနှင့်မေသော်တို့သည် ထိုလူကြီးတက်သွား

သွားကားပေါ်သို့ နောက်မှ လိုက်တက်လာခဲ့သည်။ လှေကား
သောအခါ ထိုလူကြီးသည် စကြိုလမ်းအတိုင်း ဆက်ပြီး
သွားပြန်၏။ စကြိုလမ်း ဘစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အိပ်
များဖွဲ့ထားသည်။ အခန်းများကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသည်နှင့်
လူကြီး၏ အစွန်ဆုံးအပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်ကို မေသော်
သိပြုမိသည်။ ထိုအပိုင်း၏ အခန်းထောင့်သို့ရောက်သော
ခါ တံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

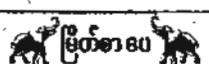
“ဪ... လာကြပါကွယ်”

အခန်းထဲမှာ လူကြီးတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ဦးဘဝ်
လိမ့်မည်ဟု မေသော်က ခန့်မှန်းပြီး တွေးလိုက်မိသည်။
ထိုလူကြီးက ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ အ
ထဲသို့ ဝင်လာသော မိုးဟိန်းနှင့်မေသော်ကို မျက်တောင်
တော် ကြည့်နေသည်။

“ကလေးမက အလုပ်လိုချင်လို့ဆို”

လူကြီးက မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

မေသော်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြောသည်။

“ဘာအလုပ်လိုချင်တာလဲ၊ ဒီမှာ ပေးစရာဘာအလုပ်မှ မရှိဘူး”

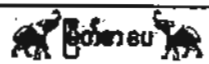
“ကျွန်မက ပိသုကာဘွဲ့ရထားပြီးသားပါ။ ပုံဆွဲအတတ်ကို တတ်ကျွမ်းပါတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

ဦးဘင်္ဂ၏ မျက်လုံးအရောင် တောက်သွားသည်။ မေသော်ကို ကြည့်ပြီး အထင်ကြီးလေးစားသွားပုံရသည်။

“အင်း... ထိုင်ကြပါဦး၊ ဦးအတွမ်... ခင်ဗျားသွားပါပြီ။ ဧည့်သည်တွေအတွက် ကော်ဖီတော့ စီစဉ်ပေးဦး”

တံခါးလာဖွင့်သူမှာ ဦးအတွမ်ဟု မေသော်နှင့်စိုးတို့တို့ သိလိုက်ရသည်။ ဦးအတွမ်သည် အခန်းထဲမှ ချာကန်လှထွက်သွားလေ၏။ မေသော်က ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဦးဘင်္ဂ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေမိသည်။ ဦးဘင်္ဂသည် အိုမင်းနေပြီး နားထင်ရင်းမှ ဆံပင်များပင် ဖြူပါပြီ။ မျက်နှာပေါက်ကမူ မေသော်ဖေဖေ ဦးသော်ကနှင့်

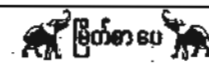
တော်ဆင်သည်။ ဦးဘင်္ဂက မေသော်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေ၏။ ဦးဘင်္ဂ၏ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ဦးဘင်္ဂအပြုံးကြောင့် မေသော်ရင်ထဲမှာ နွေးကနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကလေးမက ပိသုကာဘွဲ့ရထားတယ်ဟုတ်လားကွဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘာကြီး၊ ကျွန်မက ပိသုကာဘွဲ့ရထားတာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီ၊ ဘယ်မှာမှ အလုပ်မဝင်ရသေးပါဘူး၊ ဒီမြို့ကို လာလည်ရင်း ဒီအိမ်ကြီးကိုမြင်တော့ ခြံပြင်ကုန်ပြီး ငေးကြည့်နေတာ၊ ဒီအိမ်ကြီး တည်ဆောက်ထားပုံက ပိသုကာလက်ရာကောင်းလွန်းလို့ ဒီက ကိုမိုးဟိန်းက ဒီအိမ်မှာ ပုံဆွဲတတ်တဲ့ ပိသုကာတစ်ယောက်လိုတယ်ဆိုလို့ ဝင်ပြီးအလုပ် ဆုပ်ရလိုငြား ဝင်လျှောက်ကြည့်တာပါ”

ဦးဘင်္ဂက ဘာစကားမှ ပြန်မပြောသေးပဲ မေသော်မျက်နှာကို တွေ့ဝေစွာ ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာကြည့်ပြီးမှ ဆတ်ကနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကလေးမမှာ အောင်လက်မှတ်တွေဘာတွေ ပါလားလား”

ဦးဘင်္ဂအမေးကြောင့် မေသော်အံ့အားသင့်သွားမိ၏ မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နဲ့ ဦးဘင်္ဂကို ကြည့်နေသည်။

“အလည်အပတ်သဘောမျိုးနဲ့ ထွက်လာတာဆိုတော့ ပါမလာခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ အင်ဂျင်နီယာနောက်ဆုံး နှစ် ကျောင်းသူကပ်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါဆိုရင် လုံလောက်မယ် လို့ ထင်ပါတယ်”

ဦးဘင်္ဂက ခေါင်းညိတ်နေပြန်သည်။

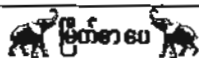
“အင်း.. လုံလောက်ပါတယ်၊ အင်း.. ဒါနဲ့ မိန်းကလေး.. ဒီအိမ်ကြီးကို ပုံစံထုတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဘာကြီး၊ ထုတ်နိုင်ပါတယ်”

“အေး.. ဒါဆို ပုံစံရေးဆွဲပြပါလား”

မေသော်က ပြုံးနေသည်။

“အိမ်ပုံစံဆွဲတာက ပန်းချီဆွဲသလို ခုချက်ချင်း ပုံထွက် လာတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အချိုးအဆနဲ့သူ အပြင်ပုံ၊ အတွင်း ပုံ၊ ဘေးတိုက်ပုံ၊ စသည်ဖြင့် သူ့အတိုင်းအဆနဲ့သူ ဆွဲရတာပဲ၊ ခုချက်ချင်းထပြီး တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ်လုပ်လို့ မရပါဘူး”

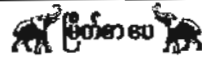
“ဪ.. ဒီလိုလား၊ ဘာဘာက မသိပါဘူးကွယ်၊ အခု ဆုတ်ချင်းပုံစံရေးဆွဲလို့ရသလား အောက်မေ့တာ၊ အေးလေ.. ကလေးမလုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဘာ ဆွဲချင်တာက ပျက်နေတဲ့ အခန်းတွေကို ပထမဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်အတိုင်းဖြစ်ချင်တာ၊ အရင်ပုံစံထုတ်ရတယ်ဆိုလို့ ပိသုကာ ညာရှင်ကို ရှာနေတာကွယ်၊ ကောင်းပြီလေ၊ ကလေးမကို ဘာအလုပ်ခန့်ပါတယ်၊ ကလေးမက ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ မိဘ မိဘကကောကွယ်”

“လောလောဆယ်တော့ ကလောဟိုတယ်မှာ တည်း နေပါတယ်၊ မိဘတွေက ရန်ကုန်မှာရှိပါတယ်ရှင်”

“ကလောဟိုတယ်မှာ တည်းခိုနေတယ်.. ဟုတ်စ၊ နေပြည်တော်မှာ တူမကြီးတစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကလော့ကို မရောက်ဖူးသေးလို့ အ နေပြည်တော်ဆီထွက်လာတာပါ၊ ကိုမိုးဟိန်းက.. အလုပ်ကိစ္စအ ကြောင်းသတင်းပေးလို့ ခရီးသွားဟန်လွှဲ အလုပ်ဝင်မေးတာပါ”

ဦးဘင်္ဂက မိုးဟိန်းကို အကဲခတ်နေသည်။

“မင်းနာမည်က မိုးဟိန်းတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘကြီး”

“မင်းကကော ပိသုကာအလုပ်လာလျှောက်တာလား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူးဘကြီး”

“ဒါဆို...”

ဦးဘင်္ဂက မေသော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မေသော်

ကိုးစူးစမ်းသောအကြည့်ဟု မေသော်တွေးမိပြီး မျက်နှာတွင် ပန်းနုရောင်သန်းသွားသည်။

“ကျွန်တော်က...”

“သုက စာရေးဆရာ၊ သုတေသနသမားတစ်ယောက်ပါ”

မေသော်က ကြားဖြတ်ဝင်ဖြေလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မက ဘဘကြီးအိမ်ကို ပိသုကာလက်ရာမြှောက်လွန်းလို့ ငေးကြည့်နေတုန်း ကိုမိုးဟိန်းက အလုပ်ကိစ္စဖြောင့်တယ်၊ ကျွန်မက အလုပ်ဝင်လျှောက်ကြည့်ချင်တယ်ပြောတော့ သူ့စာအုပ်ရေးဖို့အတွက် ပိသုကာလက်ရာတွေကို အနီးက

သုလာခွင့်ရအောင် လိုက်လာတာပါ။ ကျွန်မကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတော့ အားကိုးအဖြစ် ခေါ်လာတာပါ”

မေသော်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ မောင်ရင့်စာအုပ်က ဘာစာအုပ်လဲကွယ်”

“ရှေးဟောင်းပိသုကာလက်ရာဆိုတဲ့ စာအုပ်ပါ...”

“ဘကြီး”

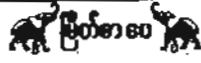
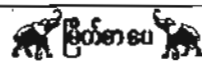
“အင်း... တော်တော်တန်ဖိုးရှိမယ် စာအုပ်ပဲ၊ မောင်ရင့်ရဲ့ ကလောင်နာမည်က ဘယ်သူလဲကွယ်”

“မိုးဟိန်း(သုတေသန)ပါ... ဘဘကြီး”

“အင်း... မိုးဟိန်း၊ သုတေသနဆောင်းပါးတွေရေးတာ ခက်မူးတယ်၊ ဘကြီးရဲ့ မေတ္တာစံအိမ်အကြောင်းကို စိတ်တိုင်း

ချာ လေ့လာပါ။ သိချင်တာကို မေးပါ။ ဪ... ကလေးမအလုပ်ဆင်းဖို့က ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ အလုပ်က လစာနဲ့ယူမလား၊ ဘာဖြတ်လုပ်ချင်တာလားဆိုတာ ဖြေပါဦး”

“ကျွန်မကတော့ လစာနဲ့ပဲ ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါမှ တစ်

မျိုးမကြိုက်ရင် တစ်မျိုးပြောင်းလုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီကံ
က အချိန်ယူလေ့လာပြီးမှ ဆောင်ရွက်ရမယ် ကိစ္စမဟုတ်လား

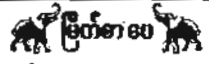
“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင်လည်း တစ်လကို လစာထေ
သောင်းပေးမယ်၊ အစမ်းခန့်ကာလသဘောမျိုးပေါ့၊ မနည်း
ဘူးနော်၊ မနက်စာ၊ နေ့လည်စာ၊ ညစာကို ဒီမှာပဲ စားသော
ပါ၊ အင်း. . . နေရေးထိုင်ရေး အပြင်မှာ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင်
ဒီမှာ တည်းခိုနိုင်ပါတယ်၊ ဘကြီးအိမ်က အကျယ်ကြီးပဲဥစ္စာ
ပြီးတော့ ကလေးမအတွက်လည်း အလုပ်နဲ့ နီးစပ်သွားတာပဲ”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်. . . ဘကြီး”

မေသော်နှင့်ဦးဘင်္ဂတို့ သဘောတူညီချက်ရသွားစဉ်
မှာပင် အခန်းထဲသို့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။
ကော်ဖီနှင့်မုန့်ပန်းကန်ကို လင်ပန်းဖြင့်ထည့်၍ ယူလာသည်။

“သူက မသိန်းတဲ့ ဒီအိမ်ရဲ့ စားဖိုမျိုးပေါ့၊ အစစအရာ
ရာကို သူ့စိတ်တိုင်းကျလုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ်”

မေသော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဦးဘင်္ဂသည်
တစ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး. . . ။

“ဟဲ့. . . မသိန်း၊ သူက ဒီအိမ်ပုံစံဆွဲဖို့ အလုပ်ခန့်လိုက်
တဲ့ ပိသုကာဆရာမလေး၊ ကိုသော်ကတို့နေတဲ့အခန်းကို ပြင်
ဆင်ပေးထားပါ”

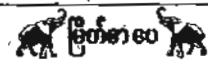
“ဟို. . . ဟို. . .”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ပေးပါ၊ အဲဒီ
အခန်းထဲမှာ ကုလေးမစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေပါစေ”

ဒေါ်သိန်းက စကားကို အထွန့်တက်ရန် ပြင်သည်။
ဦးဘင်္ဂက လက်ကာပြပြီး ပိတ်ပြောလိုက်သောကြောင့် ငြိမ်ကျ
သွားသည်။ ကော်ဖီ၊ ပန်းကန်နှင့်မုန့်ပန်းကန်များကို မေသော်
တို့ ရှေ့မှစားပွဲပေါ်သို့ ချပေးသည်။

“ကလေးမ. . . မိဘတွေက ဘာစီးပွားရေးလုပ်ကိုင်ကြ
သလဲ”

“ကျွန်မမိဘနှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်ကုန်ကြပါပြီ၊ လော
သောဆယ်မှာတော့ အဘိုးတို့၊ အဖေတို့လက်ထက်ကတည်း
ကျွန်မကို ထိန်းကျောင်းလာတဲ့ အဒေါ်လိုနေသူနဲ့ အတူ
နေပါတယ်၊ ကျွန်မ. . . ဒီကို ထွက်လာတော့ အဲဒီအဒေါ်က

အိမ်စောင့်အဖြစ် ကျန်ခဲ့ပါတယ်”

“ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မရှိဘူးလား”

“ကျွန်မက တစ်ကောင်ကြွက်ပါ. . . ဘဘကြီး”

“ဪ. . . ဒါကြောင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ထွက်လာတာကိုး၊ အင်းလေ. . . ဘကြီးအိမ်မှာနေသ၍တော့ အားလုံးကို ဆွေမျိုးသားချင်းလို သဘောထားပါ၊ ပြီးတော့ ဘကြီးအိမ်က အလုပ်တွေကိုလည်း ကူညီဆောင်ရွက်ပေးစေချင်ပါတယ်၊ အခုလည်း ဒီအိမ်က ပစ္စည်းဟောင်းစာရင်းတွေကို စဉ်းစားပြီး မှတ်တမ်းရေးထားတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးကို အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးရင် ပြတိုက်လုပ်ရကောင်းမလား၊ စာသင်ကျောင်းအဖြစ် လှူရရင် ကောင်းမလားဆိုပြီး စဉ်းစားနေတယ်၊ အင်းလေ. . . ဒါက အခုမဟုတ်သေးပါဘူး၊ နောက်ဆောင်ရွက်မယ် စိတ်ကူးတွေပါ”

“ဘကြီးက ဒီအိမ်ကြီးကို အခုလိုလုပ်မယ်ဆိုတော့ ဒီအိမ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမွေဆက်ခံမယ်သူရှိနေရင် မကန့်ကွက်တော့ဘူးလား၊ အဲဒီအရေးကို ဘကြီးထည့်စဉ်းစားမထားဘူးလား၊ စဉ်းစားထားသင့်တယ်နော်”

မိုးဟိန်းက ပြောသည်။

“အမွေဆက်ခံမယ့် အခြားသူ မရှိတော့ဘူးကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဘကြီးက ခုလိုစိတ်ကူးပေါ်လာတာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် အတ္တစံအိမ်ဟာ ပျောက်ပျက်သွားမှာပေါ့၊ ဘကြီးတို့ မျိုးရိုး နှင့်ဆက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့ပြီးမှ အခုလိုဖြစ်သွားရင် ယူကျုံးမရဖြစ်စရာ ကောင်းသွားမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ကျွန်တော်စဉ်းစားထားတာပါ”

“ဟာ. . . ဒါဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ စိတ်ကူးပဲ”

မိုးဟိန်းက အားရဝမ်းသာပြောလိုက်၏။

“ဘကြီးကလည်း အဲသလို တွေးထင်ထားတယ်၊ ကိုယ်ဘတ်နိုင်တာ လုပ်တာလေ၊ နောင်လာနောင်သားတွေအတွက် အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ဘကြီးကျေနပ်ပါတယ်”

ဦးဘဂံက စကားဆုံးသည်နှင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခွေးဖွားရွိုက်နေသည်။

“ဪ. . . ဒီကမောင်ရင် စီးကရက်သောက်တတ်ရင်”

သုံးဆောင်ပါ။ မိန်းကလေးက စီးကရက်အနံ့ခံနိုင်ရဲ့လား။”

“ရပါတယ်. . . ဘကြီး၊ ကျွန်မအဖေရှိစဉ်ကလည်း စီးကရက်သောက်တတ်တာမို့ အနံ့ကို နှာခေါင်းက ယဉ်နေပါပြီ။”

“အင်း. . . မိန်းကလေးက ဘကြီးအိမ်ကို ဘယ်တော့ ပြောင်းလာချင်သလဲ၊ ဘကြီးရဲ့ ကားဒရိုင်ဘာကို ကြိုခိုင်းလိုက်မယ်”

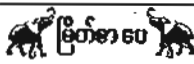
ဦးဘင်္ဂက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သဖြင့် မေသော်အဖြေရခက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်. . . ညီမ၊ ဘကြီးက ညီမအတွက် နေထိုင်စရာ စီစဉ်ပေးထားပြီပဲ၊ ညီမ. . . ဘယ်တော့လောက်ပြောင်းမလဲ”

မိုးဟိန်းက ဝင်ပြောသည်။

“အင်း. . . မနက်ဖြန်မှ ပြောင်းလာပါတော့မယ် ဘကြီးတစ်ခါတည်း အလုပ်ဝင်ရင်းပေါ့”

“အင်း. . . ကောင်းပါတယ်လေ၊ မိန်းကလေးသဘောပါပဲ”

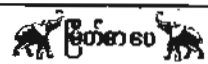

ဦးဘင်္ဂက စားပွဲပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းလေးကို လှုပ်ချိုက်သည်။ တချွင်ချွင်ဆိုသည့် အသံလေး ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဦးအတွမ်ဆိုသည့်လူကြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဦးအတွမ်. . . ဒီက ကလေးနှစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ပေးချိုက်ပါ။ မောင်မိုးဟိန်းလည်း ဘကြီးအိမ်ကို အချိန်မရွေးလာသည်လိုရပါတယ်။ မေတ္တာစံအိမ်အကြောင်း လူသိလာအောင် ဆေးပေးပါ။ တစ်နေ့ကျရင် ဘကြီးတို့အဖေ ဦးဘသိန်းရဲ့ အကြောင်းကို မောင်ရင်တို့သိရအောင် ပြောပြမယ်”

မိုးဟိန်းနှင့်မေသော်တို့က ဦးဘင်္ဂကို နှုတ်ဆက်သည်။ ဦးအတွမ်နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဦးအတွမ်၏ မိုးဟိန်းနှင့်မေသော်တို့ကို ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ မိုးဟိန်းနှင့်မေသော် ဦးအတွမ်အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် ခြံတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ မေသော်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရာတွင် ခြံထဲတွင် စိုက်ထားသော နှင်းဆီပန်းကို မြင်သွားသဖြင့် ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

“ဘာလဲ. . . မိန်းကလေး၊ အိမ်ပေါ်မှာ ဘာကျန်ခဲ့လို့”

“ဟို... နှင်းဆီပန်းကို ကြည့်နေတာပါ”

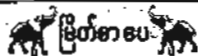
“ဪ”

ဦးအတွမ်က နှင်းဆီပန်းပွင့်အနီကို သွားခူးပြီး မေ
သော်အား လှမ်းပေးသည်။

“မိန်းကလေးတွေက ပန်းကိုမြင်ရင် နှစ်သက်တတ်ကြ
တာ အတူတူပါပဲ”

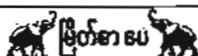
ဦးအတွမ်က တည်ငြိမ်စွာပြောသည်။ ဦးအတွမ်စကား
များက မေသော်အတွက် စဉ်းစားစရာဖြစ်သွားသည်။ မေသော်
သည် အတွေးကိုဖြတ်ကာ မိုးဟိန်းနှင့်အတူ မေတ္တာစံအိမ်
မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

x x x

အခန်း - ၄

မေတ္တာစံအိမ်သို့ မေသော်ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်
ရက်အတော်ကြာခဲ့ပေပြီ။ မေတ္တာစံအိမ်တွင် မေသော်နေ
သားတကျ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဦးဘင်္ဂက မေသော်အတွက် နေထိုင်
ပေးထားသော အခန်းမှာ ကျယ်ဝန်းသည်။ ဦးဘင်္ဂနဲ့လည်း
အတော်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးလာသည်။ အိမ်ဖော်ဒေါ်သိန်းသည်
အတိအေးစက် နေတတ်သော်လည်း ခင်မင်စရာကောင်း

သည်ဟု မေသော်ယူဆမိသည်။ မေသော်ကိုလည်း စေတနာ ထား၍ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

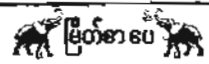
ဦးအတွမ်၏ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ မေသော်စဉ်းစားရ ခက်လှသည်။ ဦးအတွမ်က မေသော်ကို ခင်မင်သည့် အမူအ ရာတော့ ရှိသည်။ မေသော်ပန်းကြိုက်တတ်မှန်းသိသဖြင့် တစ် နေ့လျှင် ပန်းတစ်ပွင့်ကျ လက်ဆောင်ပေးသည်။ သို့သော် ဦး အတွမ်နှင့်ပတ်သက်၍ မေသော်မှာ တွေးစရာများဖြစ်နေ၏။

မေသော်ကိုတွေ့လျှင် ဦးအတွမ်က စူးစူးဝါးဝါး ကြည့် နေတတ်သည်ကို မေသော်သတိထားမိလာသည်။ ဦးအတွ မ်၏ အကြည့်ကို မေသော်ရင်မဆိုင်ရ။ သူ့ကိုကြည့်မှန်းသိသည့် နှင့်မေသော်ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်းခုန်နေမိသည်။

“မင်း.. ဒီကိုရောက်လာတဲ့အတွက် ငါဝမ်းသာနေ တယ်၊ မင်း.. ဒီအိမ်ကြီးကို အလုပ်လာလျှောက်တဲ့နေ့ကစ၍ မင်းကို ငါသိနေတယ်၊ အင်း.. မင်းကို ငါသိနေတယ်”

“ရှင်”

ဦးအတွမ်၏ စကားကြောင့် မေသော်အံ့သြသွားရ

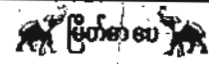

ဦးအတွမ်၏ စကားများက ပဟေဠိဆန်နေသည်မဟုတ်လား။ ညီစကားနှင့်ပတ်သက်၍ မေသော်စိတ်ထဲတွင် မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေရသည်။ ဦးအတွမ် ဘာကိုဆိုလိုပြီးပြောမှန်း မေသော် သိပါ။ မေသော်.. ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားကြည့်ပေမယ့်မရ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ မေတ္တာစံအိမ်တွင် အဆင်ပြေစွာ ဖြင့် နေထိုင်လို့ရအောင် မေသော်ကြိုးစားရသည်။ မေတ္တာစံ အိမ်တွင်ရှိနေသော လူအားလုံးနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးရအောင် ကြိုး စား၏။ ဒါမှ မေမေနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ ညီ မေသော်သိခွင့်ရလာလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ လော ကာဆယ်မှာတော့ မေမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မည်သည့်သတင်း

အကြောင်းမျှ မကြားရသေးပါ။ မေမေနှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်း ကို မပြောဆိုရန် ဦးဘင်္ဂက ပိတ်ပင်ထားသည်လားမသိ။ ယင်း အတွက် မေသော်စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်ဖြစ်နေမိသည်။ စိတ် ထဲ၌ မခံချီမခံသာ ခံစားနေရသည်။

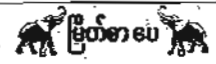
မေမေသည် ဤမျှအကျင့်ဆိုးဝါးလိမ့်မည်။ ယုတ်ညံ့ မည်ဟု မေသော်မထင်မိပါ။ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ဒါကလည်း

မေမေအပေါ်ထားမိသော ယုံကြည်စိတ်၊ ချစ်စိတ်ကြောင့်ဟု ထင်ပါသည်။ တကယ်တမ်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် မေမေသည် အကျင့်စရိုက်ဆိုးသူဖြစ်ပါစေ။ မေမေသည် မေသော်၏ နွေမိခင်ကျေးဇူးရှင်မဟုတ်ပါလော။

မေမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေသော်စုံစမ်းနေလေသည်။ မေတ္တာစံအိမ်၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဟိုစပ်စပ်သည်စပ်စပ် စုံစမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် သေချာရေရာသော အဖြေကိုး သိရသေးပါ။ ထင်မြင်ချက်စကားလုံးများကိုသာ ကြားခဲ့ရသည်။ မေမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဆိုးသတင်းများကိုသာ ကြားရသည်။ မေမေ . . . မည်သည့်အရပ်တွင်ရှိသည်။ အဘယ်နေရာသို့ထွက် သွားသည်ကို အတိအကျ မပြောနိုင်ကြပါ။ ထင်ကြေးဖြင့်သာ ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟူသည် ထင်ကြေးဖြင့် တစ်ဖက်သားဂုဏ်သိက္ခာကျအောင် ပြောဆိုနေတတ်သည် မှာ ဓမ္မတာလားမသိဘူး။

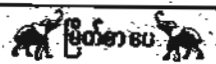
မေသော်က သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းထားသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် မေမေနှင့်တွေ့ဆုံရလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ထားသည်။

သည်နေ့တွင်လည်း ခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ပင် မေသော် စမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ မေတ္တာစံအိမ်၏ အနောက်ဘက်ထင်းရှူးတောထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထင်းရှူးတောထဲတွင် လျှောက်နေမိရင်းမှ သင်္ချိုင်း လျှောက်များကို တွေ့ရသည်။ မှတ်တိုင်ဂုတ်တိုဟောင်းများမှာ ဖြစ်နေသည်။ ဆွေးမြေ့ပျက်စီးနေသည်လည်းရှိသည်။ ထိုအကြားမှ အုတ်ဂူတစ်လုံးကို အမှတ်ထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်။ အုတ်ဂူခေါင်းရင်းတွင် ရေးထွင်းထားသော စာတန်းကြောင့် မေသော်ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်းခုန်သွားသည်။

“မညိုပြာ . . . အသက်(၁၅)နှစ်တဲ့”

ဒါ . . . မေသော်၏ မေမေနာမည်။ ဒီအုတ်ဂူက မေမေ အုတ်ဂူများလား။ မေသော်ရင်သည် ခုန်နေဆဲ။ မေသော်စိတ် တစ်စားသွားသည်။ အုတ်ဂူအနီးသို့ ဖုလျှောက်သွားသည်။ အုတ်ဂူထဲမှ သစ်ရွက်ခြောက်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။ အုတ်ဂူထဲတွင် သန့်ရှင်းသွားသည်။ မေသော်သည် သေဆုံးသူ၏ နာမည်ကိုဖတ်ပြီး တွေးတောစရာဖြစ်သွားသည်။ နာမည်က

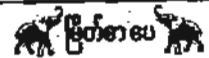
www.burmeseclassic.com

မေမေအမည်ကားမှန်၏။ သို့သော် အသက်ချင်းက ကွာခြားလွန်းနေသည်။ မေမေနှင့်အမည်တူသော မိန်းကလေးကို မြှုပ်နှံထားသည့် အုတ်ဂူပါလား။ မေသော်စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ် အုတ်ဂူတစ်လုံးပေါ်မှ စာတန်းတစ်ခုကို မြင်မိပြန်သည်။ မေသော်သည် အုတ်ဂူအနားသို့လျှောက်လာပြီး စာတန်းကို ဖတ်လိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ သင်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ မမြင်။ ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကို မဆင်ခြင်။ သည်လမ်းကို ကျွန်ုပ်ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ သင်တို့လည်း တစ်နေ့ဖြတ်သန်းရမည်။ အသေခြင်းဖြင့် ဘဝကြွေးကို ပေးဆပ်ကြရမည်”

ထိုစာတန်းကို မေသော်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဖတ်ရင်းမှတ်သားထားမိသည်။

“သေခြင်းသည် ဘဝကြွေးကို ပေးဆပ်ခြင်း” တဲ့။ တရားရလေသည်မဟုတ်သော်လည်း မေသော်ရင်ထဲတွင် နှင့်ကနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ လူသားတိုင်း ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သော တရားပါတကား။ သည်တရားကို မည်သူကမှ မေ့

ဆန်နိုင်ကြပါ။

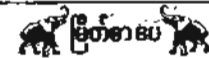
အတွေးတွေ ပလုံစီအောင် ထနေလျက်က မေသော်သည် ညင်သာစွာဖြင့် တောတန်းလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ လှမ်းသင်လာခဲ့သည်။ တောတန်းလေးသည် အရိပ်ကောင်း၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ အမှောင်ရိပ်သန်းနေသည်။ ထိုတောတန်းလေးထဲသို့ လှမ်းဝင်မိလိုက်စဉ် မေသော်သည် လူတစ်ဦးသာကနှင့်ဝင်တိုက်မိမလိုဖြစ်သွား၏။ လူပြတ်သောနေရာမှ မေသော်ထိတ်လန့်သွားသည်။ အထိတ်တလန့်နဲ့မို့ မေသော်၏ မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းကျယ်သွား၏။ အလိုလိုခြေလှမ်းတုန်သွားနေကာ သို့ဆုတ်မိမလိုဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဖက်လူကလည်း မေသော်ကို တအံ့တဩကြည့်နေ၏။ မျက်နှာတွင် အပြုံးပေါ်လာသည်။

“ဟင်... ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူလဲလို့... မေသော်”

“ဟာ... ကိုမိုးဟိန်းကိုး”

မေသော်က အပြုံးကလေးဝင့်ပြလိုက်၏။

“ကိုမိုးဟိန်းက ဒီဘက်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်း.. မေသော်က တို့ကိုသာ မေးနေတယ်။ မေသော်ကော တစ်ယောက်တည်း ဒီဘက်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ပျင်းလို့ လမ်းလျှောက်လာမိတာ”

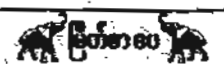
မိုးဟိန်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း မေသော် မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေ၏။

“အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်တာကလည်း သင်္ချိုင်းဘက်ကိုလား၊ လမ်းလျှောက်လာရင်း သေပြီးတဲ့သူတွေနဲ့ စကားပြောချင်လို့လား”

မိုးဟိန်းစကားကြောင့် မေသော်က ရယ်နေသည်။

“ဟာ.. ကိုမိုးဟိန်းကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ဒီဘက်မှာ သင်္ချိုင်းရှိတာ မေသော်မသိပါဘူး၊ အနားရောက်မှဆို ထိတ်လန့်သွားမိတယ်၊ ကိုမိုးဟိန်း.. ဘယ်သွားမလဲ၊ မေသော်ကတော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်တော့မယ်”

“တို့.. အောက်ဘက်ဆင်းတော့မယ်၊ သွားလေ့လိုက်ပို့ပေးမယ်”

မိုးဟိန်းနှင့်မေသော်တို့ တောစုန်းလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သင်္ချိုင်းမြေထဲမှ ဖြတ်လာကြသည်။ သင်္ချိုင်းမြေကို ဖြတ်လာမိသည့်အထိ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောကြ။ အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။ အချိန်အတန်ကြာတော့မှ မေသော်က တိတ်ဆိတ်မှုကို စကားစလိုက်သည်။

“ကိုမိုးဟိန်း”

“ဗျာ”

“သင်္ချိုင်းမြေထဲမှာ အုတ်ဂူတစ်လုံးကို တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟာ.. သင်္ချိုင်းထဲမှာ အုတ်ဂူတွေ၊ မြေပုံတွေရှိတာ

မသိ”

“နေဦး၊ ပြောတာနားထောင်ပါဦး၊ အုတ်ဂူပေါ်မှာ ရေးထားတာက မေမေနာမည်.. သိလား”

မိုးဟိန်းသည် လျှောက်နေရင်းမှ ခြေလှမ်းတုန့်ကနဲ သွားသည်။ အံ့အားသင့်သွားဟန်ကို မိုးဟိန်း၏ မျက်နှာတွင် မပုံးကွယ်နိုင်ပဲ အထင်းသားတွေ့ရသည်။

“ဟင်.. ဟုတ်သလား”

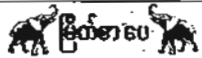
မိုးဟိန်းအံ့အားသင့်သွားဟန်ကို ကြည့်ပြီး မေသော်က ပြုံးနေသည်။

“ကျွန်မလည်း တွေ့တွေ့ချင်းတော့ အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နာမည်ကသာ မေ့မေ့နာမည်၊ အသက်က (၁၅)နှစ်ဆိုတော့... ”

“ဟာ... မေသော်ကလည်း တို့က တကယ်မှတ်လို့ နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူရယ်မိကြသည်။ နှစ်ဦးသား၏ ရယ်မောသံများ စီလွင်လွင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မစကားမဆုံးခင် ကိုမိုးဟိန်းက အံ့အားသင့်သွားတာကိုး၊ တကယ်ပြောတာ... ကိုမိုးဟိန်းရဲ့ ကျွန်မလည်း အုတ်ဂူကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းကနဲခုန်သွားတာပေါ့၊ အသက်ကြည့်မိတော့မှ သက်ပြင်းချမိတယ်၊ ဒီဘက်ကို ထွက်လာမိတာ ဒီအုတ်ဂူကို တွေ့ရတယ်လို့”

မိုးဟိန်းသည် ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာပြောနေသော မေသော်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ နုနယ်လှပသော မေသော် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မိုးဟိန်းရင်ထဲတွင် လှုပ်ခတ်သွားရသည်။

မိုးဟိန်း၏ မျက်လုံးအစုံ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်သွားသည် သို့ရှိ၏။

မေသော်သည် မိုးဟိန်း၏ အကြည့်ရဲရဲကြောင့် အနေခက်သွားပုံရသည်။ မျက်လွှာချလိုက်ပြီး မြေနီလမ်းကလေးပေါ်သို့ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်။ မေသော်အနေခက်သွားသည့် အမူအရာကြောင့် သူ့အကြည့်ရိုင်းသွားမှန်း မိုးဟိန်း သတိပြုလိုက်မိ၏။ မေသော်ကိုကြည့်နေသော အကြည့်ကို လွှဲသိတ်၏။

မိုးဟိန်းထံမှ လေးလေးပင်ပင် သက်ပြင်းချသံပေါ်လာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ရင်ခုန်နွေးနွေးဖြစ်ကာ စကားမဆက်တော့ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်လာကြသည်။

မေတ္တာစံအိမ်ကြီးသို့ လှမ်းမြင်ရသည့် အချိုးအကွေ့အရောက်သောအခါ မိုးဟိန်းက လျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်၏။ အနားမှ ယှဉ်တွဲလျှောက်လာသော မေသော်သည်လည်း မိုးဟိန်းရပ်သွားသည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်၏။

“ကဲ... ဒီလောက်ဆိုရင် ညီမဘာသာ သွားလို့ရပြီ”

တို့.. ဒီကပဲ လှည့်ပြန်တော့မယ်”

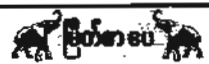
“အိမ်ကို မလိုက်တော့ဘူးလား.. ကိုမိုးဟိန်း”

မိုးဟိန်းကို ဖိတ်ခေါ်နေသော မေသော်အသံသည် အနည်းငယ်တုန်ရီနေသည်။

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ နောက်မှပဲ လာလည်တော့မယ်”

မိုးဟိန်းသည် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသော အမူအရာဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ မိုးဟိန်းထွက်သွားသည် မိုးဟိန်းထွက်သွားသည်နှင့် မေသော်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချုပ် မေတ္တာစံအိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိုမင်းနေပြီဖြစ် သော်လည်း ခန့်ညားထည်ဝါသော အသွင်ကိုဆောင်နေသည့် မေတ္တာစံအိမ်ကြီးသည် မေသော်ကို စိုးမိုးငုံ့ကြည့်နေသည့်နှုတ် ရှိသည်။ စိတ်ဆိုးနေသည့် မျက်နှာထားဆိုးဆိုးနဲ့ လူကြီးတစ် ယောက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေသည့်နှုတ်။

မေသော်သည် ခေါင်းကိုငိုက်စိုက်ချုပ်လျက် လျှောက် လာရင်း အိမ်ကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လာသည်။ အိမ် ကြီး၏ မြင့်မားသော ဝင်းထဲရံတိုပတ်၍ လျှောက်လာနေ

မှာပင် အေးစက်သော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ပခုံးကို လာ၍ ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။ မေသော်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

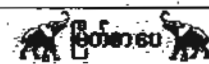
“ဟင်”

ဝါကျင်သော သွားများပေါ်အောင်ပြုံးနေသော မိန်းမ ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မေသော်.. . ကြောက် ခွဲတုန်လှုပ်သွား၏။ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ခုန်လာသည်။ ဆံပင်ဖားလျားချပြီး ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေသော မိန်းမကြီးကို ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ကြည့်နေမိ သည်။

“မင်း.. . ပြန်လာတယ် ဟုတ်လား၊ ပြန်လာတယ်”

ရုပ်ရည်က ကြောက်စရာကောင်းစေမယ့် မိန်းမကြီး အသံက သာယာကြည်လင်နေသည်။ မေသော်က ထိတ်လန့် ခွာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မိန်းမကြီးက သဘောကျစွာဖြင့် ရယ် နေသည်။

“ဟင်.. . မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းအဟုတ်နိုင်ဘူး၊ မင်း.. .”

www.burmeseclassic.com

ဘယ်သူလဲဟင်၊ မင်း.. ဘယ်သူလဲ... ပြောစမ်း”

ပြောင်းလဲသွားသော မိန်းမကြီး၏ အမူအယာကြောင့် မေသော်နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိ၏။ ထိုမိန်းမကြီး၏ မျက်နှာကိုလည်း သေချာစွာ အကဲခတ်နေမိသည်။

“ငါမေးနေတယ်၊ ဖြေလေ.. မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်.. ကျွန်မ.. မေ... သော်ပါ”

“ဪ... ဟား.. ဟား.. ဟား”

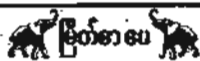
မိန်းမကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ထိုကျယ်လောင်သော ရယ်သံကြောင့် မေသော်ကြက်သီးဖြစ် ဖြန်းထသွားမိသည်။

“မင်း.. ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးကလားဟင်၊ မင်း.. ဒီအိမ်က မဟုတ်လား”

မေသော်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်မိသည်။

“မိန်းကလေးရယ်.. မင်း.. ဒီအိမ်က ဟုတ်တယ်”

သနားစရာပါလားကွယ်၊ မနေနဲ့.. ပြန်တော့၊ ဒီအိမ်မှာမနေ

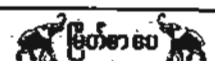
သိလား”

ပါးစပ်မှ စိတ်ထင်ရာကို ပြောနေသော မိန်းမကြီးကို ကြည့်ပြီး မေသော်သဘောပေါက်လာသည်။ ထိုမိန်းမကြီး၏ မျက်နှာအသွင်အပြင်နှင့် စုတ်ပြနေသော အဝတ်အစားများ ကြောင့် စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ဦးမှန်း သတိထားမိလာသည်။ မေသော်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းထပ်ဆုတ်လိုက်သည်။ ထိတ်လန့်ပြုစုနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မိန်းမကြီး၏မျက်နှာကို ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီကနေ ထွက်သွားပြီးမှ မင်းဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာရတာလဲဟင်.. ပြောစမ်း၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း၊ ဒီအိမ်က မကောင်းဘူး၊ အတ္တစံအိမ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်အကြောင်းတွေကို ငါကောင်းဘာင်းသိတယ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေနေတဲ့အိမ်”

ထိုမိန်းမကြီးက တည်ငြိမ်စွာ ပြောနေသော်လည်း မေသော်က ကြောက်ရွံ့ စိတ်ဖြင့် ကြောင်ငေးငေးကြည့်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“ငါပြောတာကို နားထောင်ပါ.. မိန်းကလေး၊ ဒီအိမ်

www.burmeseclassic.com

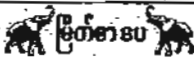
ကြီးမှာ မနေနဲ့၊ မကောင်းဘူး၊ ထွက်သွား၊ ဒီအိမ်ကြီးက အမြန် ဆုံးထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကြားလား”

မိန်းမကြီးက မေသော်ကို တိုးတိုးသာသာလေး ပြောသည်။ ပြီးမှ မေသော်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ဆူကနဲလှည့်ထွက်သွား၏။

မေသော်မှာ ကြောင်အန်းအန်းနဲ့ ရပ်နေပြီး ကျန်ခဲ့၏။ မေသော်၏ မျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်ဟန်၊ စိတ်ပျက်ဟန်၊ သံသယဖြစ်ဟန်များ ယှက်သန်းသွားသည်။

မေသော်၏ စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်သွားမိလေသည်။ သည်မိန်းမကြီးသည် မေတ္တာစံအိမ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုပြချင်နေဟန်ရှိ၏။ မေတ္တာစံအိမ်နှင့်ရင်းနှီးကွင်းကျင်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။ မေတ္တာစံအိမ်ကို မုန်းတီးနေပုံလည်းရင်းနှီးကွင်းကျင်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။

ကလေးစကား၊ သဘင်သည်စကား၊ အရူးစကားမှ တတ်သည်ဟု မေသော်ကြားဖူးသည်။ ထိုမိန်းမကြီး၏ စကားသည် ဟိုရောက်ဒီရောက် ပြောနေသည်မှန်ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ခုကို ရည်ညွှန်းနေမှန်း သိသာလှ၏။ တစ်စုံတစ်ခု အဓိပ္ပါယ်

ဆို ဆောင်နေသလိုပင်။ ထိုအဓိပ္ပါယ်ကို မေသော်မသိပါ။ သိနိုင်နေပါ၏။

မေသော်ခေါင်းထဲတွင် နောက်သွားသည်။ မေသော် နှိပ်တိုင်ကလည်း မေတ္တာစံအိမ်တွင် လူသူမသိခဲ့လေသော ဩဇာတစ်ခုရှိခဲ့မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ မေတ္တာစံအိမ်သည် ဩဇာတစ်ခုရှိခဲ့မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ မေတ္တာစံအိမ်သည် ဩဇာတစ်ခုရှိခဲ့မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

မေသော်သည် သူ့အနားမှ ထွက်ခွာသွားသော စိတ္တဇဝေဒနာသည် မိန်းမကြီးကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ယင်းသို့ ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသည်။

“ဟဲ့... မိန်းကလေး၊ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ” နောက်ဘက်မှ အသံကြောင့် မေသော်လန့်သွား၏။ မေတ္တာစံအိမ်မှ ဒေါ်သိန်းဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသည်။

“ဒေါ်လေး... ဟိုမှာကြည့်စမ်း”
“ဘာများလဲ... မိန်းကလေး”
“ဟိုမှာတွေလား... စိတ္တဇဝေဒနာသည်မိန်းမကြီး”

“အင်း... တွေတယ်”

“အဒေါ်... သူ့ကို သိသလားဟင်”

“သူ့နာမည်... မြစိမ်းတဲ့၊ မိန်းကလေးက ဘာစိတ်ထဲ
စားစရာ တွေလာလို့လဲ”

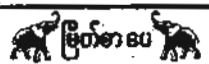
“စောစောက သူ မေသော်ကို စကားလာပြောတယ်”

“ဘာတွေပြောသွားသလဲကွယ်”

“သူက မေသော်ကို သိတယ်တဲ့၊ ဒီကို ပြန်လာတာ
လားတဲ့၊ သူဖြေတာက စုံနေတာပဲ၊ မေသော်တော့ အဲဒါပဲမှတ်
မိလိုက်တယ်၊ မေသော်က အခုမှ မြင်ဖူးတာဆိုတော့ သူဖြေ
ဆိုသွားတာတွေကို အံ့ဩမိနေမိလို့ပါ”

ဒေါ်သိန်းက မေသော်မျက်နှာလေး ငယ်နေသည်
ကြည့်ပြီး အားပါးတရရယ်နေသည်။ သနားစရာသဖွယ်ကြည့်
နေလေ၏။ မေသော်စိတ်ထဲတွင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်
ဒေါ်သိန်းအကြည့်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား
သည်။ မေသော်မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“ဒေါ်လေးက ကျွန်မပြောတာကို ဘာလို့ရယ်နေတာ

ထဲ”

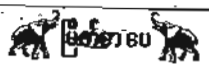
မေသော်အသံက မာကျောနေသည်။ ထိုအသံမာမာ
ကြောင့် ဒေါ်သိန်း၏ ရယ်နေသော မျက်နှာမှာ အသွင်ပြောင်း
သွားသည်။

“ဪ... ကလေးမရယ်၊ စိတ်မနှံ့သူရဲ့ စကားကို က
လေးမက အထူးအဆန်းဖြစ်နေလို့ပါ၊ ဒေါ်လေးရယ်မိတာဟာ
ကလေးမအတွက် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်
ဘာင်းပန်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးက ကလေးမကို လှောင်ပြောင်
ပိုင်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး”

ဒေါ်သိန်းက တောင်းပန်သည့်နှယ် လေသံပျော့ပျော့
နဲ့ ပြောသောအခါ မေသော်အားနာသွားသည်။ သူ့စကား
ကြောင့်ထန်သွားသဖြင့် ဒေါ်သိန်းကို အားနာသွားမိသည်။

“မေသော်စိတ်ထဲမှာ အနှောက်အယှက် ဖြစ်သွားလို့
မေးလို မေးလိုက်မိတာပါ... ဒေါ်လေး၊ အဲဒီ ဒေါ်မြစိမ်းက
အခုဝေဒနာသည်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

ဒေါ်သိန်းက ဘာမှပြန်မပြောသေးပဲ စဉ်းစားနေ၏။

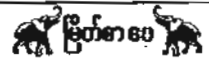

“အင်း... ကြာပြီဆိုပါတော့၊ ဘယ်လိုကြောင့် မြစ်စိမ်း
စိတ္တဇဝေဒနာသည်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြ
ဘူး၊ ကြာတော့ကြာလှပြီ၊ အရင်က မြစ်စိမ်းဟာ မေတ္တာစံအိမ်
မှာ အဝင်အထွက်ရှိခဲ့တာပေါ့၊ မညီပြာရဲ့ အချစ်ဆုံးသူလေ
ချင်းလို့ ပြောရမှာပဲ၊ တချို့ ပြောနေကြတာကတော့ မညီပြာ
ဟာ မြစ်စိမ်းချစ်နေတဲ့သူနောက် လိုက်သွားတာကြောင့် စိတ္တဇ
ဖြစ်ပြီး အခုလိုဘဝမျိုးရောက်သွားတာတဲ့လေ”

မေသော်နှင့်ဒေါ်သိန်းတို့သည် တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိ
ပါပဲ မေတ္တာစံအိမ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“လာလေ... ကလေးမ၊ သွားကြရအောင်”

နှစ်ဦးသား ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မေသော်
နှင့်ဒေါ်သိန်းတို့ ခြံဝင်းထဲသို့ရောက်လျှင် မေတ္တာစံအိမ်ကြီး
မှ ပန်းခြံထဲတွင် ဦးဘင်နှင့်ဦးအတွမ်တို့ စကားပြောနေကြသည်
ကို တွေ့မြင်ရသည်။ မေသော်တို့ ဝင်လာမှန်းသိလျှင် ဦးဘ
သည် ဦးအတွမ်ကို စကားပြောသည်အားရပ်ပြီး လှမ်းကြည့်
လေသည်။

“ဟာ... မိန်းကလေး၊ လမ်းလျှောက်ပြီးပြန်လာတာ
ဟာ၊ ဒေါ်သိန်းနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

ဦးဘင်က မေသော်ကို နှုတ်ဆက်ဟန်ဖြင့် လှမ်း၍မေး
လေသည်။

“ဒေါ်လေးနှင့်ခြံဝမှာတွေ့တာပါ၊ မေသော်က စိတ္တဇ
ဝေဒနာသည် မိန်းမကြီးကို ရပ်ကြည့်နေတုန်း တွေ့တာပါ”

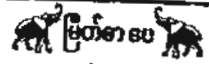
“စိတ္တဇဝေဒနာသည် မိန်းမကြီး... ဟုတ်လား”
ဦးဘင်က မျက်မှောင်ကျုံးပြီး မေးသည်။

“မြစ်စိမ်းကို ပြောတာလေ... ဆရာရဲ့”
ဒေါ်သိန်းက ဝင်ပြောသည်။ ဦးဘင်က ခေါင်းတဆတ်

ညှိတ်ရင်း မေသော်မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။

“နေပါဦး၊ ကလေးမက မြစ်စိမ်းကို ဘာလို့ရပ်ကြည့်နေ
တာလဲ၊ ဘာများစိတ်ဝင်စားစရာ တွေလို့လဲ”

“မေသော်ကို သူပြောသွားတဲ့ စကားကြောင့်ပါ၊ သူက
ဒါကို မြင်ဖူးတယ်တဲ့၊ ဒီကို ပြန်လာတာလားလို့ မေးလိုက်

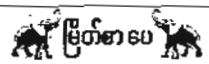
မေသော်စကားကြောင့် ဦးဘင်၏ မျက်နှာအသွင်မှာ ပြောင်းလဲသွားပြီးမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဪ... ဘာများလဲလို့ကွယ်၊ သူက စိတ်မှမနှံ့တဲ သူပြောချင်တာ ပြောသွားမှာပေါ့၊ ဒါများ အထူးအဆန်းလဲ လို့ ကလေးမရယ်”

ဦးဘင်၏ ပြက်ရယ်ပြုသော စကားကြောင့် မေသော် ခံပြင်းစိတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဦးဘင်ကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ ပန်းခြံထဲတွင် ပေါင်းသင်နေသော ဦးအတွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးအတွဲမိက ဦးဘင်နှင့်မေသော်တို့ပြောနေသော စကားများကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြုသည့် မေသော်သတိထားမိသည်။

“ဟုတ်တယ်... အကြီးရဲ့၊ စိတ္တဇဝေဒနာသည် စကားဆိုပေမယ့် အဲဒီမိန်းမကြီးက သူသိထားတဲ့ အကြောင်းရာတစ်ခုကို ကျွန်မကို ပြောပြချင်နေပုံရတယ်”

“သူသိထားတာ တစ်ခုခု... ဟုတ်လားကလေးမေသော် တစ်ခုခုဆိုတာ ဘာများလဲ”

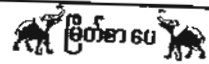

ဦးဘင်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးလေ၏။ မေသော်သည် ဦးဘင်၏ အမေးစကားကို မဖြေပဲ ပန်းခြံထဲမှ နှင်းဆီပန်းများကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေသည့်ဟန်ဖြင့် နေလိုက်၏။

“အို... ကြည့်စမ်းပါဦး ဒေါ်လေးရယ်၊ နှင်းဆီပန်းကြီးတွေက လှလိုက်တာ၊ မြေဩဇာအကျွေးကောင်းလို့ထင်ပါ... ပွင့်နေလိုက်တာ အစွမ်းကုန်ပဲ”

မေသော်က သိသိသာသာပင် စကားလွှဲလိုက်သည်။ သို့မေသော်စကားလွှဲလိုက်သည်ကြောင့် ဦးဘင်က စကားမကတော့ပဲ မိမိဘာသာ စဉ်းစားနေသလို တွေဝေသွား၏။ မေသော်စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ဦးဘင်၏ ကျန်းမာမှုကို မသိမသာကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေမိ၏။ ဦးဘင်၏ ကျန်းမာမှုတွင် အလိုမကျဖြစ်သွားသည့်ဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။ မေသော်တစ်ရက်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လျှို့ဝှက်ထားသည့် အတွက်ကို မြင်ရသည်။ မေသော်ကြိတ်၍ ပြုံးမိသည်။

အမှန်တကယ်တော့ ဦးဘင်သည် စိတ္တဇဝေဒနာသည် အကြီးအပေါ်တွင် အလေးအနက်ထားပါက မည်သို့မျှတူနံ့

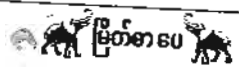

လှုပ်စရာမရှိချေ။ ယခုတော့ ဦးဘင်သည် သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်နေ၏။ မေသော်ရင်ထဲမှာတော့ တဆတ်ဆတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ အရူးမကြီးအပေါ် မေသော်အာရုံစိုက်လာမိသည်။

x x x

အခန်း - ၅

မေတ္တာစံအိမ်သည် လျှပ်စစ်မီးအလင်းရောင်များ၏ အောက်တွင် စိစိညည်ညည်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေသည်။ ဘုရားကိုးဆူများကြီး၏ ရွတ်ဖတ်သံများသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြီဖြစ်၏။ စိစိညည်ညည် လှုပ်ရှားနေသည်မှာ ဘုရားကိုးဆူသို့ လာရောက်သည့် ဧည့်ပရိသတ်များ၏ ဆူညံသံ၊ စကားပြောသံများဖြစ်သည်။

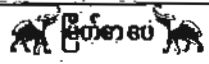

မေသော်သည် ခေါက်ဆွဲကြော်စားနေကြသူများ၊ သံ
ဟောင်းကျွမ်းဟောင်းခြင်းတွေဆုံ၍ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်
နေကြသူများ၊ စိန်ထည်ရွှေထည်၊ တဝင်းဝင်းတလက်လက်ဖြင့်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြိုင်ဆိုင်ပြီး စကားထင်းဆိုနေ
ကြသူများကို စိတ်ပျက်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေမိ၏။

အထက်တန်းလွှာတဲ့လား...။

သည်လိုလူစားမျိုးတွေကို အထက်တန်းလွှာဟု သတ်
မှတ်ကြသည်လား။ မေသော်ကတော့ နားမလည်နိုင်ပါ။ အ
ထက်တန်းလွှာဟုသည် မည်သို့ပါလဲ။ ငွေကြေးဥစ္စာ တောင့်
တင်းတိုင်း အထက်တန်းလွှာဟု မေသော်မထင်။ စိန်ရောင်
ရွှေရောင် တောက်ပြောင်တိုင်း အထက်တန်းလွှာဟု မမြင်ပါ။
မေသော်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။ ပြီး... သ
ည်စွာ စားသောက်နေသူများအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

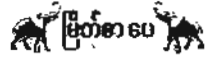
မေတ္တာစံအိမ်၏ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပျားပန်းခတ်မျှ လှူ
ရှားနေလျက် ဆူဆူညူညူ ရှိနေသူများသည် လူကုံထံအသိုက်
အဝိုင်းက အထက်တန်းလွှာများတဲ့လား။

ထိုသူများကို မေသော်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ သိကျွမ်း
ခင်မင်ဖို့ဝေးစွာ။ မျက်နှာစိမ်းများချည်းဖြစ်၏။ သည်လူများထဲ
တွင် မေသော်နှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသူတစ်ယောက်တော့ ရှိပါ၏။
သူတား ကိုမိုးဟိန်း။

ကိုမိုးဟိန်းသည် ဆူညံနေသော ဧည့်ပရိသတ်များနှင့်
ချောယှက်ပဲ စားပွဲတစ်လုံးတွင် သီးခြားထိုင်နေသည်။ မေ
သော်သည် တည်ကြည်ခန့်ညားပြီး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော
အိမ်တန်းကို တစ်ချက်ငေးကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့
သည်။ ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန်
ဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

မေသော်... အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာရင်း လှေကား
တစ်ဝက်သို့အရောက်တွင် မီးလင်းဖိုအနီးတွင် ထိုင်နေသော
အိမ်တန်းက မြင်သွားသည်။ မေသော်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်
နှင့် မိုးဟိန်းက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြ၏။ မိုးဟိန်း၏ စူးရှသော အ
ကြည့်ကြောင့် မေသော်ရင်ခုန်သွားမိသည်။ လှမ်းလာသော
ခြေလှမ်းပင် တုန့်သယောင်ယောင်ဖြစ်သွားသည်။

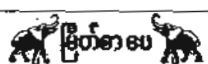

www.burmeseclassic.com

စိစိညံ့ညံ့ရှိနေသော ဧည့်သည်များကမူ မေသော်ကို အလျဉ်းသတိမူမိဟန်မရှိ။ ၎င်းတို့ အချင်းချင်းသာ ဆူညံစွာ ပြောဆိုနေကြသည်။ အချို့ ဧည့်သည်များက စားသောက်နေကြဆဲ။

လှေကားမှအဆင်းတွင် ခြေလှမ်းတန့်သွားသော မေသော်သည် မိုးဟိန်းအား ပြန်လည်ပြုံးပြမိပြီး ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာသည်။ မေသော်ကို မိုးဟိန်းတစ်ယောက်တည်းက စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ မိုးဟိန်းအနီးမှ စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကလည်း မေသော်ကို အရောင်တောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို မေသော်မသိ။ ဂရုပင်ပြုမိဟန်မပေါ်ပါ။

မေသော်သည် မွေးပွဲကော်ဇောရှည်ကြီးခင်းထားသော အခန်းကျယ်ကြီးအတိုင်း တရွေ့ ရွေ့ လျှောက်လာပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ခြေချမိသည်နှင့်မိုးဟိန်းရှိရာ မီးလင်းဖိုကြီးအနီးသို့ လာခဲ့သည်။ စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော လူရွယ်သည် မေသော်ကို စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်မြဲကြည့်နေသည်။ ထိုလူ

သည် သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပျိုမွန်နုနယ်သော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

“တစ်ညလုံး ပျောက်နေပါလား. . မေသော်၊ ဘာလို့ အောက်ဆင်းမလာတာလဲ”

မေသော်သူ့အနားသို့ရောက်သည်နှင့် မိုးဟိန်းက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

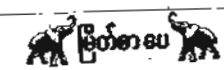
“မေသော်. . လူများများကြားမှာ မနေချင်လို့ပါ. . . ကိုမိုးဟိန်း၊ အပေါ်ထပ်မှာရှိနေပါတယ်၊ အခုတောင် ကိုမိုးဟိန်း ချီ လှမ်းမြင်လို့ ဆင်းလာတာ”

“အင်း. . . ဟုတ်လား”

မိုးဟိန်းက အံ့သြသွားသည့် အမူအရာနှင့်အတူ သူ့မျက်လုံးအစုံက အရောင်တဝင်းဝင်း လက်သွားသည်။ ရွန်းရွန်းသွားသည်သို့ရှိ၏။

“ကိုမိုးဟိန်းရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“ဪ. . အင်း. . သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး၊ တို့သည်း ရောက်ကတည်းက မေသော်ကို တွေ့မလားကြည့်နေ

တာ၊ ဧည့်သည်ဆိုတာ အိမ်ရှင်ကို မတွေ့သေးမချင်း အခုလို မျက်နှာစိမ်းတွေကြားမှာ အနေရခက်တာပဲမဟုတ်လား”

“မေသော်က အိမ်ရှင်မဟုတ်ပါဘူး.. . ကိုမိုးဟိန်းရယ် မေသော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဧည့်သည်ပါ”

မိုးဟိန်းက တွေဝေစွာ စဉ်းစားနေ၏။

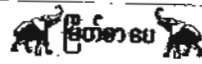
“ကိုမိုးဟိန်း.. . ဘာငိုငံနေတာလဲ”

မေသော်၏ အမေးကြောင့် မိုးဟိန်းက ဖျတ်ကနဲ မေသော်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ မိုးဟိန်း၏ မျက်လုံးအစုံတွင် ဝေခွဲမရသော အရိပ်သဏ္ဍာန်များ လွှမ်းမိုးနေပါ၏။

“အင်း.. . ဘာမှမငိုငံပါဘူး၊ တို့စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဘာများစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဒီလိုပေါ့.. . မေသော်ရယ်၊ မေသော်တစ်ယောက် ဒီလို တအံ့နွေးနွေး အဖြစ်မျိုးနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမလဲလို့ပေါ့၊ အမှန်အတိုင်းဆိုရင် မေသော်ဖွင့်ပြောလိုက်သင့်တယ်၊ ဒါမှ အားလုံးဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး အနှောက်အယှက်တွေပဲတွေ့မှာ”

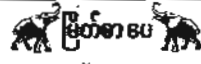

မိုးဟိန်းက ခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ခုလိုက်သည်။ မေသော်အခြေအနေက သူ့ကို စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားစေပါသည်။ မေသော်နှင့်မိုးဟိန်းတို့ စကားပြောနေကြည့် ဦးဘင်္ဂက လူရွယ်တစ်ဦးကိုခေါ်ကာ အနားသို့ ရောက်လာပါသည်။

မေသော်ကို အရောင်လက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ခိုက်ကြည့်နေသော လူရွယ်ဖြစ်ပါသည်။ မေသော်နှင့်မိုးဟိန်းတို့သည် ဦးဘင်္ဂအနားသို့ ရောက်လာမှန်းသိသဖြင့် စကားစပြတ်လိုက်ကြ၏။

“ကလေးမရေ.. . ဟောဒီမှာ ကလေးမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဟောဒါက ဘကြီးရဲ့ သားပဲကွယ်၊ နာမည်က ဝီတာတဲ့”

ဦးဘင်္ဂက သူ့ဘေးနားမှ လူရွယ်၏ပခုံးကို ဖက်ထားရင်း ပြောသည်။ ထိုလူရွယ်က မေသော်ကို ကြည့်နေသည်။ ဝီတာ၏ အကြည့်ကြောင့် မေသော်ရင်ထဲတွင် ရိုန်းရိုန်းမြမြ ဖြစ်သွား၏။ ရင်ခုန်နေသည်။ ရင်ခုန်သံက တဒိန်းဒိန်း။

“ပီတာရေ... ဒါက မေသော်တဲ့၊ သူက မောင်မိုးဟိန်း၊ သူက မေတ္တာခံအိမ်နဲ့ ပတ်သက်လာကြမယ်သူတွေ”

ပီတာက မိုးဟိန်းနှင့်မေသော်ကို နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြ၏။ သည့်နောက် ဦးဘင်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ လှည့်ကြည့်သည်။

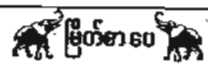
“မေတ္တာခံအိမ်နှင့်ပတ်သက်မယ့်လူတွေ၊ ဘယ်လိုပတ်သက်မှာလဲ”

ဦးဘင်သည် ပီတာ၏စကားကို သဘောကျပြီး အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။ ဦးဘင်၏ ရယ်မောသံက လွတ်လပ်ပွင့်လင်းလှချေ၏။

“မေတ္တာခံအိမ်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုလို့ အံ့ဩသွားသလား”

ပီတာ၏ မျက်နှာက တည်နေသည်။

“ဟောဒီ မေသော်က မေတ္တာခံအိမ်ရဲ့ ပိသုကာလက်ရာတွေကို ပဲ့ဆွဲဖို့ငှားထားတာ၊ မောင်မိုးဟိန်းကတော့ သူပြုနေတဲ့ စာအုပ်မှာ မေတ္တာခံအိမ်အကြောင်း ထည့်ရေးလိမ့်မယ်လေ”

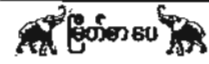
“ဪ... ဒီလိုလား”

ပီတာ၏ မျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်ဟန်ပေါ်သွား၏။ မေသော် ချက်ချင်းပင် ထိုအမူအရာ ပျောက်သွားပြီး ပြုံးရွှင်ကြည်လင်လာ၏။ မိုးဟိန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

မေသော်ကို စူးစိုက်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။ မေသော်၏မျက်နှာ ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။ ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖိုသားသည်။ ထူးဆန်းသော ဝေဒနာတစ်ရပ်သဖွယ် ရင်ထဲမှာ သူ့ခါးနေသလိုရှိသည်။ သိသိသာသာ လှုပ်ခါနေသည်။

မေသော်က ပီတာကို လူမှုရေးအရ ကြည့်နေရသော်လည်း ကြောင်စိစိဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ညီတစ်ယောက်လိုသတ်မှတ်ပါ... ကိုမိုးဟိန်း၊ မေသော်ကလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက်ပမာ ဆွက်ဆံခင်မင်ပါ။ ဘကြီးသားလို့ပြောပြီး မိတ်ဆက်ပေးပေမယ့် သဘာယ်တော့ ကျွန်တော်က မေတ္တာခံအိမ်နဲ့ ပတ်သက်လှတာ သတိပေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘကြီးရဲ့ သားပါပဲ၊ ကျွန်တော်ငယ်တို့ကတည်းက ဘကြီးက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာပါ။”

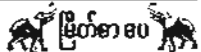
ပညာရေးကအစ တာဝန်ယူခဲ့သူပါ”

ပီတာ၏ အသံသည် ကြေကွဲဟန်ပါနေသည်ဟု မသော်ထင်သွားမိသည်။ ထိုအထင် မည်မျှမှန်ကန်မည်ကို မသော်မသိတတ်သေး။ ပီတာ၏ စကားအရဆိုလျှင် သူသည် ဦးဘဂံ၏ မွေးစားသားလေလား။ ထိုအတွက် ပီတာသည် ကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်အားဟု မသော်တွေးကြည့်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိသည် မေတ္တာစံအိမ်မှာ နေထိုင်နေစဉ်အတွက် ပီတာနဲ့ ပတ်သက်ရင်ဆိုင်နေရဦးမည်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဆူဆိုင်နေရဦးမည်ဖြစ်သည်။

မသော်သည် မွေးစားသားဟုဆိုစေကာမူ မေတ္တာစံအိမ်တွင် မည်မျှအရေးပါမည်ကို မသော်မသိရသေး။ လောလောဆယ်တွင် မိမိနှင့်နှိုင်းစာလျှင် မသော်သည် အရေးမရှိနေသည်ကတော့ အမှန်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေတ္တာစံအိမ်တွင် အရေးထားဆက်ဆံရမည့် လူတစ်ယောက်ဟု သဘောထားမည်။ မိမိအနေဖြင့် ရှောင်လွှဲမနေသာတော့ပဲ ပြောဆိုဆက်ဆံရတော့မည်ဟု မသော်တွေးလိုက်မိ၏။

အခန်း - ၆

ငှက်ကလေးများ၏ စိုးစိစိနဲ့ တေးသီဖွဲနေသံကို ကြားရသည်။ အိမ်အပြင်ဘက်၌ ရောင်နီလာ၍ အလင်းရောင်များလာပြီထင်သည်။ မှန်ပျသော အလင်းရောင်တို့သည် မှန်ဘင်းမှတစ်ဆင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်ပျအလင်းရောင်ကြောင့် အပြင်ဘက်တွင် နှင်းအကျထူထပ်နေမည်ဟု မသော်ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ နေခြည်နုနုဟို့

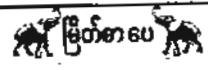

မပွင့်နိုင်သေး။ အင်အားကောင်းသော နှင်းထူက ကြီးစိုးနေကာလဖြစ်သည်။

မေသော်သည် အိပ်ယာမှမထသေးပဲ မှန်ပြတင်းမှထွက်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မှန်ပြတင်းအပြင်ဘက်တွင် မှန်ပျံပျံအလင်းရောင်တို့ ဖြန့်ကျက်နေသည်။ မှန်ပြတင်းပေါက်အပြင်မှ လှုပ်ရှားနေသော နှင်းမှုန်များကို မြင်ရသည်။

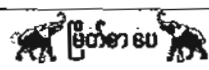
သည်အခန်းသည် မေမေနေခဲ့သော အခန်းဟု မေသော်သိထားသည်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက မေမေသည်လည်း ကဲ့သို့ပင် ယခုလို အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးမည်မှာ ချာ၏။ ယခုလို နှင်းမှုန်များ ဝေဝဲကျနေသည့်အချိန်တွင် ငေးနေမည်လား။ ယင်းသို့မဟုတ်ပဲ လေရှူးဖြူးဖြူးတွင် ရွက်သံတို့ စိမ်းနေစဉ်လားတော့မသိ။ မေသော်မသိနိုင်ပါ။

မေသော်ရင်ထဲတွင် ဆွတ်ယုံ သော ဝေဒနာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ထိုဝေဒနာက ကြော့ကွဲခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် လှုပ်ခါနေသည်။ မေသော်သည် သက်ပြင်းဖွဖွလေး ချလိုက်မိ၏။ ပျံ့လွင့်လွှားသော စိတ်

ထိန်းကာ မေသော်အိပ်ယာမှ ထလိုက်သည်။ ပထမဦးစွာ မေသော်သည် ပြေလျော့နေသော ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုခပ်လျှော့လျှော့လေး ထုံးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် တွန့်ကြောနေသော အင်္ကျီလုံချည်တို့ကို ဆွဲဆန့်ပြီး မှန်ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်၍ နှင်းကျနေသော အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ နံနက်ဦးသည် ရွှင်လန်းခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတို့ဖြင့် သာယာလှပနေသည်။ သာတောင့်သာယာရှိလှ၏။ မေသော်အခန်းပြတင်းပေါက်မှ နှင်းမှုန်ဖွေးဖွေးတို့အောက်တွင် ကွေးကွေးလေးအိပ်မောကျနေဟန်ရှိသော ကလောမြို့ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အဖြူထည်ဝတ်ရုံကို အလွမ်းခံထားသော ကလောမြို့သည် အေးချမ်းသော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ မေသော် မေသော်ရင်ထဲမှာတော့ မအေးချမ်းပါ။ ရင်ခုန်နှေးနှေး၏။

မိမိအနေဖြင့် မိန်းကလေးတန်မဲ့ စွန့်စားနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သည်မေတ္တာစံအိမ်သည် မိမိနှင့်ပတ်သက်နေသည်ပဲ ဦးစီး။ မေတ္တာစံအိမ်၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော ဦးဘင်သည်

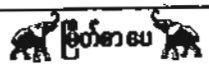

မိမိအပေါ် မည်သို့သဘောထားမည်ကို မသိရသေး။ မေမေနှစ်
ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကိုမှ မသိရသေးခင် မေသော်အေး
ဖြင့် မပွင့်လင်းရဲသေးပါ။ မိမိသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း
ထုတ်ဖော်မပြောရဲသေးပါ။

ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေရင်းမှ
သော်သည် အခန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကုတင်
မှ စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းအိုးထဲတွင် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ထိုးစိုက်ထား
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်”

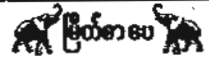
မေသော်နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံလေး ထွက်သွားသည်
ပန်းအိုးထဲတွင် မည်သူလာထိုးသွားမှန်းမသိသော နှင်းဆီ
အနီပွင့်ကြီးကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေမိသည်။ တောက်ပသော
အဆင်းကို ဆောင်နေသည့် နှင်းဆီပန်းပွင့်ကို မေသော်
သက်သွားမိသည်။ သို့သော် မည်သူလာထားသွားမှန်း
သည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် စနောင့်စနင်းဖြစ်သွားရလေသည်။
မေသော်သည် စားပွဲလေးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အိုးထဲမှ နှင်းဆီပန်းနီကို နှုတ်ယူ၍ အားပါးတရ မွေးရွိုက်လိုက်
သည်။ သင်းယုံ ယုံ ရနံ့ကလေးသည် နှာခေါင်းထဲသို့သာမဟုတ်
အသည်းထဲသို့တိုင်အောင် စွဲဝင်သွားသည့်နှယ်ရှိသည်။

မေသော်သည် နှင်းဆီပန်းကို ပန်းအိုးထဲသို့ ပြန်လည်
ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဝတ်ထားသော ဘလောက်အင်္ကျီ
ကို ချွတ်လျက် ထဘီကို ရင်လျားလိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းက
အိမ်ခန်းနှင့်ဆက်လျက်အခန်းတွင်ရှိသည်။ မေသော်သည် တ
ဆတ်တစ်ထည်ကိုခြုံပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။
မေသော်က အိပ်ယာထသည်နှင့်ရေချိုးတတ်မြဲဖြစ်သည်။ ည
အိပ်ရေသည် အေးစက်နေ၏။ အေးစက်နေသောရေက ကိုယ်
အပူမှ သွေးများကို ခဲသွားလေမလားဟု မေသော်တွေးမိသွား
သည်။

မေသော်သည် ချေးညော်သန့်ရုံသာ ရေကို ကမန်းက
ခန်းချိုးလိုက်သည်။ ရေချိုးပြီးသောအခါ အေးမြသွားသော
ကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ကိုယ်ကို သဘက်ဖြင့် ခပ်
ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်မိသည်။ ကိုယ်မှရေတို့ ကင်းစင်သွားမှ

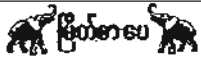

နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

ရေချိုးပြီးသည်နှင့်မေသော်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်
ဝင်လာခဲ့သည်။ သန့်ပြန့်သော အဝတ်အစားများကို လှဲလှယ်
ပြီး သနပ်ခါးကျကျလိမ်းလိုက်သည်။ ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ
သည်။ နှင်းဆီပန်းနီလေးကို ဆံမြိတ်မှာ ပန်ဆင်ထားလိုက်၏။
မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါင်ဒါပါးပါးရိုက်ပြီး မေသော်သည် သူ့မျက်
နှာကိုသူ မှန်ထဲကြည့်လိုက်မိ၏။

သည်လိုဆိုတော့လည်း မေသော်သည် ရတနာရွှေစင်
လေးနှင့်မတူပေဘူးလား။ မဲနက်သောဆံပင်။ ဖြူစင်သောအ
သား။ ဝိုင်းလည်နေသော မျက်လုံး။ သွေးရောင်လွမ်းနေသော
ပါးမိမို၊ ဆေးမကူရပဲရဲနေသော နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်၊ ထူထဲသော
မျက်လုံး၊ ပေါ်လွင်သောနှာတံ၊ ဒါက မျက်နှာအလှပဲရှိသေး
သည်။

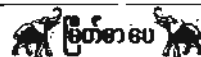
ခန္ဓာကိုယ်အလှမှာလည်း မိန်းကလေးပီသစွာဖြင့် သူ
နေရာနှင့်သူ အနိမ့်အမြင့်၊ အချိုင့်အဝမ်းတို့နဲ့ ပြီးပြည့်စုံနေသည်
ပဲလေ။ မေသော်သည် မြင်ရသူ ဘဝင်ဆူစေမည့် အလှပိုင်ရှင်

လေးပါ။

မေသော်သည် ထာဘီကို တင်းတင်းပြင်ဝတ်ပြီး မှန်ထဲ
ညှစ် ကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြားကြားဝင့်ဝင့်
လာသော မိမိခန္ဓာအလှကို မိမိဘာသာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်
မိသည်။ မေသော်သည် မှန်ထဲတွင်ပေါ်နေသော သူ့အလှ
ကိုကြည့်ရင်း ကျောင်းတုန်းက မျက်လုံးကျွတ်မတတ် ရှေ့မှ
တစ်မျိုး၊ နောက်မှတစ်ဖုံ အာသာငမ်းငမ်းနဲ့ ကြည့်နေသည်
ကျောင်းသားများကို အတွေးထဲတွင် ပြန်လည်မြင်ယောင်နေ
သည်။ မေသော် ကျေးကျေနပ်နပ်လေးပဲ ပြုံးလိုက်သည်။
အတို၏ ရတနာသည် အလှပပဲမဟုတ်လား။ ထိုအလှတွေ
မေသော်မှာ ပြည့်စုံနေသည်မဟုတ်လား။

မေသော်သည် ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် မှန်
ထဲမှ ခွာလာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးပေါက်ရှိရာသို့ တင်းအိ
သာ တင်သားများကို တနွဲနွဲ လှုပ်ရမ်းပြီး လျှောက်လာခဲ့၏။
အခွင့်သော တင်သားများက ရမ်းခါနေသည်။ ခါးသိမ်သိမ်
လည်း နွဲနေသည်။ မေသော်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာ

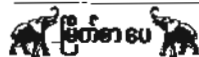

ခဲ့ပြီး စကြိုဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသော လှေကားမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေကားအတိုင်း နွဲ့နှောင်းစွာ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းပါ။

အောက်ထပ်တွင် လူရှင်းနေသည်။ လှေကားကျယ်ကြီးမှ အောက်ထပ်သို့ရောက်သည်အထိ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပါ။ မေသော်သည် စာကြည့်ခန်းကိုဖြတ်ပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့လာခဲ့သည်။ သေသပ်သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်က ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ရင်း မေသော် လျှောက်လာသည်ကို ကြည့်နေ၏။ မေသော်က ပီတာမှန်းသိပေမယ့် မျက်လွှာချထားသဖြင့် မသိသလိုနေလိုက်သည်။ ငြိမ့်မှ ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ဟာ... ပီတာပါလား”

မေသော်က ရွှင်လန်းသော အပြုံးကလေးနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူက ထိုင်နေရင်းမှ မေသော်ကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်နေသည်။ မေသော်က ပီတာနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပီတာ၏ မျက်နှာမလွဲသော အ

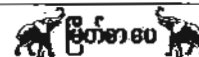
ကြည့်ကြောင့် မေသော်ရင်ထဲတွင် နွေးသလို၊ အေးသလိုခံစားလိုက်ရ၏။ အမည်မဖော်ပြတ်တ်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ဟုဆိုရပေမည်။

မေသော်သည် လက်ချောင်းကလေးများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေလျက်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို မှောက်ထားရာမှ လှန်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကရားထဲမှ လက်ဖက်ရည်တို့ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်နေမိကြသော်လည်း စကားမဆိုမိသေး။ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ထိုင်နေမိကြရင်း သက်ဖက်ရည်နှင့်ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် စားနေကြသည်။

မေသော်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်နေရင်းမှ ပီတာတို့ တစ်ချက်တစ်ချက် မော့ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသော ပီတာအကြည့်နဲ့ ဆုံမိတတ်သည်။ မေသော်ရင်မှာ ဒိန်းကနဲလှုပ်ရှားသွားရ၏။

မေသော်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုမောနေသည်။ သည်မျက်လုံးများကို မေသော်ကြောက်ပါသည်။ သည်မျက်လုံးများနှင့်

www.burmeseclassic.com

ဆုံတွေ့တိုင်း မေသော်ရင်မှာ လှုပ်ရှားသွားရသည်။

“မေသော်. . ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

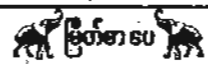
ပီတာက မေးသည်။ ပီတာ့မျက်လုံးများက မိန်းမသားတို့ တုန်ဖိုးထားသော နေရာသို့ ကြည့်နေသဖြင့် မေသော်မျက်နှာ ပန်းနုရောင်သန်းသွားသည်။ ကပျာကယာ မျက်လွှာချမိလိုက်၏။

ရိုင်းလိုက်တာ။ သူ့အကြည့်က ရိုင်းပျသည်ဟု မေသော်ထင်သည်။

“ကိုယ်မေးနေတာကို ဖြေဦးလေ. . မေသော်”

ပီတာ့အသံက မူမမှန်ဖြစ်နေသည်ကို မေသော်သိပါသည်။ အသံတွေက တုန်ရီနေသည်။

“မကြာသေးပါဘူး. . ကိုပီတာ၊ မေသော်က ကလေးကို အလည်အပတ်သဘောမျိုး လာခဲ့တာ၊ ကလေးဟိုတယ်မှာ တည်းခိုနေရင်း မေတ္တာစံအိမ်ကိုတွေ့ပြီး ခြံအပြင်ကလာပြီး လေ့လာကြည့်ရှုနေတုန်း ကိုမိုးဟိန်းနဲ့တွေ့တယ်လေ၊ ကိုမိုး

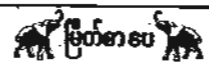
မိန်းက သတင်းပေးလို တကြီးဆိုမှာ အလုပ်လာလျှောက်တာ၊ တကြီးက အလုပ်ခန့်ပြီး ဒီအိမ်မှာ လာနေပါဆိုလို့ မေသော် ဆက်လာရတာပါ”

မေသော်က စားပွဲကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းမှဖြေသည်။ ပီတာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေမည်ကို မေသော် သိနေ၏။ မေသော်ခေါင်းမော့လိုက်၏။ ပီတာက ပြုံးနေကျ ပြုံးနိုင်လွန်းသော အပြုံးဖြင့် မေသော်ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

မေသော်က မျက်နှာလွဲလိုက်ချင်မိသည်။ တကယ်တော့ မျက်နှာလွဲရန် အင်အားကမရှိသလိုဖြစ်နေသည်။ လှုပ်ရှားလွန်းသော ရင်ခုန်နှုန်းသည် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ။ မေသော်မှာ အသံကြုံနေရပြီ။ မေသော်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မသိဘဲ ချလိုက်၏။ ပီတာ၏အကြည့်ကိုလည်း ရှောင်လွှဲနိုင်ရန် ကြိုးစားနေမိသည်။

“မေသော်. . ဒီကိုရောက်နေတာ ကိုယ်ဝမ်းသာမိ

“ရှင်”

“အလှအပဆိုတာ အသည်းနှလုံးရဲ့ ဓာတ်စာတဲ့ . .
မေသော်ရဲ့”

“ရှင်”

“မေသော်က သိပ်လှတာပဲ”

“ရှင်”

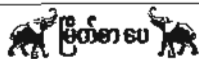
ပီတာက မေသော်ကို ရွန်းရွန်းစားစား စီးကြည့်နေ၏။

“မေသော်ကို ကိုယ်တွေ့ရတာ မကြာသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ သိပ်ရင်းနှီးနေသလိုပဲ . . မေသော်၊ ကိုယ်မို့ သိပ်မထားနိုင်လို့ ဖွင့်ပြောပါရစေ၊ မေသော်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”
“အို . . .”

မေသော်မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ ဒေါသစိတ်ဖြင့် ထိုနေရာမှ ဆတ်ကနဲထ၏။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ အပေါ်ထပ်ပြန်တက်လာခဲ့၏။ ပီတာ၏ ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ကို မေသော်ကြားလိုက်ရသည်။

“တောက် . . .”

x x x

အခန်း - ၇

ပီတာ့ကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရမည်ဟု မေသော်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ပီတာက ရဲတင်းလွန်းလှသည်။ အခြေချလည်းရဲ့။ အပြောလည်းရဲ့။ လက်ရဲဇက်ရဲသမား။ သည်ညိုလူမျိုးကိုတော့ မေသော်ကြောက်မိသည်။ လန့်မိပါသည်။

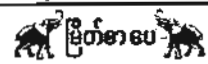
ပီတာသည် မေတ္တာစံအိမ်တွင် အမြဲနေသူမဟုတ်၍ သာ ဖော်သေးတော့၏။ ပီတာကို ရှောင်တိမ်းရင်း မေသော်

လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခါတိုင်းလျှောက်နေကျ လမ်း
 အတိုင်းမဟုတ်ပဲ မိုင်းလုံးတောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။
 အမှန်စင်စစ် သည်လမ်းခရီးသည် မိန်းကလေးတစ်
 ယောက်တည်း သင့်တော်လှသော လမ်းမဟုတ်ပါချေ။ သည်
 လမ်းက လူသူကင်းပြတ်လွန်းလှသည်။ ဒါကိုပင် မေသော်က
 နှစ်သက်နေမိ၏။ ဒါကပင် စိတ်အေးချမ်းသာသည်ဟု အထင်
 ရောက်မိသည်။

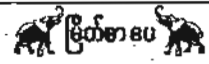
ကလောမြို့ ချိုင့်ဝှမ်းကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေမှာ
 အေးချမ်းလှပါ၏။ ညနေစောင်း နေမကွယ်သေးချိန်မို့ နှင်းမှုတ်
 တို့ မကျသေး။ သို့သော် တောင်ပေါ်လေကြောင့် အေးအေး
 မြမြရှိနေသည်။ မေသော်က ကျာကင်နီနီရဲရဲကြီးကို ဝတ်ဆင်
 လာခဲ့သည်။ မေသော် ဝတ်လာသော စကပ်ပုံစံက ပုံစံတူ
 ချပ်ထားသဖြင့် မာန်တဝင့်ဝင့်ရှိနေသော တင်သားများက ဝတ်
 ကြားနေသည်။

စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ထွက်လာသော မေသော်သည်
 မြင်ရသူတို့ အသက်ရှူမှားအောင် လှပနေသည်။ အချိုးအတံ

ပြေပြစ်လှသော မိန်းမလှလေးသည် မြင်သူရှုချင်စဖွယ် လှနေ
 သည်ကို မေသော်သည် ညနေ၏ ကျနေရောင်အောက်တွင်
 ငိုမိုးစို့လှပနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း
 လျှောက်လာသည်။ ညှင်းလေတသွေးသွေး၊ နေရှိန်အေးအေး
 အောက်တွင် လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ စိတ်လက်လွတ်လပ်လှ
 ဝီရတံ့သည်။ ငှက်ကလေးများသည် တစာစာအော်ရင်း ဖို
 သံ၊ မသံပေးနေကြသည်။ သည်မှာဘက်ပိုင်းတွင် လူနေအိမ်
 မြဲနည်းပါးလာပြီး သစ်ပင်တောပင်တို့သာ ထူထပ်လာသည်။
 ကျနေရောင်ဝင်းဝင်းသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ အောက်သို့တ
 ညှည်းဖြည်း ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရသည်။

မြေနှီလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်နေရင်း သစ်ပင်
 ကွယ်တစ်ခုမှ လူရိပ်တစ်ခု ဘွားကနဲထွက်လာသည်ကို မေ
 သော်လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဘွားကနဲပေါ်လာသော လူရိပ်
 ကျောက်ကြောင့် ခြေလှမ်းတုန်သွားမိသည်။ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်
 သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ထိုသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်မိသွားသည်။

ရင်မှာလည်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားသည်။

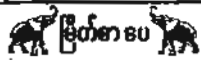
တခဏချင်းမှာပင် ထိုစိတ်တို့ ပြေပျောက်သွားရသည် မေသော်တွေ့လိုက်ရသည်က စိတ္တဇဝေဒနာသည် မိန်းမကြီး ဒေါ်မြစိမ်း။ ဒေါ်မြစိမ်းသည် မေသော်ကို မှတ်မိနေပုံရသည် အဝေးမှပင် မေသော်ကို ပြုံးပြသည်။ မေသော်ရှိနေသည့် ရာသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လျှောက်လာသည်

“မင်း. . ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီဘက်ကို ဘာလာလုပ် တာလဲ”

မျက်နှာက ပြုံးနေသော်လည်း ဒေါ်မြစိမ်းအသံက ကြောနေသည်။ မေသော်ကို ရန်မူတော့မည့်ပုံသွင်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . ဒေါ်ဒေါ်၊ မေသော်လမ်းလျှောက် ထွက်လာတာပါ”

“လမ်းလျှောက်စရာ နေရာရှားလို့လား၊ မလာရဘူး ဒီဘက်ကို မလာရဘူး ဒီဘက်မှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ နားလည် လား၊ ဟင်း. . ဒီဘက်မှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

မေသော်သည် ဒေါ်မြစိမ်းကို မျက်မှောင်ကုံးပြီးကြည့် ခဲ့သည်။ သည်စိတ္တဇဝေဒနာသည် မိန်းမကြီး နှောက်ယှက် ပြန်ပြီဟု စိတ်အထင်ရောက်သွားသည်။

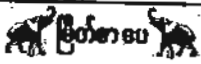
“ကျွန်မဘာသာလာတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ဒေါ်ဒေါ်”

မေသော်သည် စိတ်မရှည်စွာဖြင့် လေသံမာမာဖြင့် လိုက်သည်။ ထိုအဖြေကြောင့် ဒေါ်မြစိမ်းက ဟားတိုက်ပြီး မောနေသည်။ ဒေါ်မြစိမ်း၏ ရယ်သံက တောအုပ်ကလေး ထဲမှ လှုပ်ခါသွားသည်သို့ရှိသည်။ မေသော်ကိုယ်တိုင်ပင် ထိတ် တကြား ဖြစ်သွားမိသည်။ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မြစိမ်းကို ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဒီလိုပြောသလား၊ ဒီနေရာက မကောင်း

မင်းက သိပ်လှတယ်၊ လုံလွန်းတာဟာ အန္တရာယ်ပဲ၊ နား ညီလား၊ ဒီဘက်ကိုလာရင် နင်ဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ သိရဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

ဒေါ်မြစိမ်း၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးတို့ ပျောက်ကွယ်သွား

သည်။ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော အသွင်သည် မျက်နှာတွင် ပေါ်လာသည်။ ဒေါ်မြစိမ်းကိုကြည့်ပြီး မေသော်တုန်လှုပ်သွားသည်။ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိသည်။

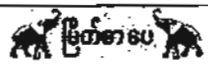
“ဒေါ်ဒေါ်... ကျွန်မကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ဒေါ်ညိုပြာရဲ့ သမီးပါ။ ဒေါ်ညိုပြာလေ... ဒေါ်ညိုပြာ”

ဒေါ်မြစိမ်း၏ ခက်ထန်နေသော မျက်နှာမှာ ပြေလျော့သွားသည်။ မေသော်ကို ကြောင်ငေးငေးနဲ့ ကြည့်နေသည်။ ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေ၏။

“ညိုပြာ... နင်... ညိုပြာသမီးဟုတ်လား၊ ညိုပြာသမီး၊ သွား... သွား... ဒီမှာမနေနဲ့၊ သူလာလိမ့်မယ်၊ နင် သတ်လိမ့်မယ်၊ သတ်ပစ်လိမ့်မယ်”

ဒေါ်မြစိမ်း၏ မျက်နှာတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အမူအရာများ ရုတ်ချည်းပေါ်လာသည်။ ဒေါ်မြစိမ်း၏ မှုတ်လုံးများသည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

“သွား... သွား... မြန်မြန်သွား၊ သူလာလိမ့်မယ်”

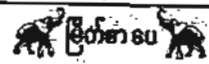

ဒေါ်မြစိမ်းသည် မေသော်ရှေ့မှ ဖျတ်ကနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ မေသော်မှာ ငေးဝိုင်းပြီး ကျန်ခဲ့၏။ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားပြီး နောက်ပြန်ကြည့်ရာတွင် ဒေါ်မြစိမ်းပြေးထွက်သွားရာသို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဒေါ်မြစိမ်းသည် တောဆင်းလမ်းအတိုင်း အပြေးကလေးဆင်းသွားသည်။ ‘မေသော်ကိုလည်း မေ့သွားဟန်ရှိသည်။ ဒေါ်ညိုပြာကိုလည်း မေ့သွားဟန်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူပင် မေ့သွားသည်လား မပြောတတ်ပါ။’

မေသော်ကို တစ်စုံတစ်ရာသော ကြောက်လန့်ခြင်းက မရှိမိလျက်ရှိသည်။ ခြောက်ချားခြင်းက ဖိစီးနေသည်။ ဒေါ်မြစိမ်း၏ ဟန်ပန်ကြောင့် မေသော်တုန်လှုပ်နေမိသည်။ မေသော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခြောက်ချားစွာဖြင့် ကြည့်မိသွားသည်။

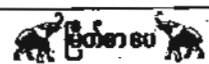
မေသော် ရှေ့ဆက်မသွားရဲတော့ပါ။ မသွားဝံ့တော့သို့ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်လာမိသည်။ မြန်မြန်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း

ဆင်းလာခဲ့သည်။ ယခုလို ပြန်ဆင်းလာမိမှပင် သူမသည် ခရီးအတော်ဝေးဝေးသို့ လျှောက်လာမိကြောင်း မေသော်သည် ထားမိသည်။ ကလောမြို့သည် ဟိုးအဝေးတွင် မှုန်ပျံပျံနေသည်။ နေမဝင်သေးသော်လည်း ဖြန့်ကျက်လွမ်းမိုးလာဟန်နဲ့ သော နှင်းမြူများအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်နေသည်။ ကလောမြို့ အစွန်အဖျားတွင်ရှိသော မေတ္တာစံအိမ်ကမူ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ထီးထီးမားမားကြီးရှိနေသည်။ ကလောမြို့ကို စိုးနိုးကြည့်နေဟန်ရှိသည်။

မေသော်သည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်ရင်းမှ ဒေါ်မြစိမ်း၏ မျက်နှာအမူအရာ၊ ဒေါ်မြစိမ်း၏ ခြေစကားများနှင့်ပတ်သက်၍ အလေးအနက်ထား စဉ်းစားမိစဉ် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် တွေးနေမိသည်။

ဒေါ်မြစိမ်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြောက်လန့်နေဟန်ရှိသည်။ သူ့ကို အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုက လွမ်းမိုးနေလို့ ထင်ရသည်။ ဒေါ်မြစိမ်း တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့ နေခြင်း

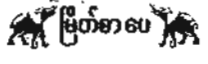

ဒေါ်မြစိမ်းနှင့်တစ်နည်းနည်း ပတ်သက်နေမည်မှာတော့ သေချာသည်။ မည်သို့ ပတ်သက်နေမှန်းတော့ မေသော်မသိ။ ဒေါ်မြစိမ်းသည် သဲလွန်စကောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်ကိုတော့ မေသော် သင်မြင်ထားသည်။

မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ အတွေးဝင်လာသည်နှင့် မေသော်ရင်ထဲမှာ နာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။ မေမေ့ကို တမ်းတသော စိတ်ပေါ်လာသည်။ မေမေ့ကို လွမ်းချသော စိတ်ဖြစ်ရသည်။ တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ်များက လွမ်းမိုးလာသည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

မေမေတစ်ယောက် ဘယ်များရောက်နေပါသလဲ။ သူ့အဖို့အဖို့သော သမီးလေးကိုပင် သတိမရတော့ဘူးတဲ့လား။ မေသော်ရင်ထဲတွင် နာကျင်စွာ ခံစားလာရသည်။ လှိုက်လှိုက်ဖိုဖိုဖြစ်လာသည်။ မေသော်၏ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ထွက်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မေမေသည် အကျပ်အ

တည်းနှင့်ရင်ဆိုင်နေရသည့်အတွက်ကြောင့်လားဟု မေသော်
တွေးမိလာသည်။ မေမေပျောက်ဆုံးနေခြင်းသည် ဘယ်သူ့
ပယောဂကြောင့်ပါလဲ။ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ပါလေစ။

“ဪ... မေမေရယ်”

မေသော်... တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိ၏။ အသံက
နစ်နေ၏။

x x x

အခန်း - ၈

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံသည် စူးရှကျယ်လောင်
လာပြန်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော မေသော်မှာ
တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ဆတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်းရှိနေ
သောအဖြစ်ကို သတိရပြီး တယ်လီဖုန်းစင်ရှိရာသို့ လျှောက်
လာခဲ့သည်။

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံသည် တတိတီနဲ့ ချက်ပေးနေဆဲဖြစ်သည်။ မေသော်က စကားပြောခွက်အကောက်ယူလိုက်မှ တယ်လီဖုန်းအချက်ပေးသံက တိတ်သွား၏။ မေသော်သည် စကားပြောခွက်ကို ကောက်ယူနားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါရှင်၊ မေတ္တာစံအိမ်ကပါ”

တစ်ဖက်မှ စကားသံပေါ်မလာပါ။ အသက်ရှူသံပြင်းကို မေသော်နားထဲတွင် ကြားနေရသည်။

“ဟဲလို. . . အမိန့်ရှိပါရှင်”

“မေတ္တာစံအိမ်ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်. . . မေသော်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“မေသော်နဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ရှင်. . . ဘယ်သူလဲဟင်”

“မေသော်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

“မိတ်ဆွေ. . . ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ. . . မေသော်ပါ”

“ဪ. . . ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သေချာနားထောင်ပါ”

“နေပါဦး၊ ရှင်. . . ဘယ်သူလဲ”

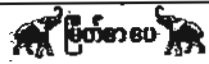
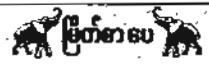
မေသော်မေးသံက ခက်ထန်နေသည်။

“ကျွန်တော်ဘယ်သူဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ပြောမယ်စကားကိုသာ နားထောင်ပေးပါ။ ဒီမှာ. . . ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား အမေ့ကိုရှာဖို့ ထွက်လာတာမဟုတ်လား”

“ဟင်. . . ဒါကို ရှင်ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ ရှင်. . . ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ဘယ်သူဆိုတာကို မမေးနဲ့၊ ပြောတာကို နားထောင်၊ ခင်ဗျားအမေက ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာ”

“ရှင်”

www.burmeseclassic.com

တုန်လှုပ်သွားသည့် စိတ်ကြောင့်လား။ ဝမ်းသာသွား
သည့်စိတ်ကြောင့်လားမသိ။ မေသော်ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်း
ခုန်သွားသည်။

“မေမေက ရှင်တို့လက်ထဲမှာ ဟုတ်လား၊ ရှင်တို့ မေ
မေ့ကို ဘာလုပ်ထားလဲ၊ ဘာလုပ်ထားလဲ”

တစ်ဖက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ပေါ်လာသည်။

“ဘာလုပ်ထားလဲဆိုတော့ လောလောဆယ်မှာ ဘာ
မလုပ်ပါဘူး။ သူ့ကို အခန်းတစ်ခုထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားရုံပါပဲ
အဲ... တကယ်လို့ ခင်ဗျားသာ ကျွန်တော်ပြောတာကို မလိုက်
လျောနိုင်ရင်တော့ သူတစ်ခုခုမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အာမခံနိုင်ဘူး
ပေါ့”

“ဘာလဲဟင်၊ ရှင်ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

တစ်ဖက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရပြန်သည်။ ထိုရယ်
မောနေသံက မေသော်၏ရင်ကို မချီအောင် နာကျင်စေ၏။

“ခင်ဗျားစိုးရိမ်နေသလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ခင်ဗျားအမေ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကိုလေ”

“အို... ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ စိုးရိမ်တာပေါ့ရှင်”
တစ်ဖက်မှ ရယ်သံက အသံကျယ်လာသည်။

“အဲဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတစ်ခုလုပ်ပေးပါ”

“ကျွန်မ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဦးဘင် ရတနာပစ္စည်းတွေထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ခန်းမြေ
ကို ရှာပေးပါ”

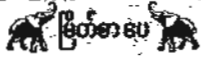
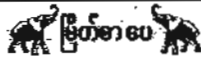
“ဘာ... မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ကျွန်မမှမသိတာ”

တစ်ဖက်မှ ရယ်သံက လှောင်ပြောင်နေသလိုပင်။

“မသိဘူး... ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်
သည်း ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားအမေဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူး

ဆိုတဲ့သဘောပေါ့... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုယူဆရ
မယ်ပေါ့”

တယ်လီဖုန်းကိုင်ထားသော မေသော်လက်ကလေး

သည် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ မေသော်နုဖူးပြင်တွင် နေထိုင်သူများ စိုလာသည်။ ရင်ထဲတွင် တလုပ်လုပ်နဲ့။ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတွေ ဖလောင်ဆူနေသည်။

“အို... နေပါဦး၊ ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ဦး”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့ခိုင်းတာကို ဆော့ရွက်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ကျွန်မကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါဦး”

“ဘယ်လို၊ စဉ်းစားဦးမယ်... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့က လိုချင်တာကိုသာ တောင်းတတ်တယ်။ လိုက်လျောတတ်တဲ့ လူစားမျိုးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ခင်ဗျားသဘောပေါက်ထားစမ်းပါ။ ခင်ဗျားအမေကို တစ်ခုခုအဖြစ်ခံမလာဘဲ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ခိုင်းတာကို လုပ်မလား”

မေသော်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း ငိုကြွေးသွားမိသည်။ အတန်ကြာအောင်ပင် ငိုငံသွားမိပါသည်။

“ဒီမှာ... မေသော်”

“ကျွန်... ကျွန်မ ရှင်တို့ခိုင်းတာကို လုပ်ပေးပါမယ်”

တစ်ဖက်မှ ခံပြင်းစရာကောင်းလှသည့် ရယ်သံကို မေသော်ကြားရပြန်သည်။ မေသော်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ခိုင်ပေါက်မိမတတ် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဘက်က အဆင်သင့်လုပ်ထားပါ”

“ဟင်... မနက်ဖြန် ဟုတ်လား”

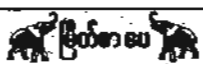
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်ဒီလိုပဲ ပြောလိုက်တာပဲ”

“မနက်ဖြန်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်ရှင်၊ ရက်ကတည်း သိပ်ကပ်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီလျှို့ဝှက်ခန်းဟာ ဘယ်အမှန်း ကျွန်မမှ မသိသေးတာ”

တစ်ဖက်မှ စကားမပြန်ပဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ငြိမ်သောင်းစွာ လွင့်ယုံနေသော ဂီတသံကို ကြားနေရသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားအချိန်ဘယ်လောက်လို့ချင်လဲ”

“နည်းနည်းတော့ အချိန်ပေးပေးပါရင်၊ တစ်ပတ်အတွင်း”

ပေါ့၊ ဒီအတွင်းမှာ ကျွန်မကြိုးစားပေးပါမယ်”

“အင်း. . . ဟင်း”

တစ်ဖက်မှ သက်ပြင်းချသံပေါ်လာသည်။ မေသော်သည် တစ်ဖက်မှ အသံရှင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ နားစွင့်နေမိသည်။ စိတ်စောစွာ နားစွင့်နေမိပြီးမှ တစ်ဖက်မှ စကားက အတန်ကြာအောင် မပြောပဲရှိနေသည်။

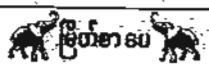
“မေသော်”

“ပြောပါရှင်”

“ခင်ဗျားပြောတာကို သဘောတူလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ အချိန်မဆွဲနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာ ခင်ဗျားအမေရှိနေတယ်ဆိုတာကို သတိရနေပေါ့. . . ဟုတ်လား”

“ကျွန်. . . ကျွန်မ. . . ဒါကို မမေ့ပါဘူး၊ မေမေ့ကို ကျွန်မ သိပ်တွေ့ချင်ပါတယ်”

“အင်း. . . မြန်မြန်တွေ့ချင်ရင် မြန်မြန်ပြီးအောင် ကြိုးစားပေးပေါ့၊ ဩော်. . . တစ်ခုတော့ သတိပေးရဦးမယ်၊ ဒီကိစ္စ

ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောပါနဲ့၊ တစ်ယောက်ယောက် သိသွားတယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအမေ မစားသာဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့က သတ်လိုက်ရတာ လွယ်လွယ်လေး”

“အို. . . ကျွန်. . . ကျွန်မဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးရှင်၊ စိတ်ချပါ၊ မေမေခုကွရောက်အောင် ကျွန်မဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

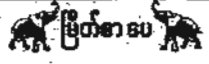
“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားအစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီကြားထဲ ဖုန်းဆက်ပြီး အခြေအနေမေးမယ်နော်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့”

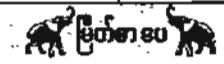
တစ်ဖက်မှ စကားကို အပြတ်ပြောပြီး ဖုန်းချသွား၏။ မေသော်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ပြီး ငိုငင်တွေ့နေမိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ရှိနေသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေလွန်းသည်။ ထိန်းသိမ်းရေးအောင် လှုပ်ရှားနေသည်။ မေသော်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပုခက်ပေါ်သို့ ပြန်တင်ထား

လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းစင်ရှိရာသို့ ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်များ ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မေသော်ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့နှင့်ခံစားနေရသည်။ တလိုက်လိုက် မောနေသည်။ မေသော်မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်စများ ရစ်ဝိုင်းလာသည်။

မေသော်သည် သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ် ချမိပြီး ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လျက်သည်။ မေသော်အသွင်က နွမ်းနွမ်းလျလွန်းဟန်ရှိသည်။ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေလွန်းဟန်ရှိသည်။ မေသော်မျက်ဝန်းအစုံတွင် နာကျည်းစိတ်တို့ ယှက်သန်းနေသည်။

ဖုန်းဆက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်သူသည် မည်သူဖြစ်နိုင်မည်နည်းဟု မေသော်စဉ်းစားကြည့်သည်။ စဉ်းစားရမလွယ်ပါ။ မေတ္တာစံအိမ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာသော အတိုင်းအတာအထိ သိထားသူဖြစ်ရမည်။ ဦးဘင်၏ ရတနာပစ္စည်းများ အပေါ် တပ်မက်နေသူဖြစ်ရမည်။ သည်လိုပဲ မေသော်တွေးမိသည်။ သူသည် မည်သူဖြစ်မည်လဲ။ မည်သို့မည်ပုံ မေမေ

နှင့်တွေ့ပြီး မေမေအား ချုပ်နှောင်ထားပါလိမ့်။ မေသော် စိတ်မောသွားရသည်။ ရှိကြီးတင် ဝိုလိုက်ချင်မိသည်။ သို့သော် မဝင်သာပါ။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လာသော မိုးဟိန်းကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မေသော်၏မျက်နှာအမူအရာ ပြင်လိုက်ရသည်။

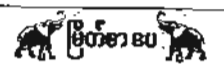
မိုးဟိန်းသည် မေသော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း ပြောလာသည်။ မိုးဟိန်း၏ အပြုံးသည် ညှို့ပြုံးမဟုတ်ပါ။ နှင့်လင်းရဲတင်းဟန်ရှိသည်။ အေးချမ်းသန့်စင်သည်။

“ဒီကနေ့ အလုပ်မရှိဘူးလား... မေသော်”

မိုးဟိန်းသည် မေသော်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်။ မေသော်က မိုးဟိန်းအား အေးချမ်းပြုရင်း ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါရမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ မေသော်အလုပ်မရှိဘူး... ကိုမိုးဟိန်း၊ အမှန်ကတယ်လည်း မေသော်လုပ်ချင်မှ ထဲလုပ်ရတဲ့အလုပ်ပါ”

မိုးဟိန်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း မေသော်ကို

စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟန်လုပ်ပြုံးနေသော မေသော်၏ မျက်လုံး သူငယ်အိမ်တွင် မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော အဖြစ်ကို မိုးဟိန်း မြင်တွေ့သွားသည်။

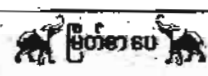
“မေသော်. . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာစိတ်မချမ်းမသာ စရာတွေနဲ့ တွေ့ထားလို့လဲ”

မေသော်သည် မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ပြုံးရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မေသော်. . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . ကိုမိုးဟိန်း၊ ဒီနေ့ နေရတာ စိတ်ထဲမှာ မချမ်းမသာဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာများလဲ. . မေသော်ရယ်၊ ဘာများစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရတာလဲ”

မေသော်ရင်ထဲတွင် နင့်ကနဲခံစားလိုက်ရသည်။ စိတ်ထားဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ မေးလာသော မိုးဟိန်းကိုလည်း မော့ကြည့်မိသွားသည်။ မေသော်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသည်။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ဖြင့် လှုပ်ခတ်နေသည်။ မေသော်သည်

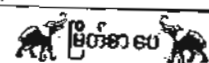

သတ်တလော ကြုံတွေ့နေရသော ဖြစ်ရပ်ကို မိုးဟိန်းအား ဖွင့်ပြောလုနီးနီးဖြစ်သွားသည်။ အားကိုးတကြီး တိုင်ပင်လုနီးနီး ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် မေသော်မတိုင်ပင်မီပါ။ တစ်ဖက်ပြောထားသော ‘မည်သူ့အားမျှ အသိမပေးရ’ ဟူသော စကားကို ပြန်ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။ မေသော် သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ မိမိမော့စွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိခြင်းပါ။ ပြီး. . ခေါင်းကို ခြိတ်သွားစွာ ခါရမ်းလိုက်သည်။

“အလကားပါ. . ကိုမိုးဟိန်းရယ်၊ မေသော်က မေမေ့သတ်ရနေမိလို့ပါ။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မချမ်းမသာဖြစ်နေတာ”

“ဪ. . မေသော်ရယ်”
မိုးဟိန်းသည် မေသော်ကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်သည်။ မိုးဟိန်းမျက်လုံးကို ကြည့်ရင်း မေသော်စိတ်ထဲမှာ နီးသွားမိသည်။ မိုးဟိန်းမျက်လုံးတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ

www.burmeseclassic.com

ကို တွေ့လိုက်မိသည်သို့ ရှိသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ၊ ဟုတ်ပါရဲ့ . . . တစ်စုံတစ်ရာ။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာကား အခြားမဟုတ်ပါ။ မေတ္တာ

မြတ်နိုးကြင်နာရိပ်များဟု မေသော်တွေးလိုက်မိ၏။

x x x

အခန်း - ၉

မိုးဟိန်းနှင့်မေသော်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေ
ကြသည်။ အလယ်တွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံး ခြားထား၏။ မေ
သော်သည် မိုးဟိန်း၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်မြဲ
ကြည့်နေသည်။ မိုးဟိန်းမျက်နှာသည် တည်ကြည်နေ၏။ မိုး
ဟိန်း၏ မျက်လုံးအစုံတို့သည် အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေ
ကြည့်နေရုံရှိသည်။ မိုးဟိန်းသည် သူ့သူတေသနပြုခဲ့သော ပိ

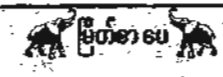

သုကာလက်ရာများအကြောင်းကို မေသော်အား ပြောပြနေသည်။ မေသော်က ငြိမ်ငြိမ်းနားထောင်နေ၏။ မေသော်မရောထုန်းသေးသော အရပ်ဒေသမှ ပိသုကာလက်ရာများအကြောင်းကို မိုးဟိန်းက ပြောပြသောအခါ မေသော်က အမှတ်မထင်သန်းဝေလိုက်သည်ကို မိုးဟိန်းကမြင်ပြီး ပြောလက်စကားထုတ်ရပ်လိုက်၏။

“အင်း... တို့ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမိပါလိမ့်ကွာ ဒါတွေကို မေသော်မျက်မြင်တွေ့ရမှ ပိုကောင်းမှာ၊ ပြောထေ့မျက်စိထဲမှာမြင်ကြည့်၊ တွေးကြည့်ရမှာပေါ့၊ ဆောရီးနော်... မေသော်”

မိုးဟိန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ သတိထားလိုက်မိဟန်ဖြင့် မေသော်အား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ မိုးဟိန်းတောင်ပန်းစကားကြောင့် မေသော်က ပြုံးလိုက်၏။ ဖွေးနေသောမျက်နှာလေး လှသွားအောင် ပြုံးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

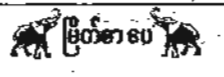
မေသော်ကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ လှပသော အပြုံးမျက်နှာကြောင့် မေသော်ကို မိုးဟိန်းစွဲငြိသွားသည်။ ရှိန်းမြသေ

အာရုံတစ်ရပ်ပေါ်လာသည်။ တခဏအတွင်းမှာပင် မိုးဟိန်းမျက်နှာသည် ပီတိလွမ်းသော သဘောဆောင်သွား၏။ သည်လောက်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးနဲ့ ဆုံတွေ့ရခြင်းသည် သူ့ဘဝအတွက် ကံကောင်းလေခြင်းဟု တွေးမိသွားသည်။ မိုးဟိန်းအကြည့်ကြောင့် မေသော်ရင်ထဲတွင် သိမ့်သိမ့်ကလေးခုန်သွားသည်။ သိသာရုံ ညင်ညင်သာသာကလေး ရင်ခုန်မိခြင်းမျိုးပါ။ မေသော်သည် ကပျာကယာ မျက်တောင်ကော့များမှော့ယှက်သွားအောင် မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။

မိုးဟိန်းသည် မေသော်မျက်နှာကို စူးနစ်စွာ ကြည့်နေသည်။ မေသော်က မျက်လွှာချထားသည်မို့ လွတ်လပ်စွာ ကြည့်ခွင့်ရနေသည်။ မိုးဟိန်း၏ ရှုန်းလက်သော မျက်လုံးအကြောတွင် ချစ်ရည်ချစ်ရိပ်တို့ လွှမ်းနေသည်။ မြတ်နိုးရိပ်တို့ ရှုန်းနေ၏။

မိုးဟိန်း၏ရင်တွေ ခုန်နေမိသည်။ ရိုင်းစိုင်းစွာပင် ခုန်နေသည်။ မိုးဟိန်း၏ နှုတ်ခမ်းအစုံတို့သည် တဆတ်ဆတ်တုန်ညှပ်နေသည်။ မိုးဟိန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောချင်နေလှန်း

မိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာမှ မပြောမိပဲ အတန်ကြာအောင် နေပြီးမှ မေသော်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မြတ်နိုးလွန်းစွာ ကြည့်နေမိသည်။

မေသော်သည် မျက်လွှာချထားရာမှ မိုးဟိန်းကို ဆတ်ကနဲမော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ တောက်ပရွန်းလဲသော မိုးဟိန်း၏ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ဆုံမိသွားသည်။ ထိုစဉ်ခဏ မေသော်၏ ရင်ခုန်သံတွေ သောသောညံသွားသည်။

“မေသော်”

မထိန်းနိုင်၊ မသိမ်းနိုင်ခေါ်မိသွားသော မိုးဟိန်း၏ခေါ်သံက တုန်တုန်ရီရီရှိလှသည်။ ရယ်မောသံပါနေ၏။ မေသော်က ထူသံမပြုပဲ မိုးဟိန်းကို ကြည့်မြဲကြည့်နေသည်။ မိုးဟိန်းကို မဝံ့မရဲကြည့်နေရင်းမှ ပီတာ၏ မျက်လုံးအစုံကို ဖျတ်ကနဲသတိရလိုက်သည်။ ကွာခြားလွန်းပါသည်။ ကွာခြားလွန်းလှပါသည်။ ရွန်းလက်သော အကြည့်ချင်းတူသော်လည်း မိုးဟိန်း၏ အကြည့်သည် အစိုးအငွေ့တို့မသန်း။ ပူလောင်ခြင်းမရှိ။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖွင့်ဟနေသယောင်ရှိသော်လည်း အေးမြနေပါ၏။

သန့်စင်နေပါ၏။ ကြည်လင်နေပါ၏။

“မေသော်”

မိုးဟိန်းက တုန်ရီနေသော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟင်... ကိုမိုးဟိန်း”

မေသော်သည် မော့မော့လေးကြည့်ရင်း ထူးသံပြု၏။ မေသော်၏ ထူးသံကြောင့် မိုးဟိန်းဆတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ သန့်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားဟန်ပေါ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကလောမြို့ ဘက်သို့လှည့်သွားသည်။ မှန်ပျံပျံ ရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း... မေသော်၊ ကလောမြို့ လေးဟာ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် လှမြဲလှနေတာပဲ၊ ရောင်စုံပန်းတွေ ဖြာနေဝါနေတာဝေနေတာရယ်၊ နှင်းမြူတွေမြူနေတာ၊ ဘယ်လောက်ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ အလှလဲ၊ ဒီအလှကြောင့် ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားတာ အမှန်ပဲ”

မိုးဟိန်းသည် စကားကိုဖြတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

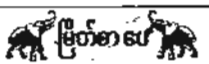

မေသော်က မိုးဟိန်းဆက်ပြောလာမည့် စကားကို ကြားချင်မိသည်။

“အလှအပဆိုတာ ဘယ်လိုအလှအပမျိုး ဖြစ်ပါစေ၊ နှလုံးသားကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားစေချင်တာ အမှန်ပဲ... မေသော်၊ ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားစေတာ အမှန်ပဲ၊ တို့အနေနဲ့ လောကကြီးကို လှစေချင်တယ်၊ သာယာစေချင်တယ်၊ ငြိမ်းချမ်းစေချင်တယ်၊ ဒီဆန္ဒမျိုး လူသားတိုင်းမှာ ရှိနေစေချင်တယ်... မေသော်၊ လောကရဲ့ အလှကိုလည်း မြင်စေချင်တယ်”

“နားထောင်စမ်း... မေသော်၊ လောကဟာ အမြင်မကောင်းလှစေတာမဟုတ်ဘူး၊ အသံအားဖြင့်လည်း သာယာစေတယ်၊ ငှက်ကလေးတွေ တေးဆိုနေတာကို ကြားတယ်မဟုတ်လား”

မေသော်သည် သက်ပြင်းငွေငွေ ချမိသွားသည်။ မိုးဟိန်းကိုလည်း နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ မိုးဟိန်းတွင် မည်သို့ရည်ရွယ်ချက်မျိုးရှိမှန်း မေသော်မသိပါ။ မိုးဟိန်း၏ ဆိုလိုရင်းသည် မည်သို့ရှိမှန်း မေသော်ရိပ်စားမိခြင်းမရှိပါ။ မေသော်စိတ်မှာ တွေဝေနေမိသည်။ အတွေးများ ဝေ့လည်နေသည်။

သည်။

“လှပတဲ့ သဘာဝအလှကိုလည်း မြင်နေရတယ်၊ သာယာတဲ့ အသံကိုလည်း ကြားနေရတယ်၊ ဒီတော့ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးနေမိတယ်... မေသော်၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မေသော်ပါပဲ၊ နေတော့ ပိုလို့ကြည်နူးမိတယ်၊ ရင်ခုန်နေမိတာ အမှန်ပဲ”

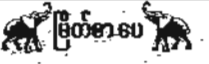
မေသော်သည် မိုးဟိန်းကို ပြုံးစစလေးကြည့်မိသည်။ မိုးဟိန်းက မေသော်ကို မကြည့်ပဲ အဝေးသို့ ငေးမောကြည့်နေသည်။ မိုးဟိန်းမျက်နှာ တည်ကြည်နေသည်ကို မေသော်သတိမိသည်။ တည်ကြည်နေသည်မှာ အတော်ပင် တည်နေသည့် မျက်နှာထား။

“ကိုမိုးဟိန်း... ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ ကိုမိုးဟိန်းပြောနေတာတွေကို မေသော်နားမလည်ဘူး”

မိုးဟိန်းသည် မေသော်၏ ဘက်သို့ ဖျတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။ မိုးဟိန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် အံ့ရည်လည်နေသည်။ တဖျတ်ဖျတ် အရောင်လက်နေသည်။

“တို့ပြောချင်တာက တို့... မေသော်ကို ချစ်နေမိပြီ”

“ရှင်”

မေသော်. . အံ့အားသင့်သွားရသည်။ အမှန်ပင် အံ့အားသင့်သွားမိခြင်းပါ။ မမျှော်လင့်ပါ။ မိုးဟိန်း၏အကြည့်ကို မိန်းမသားပီပီ နားလည်သဘောပေါက်သော်လည်း သည့်နှယ် ပြုန်းစားကြီးဖွင့်ပြောလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။

မေသော်ရင်ခုန်သွားမိသည်။ ရိုင်းစိုင်းစွာပင် ရင်ခုန်သွားရသည်။ မိုးဟိန်း၏ ဝင့်စားလွန်းသော မျက်လုံးအစုံကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ဝံ့တော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ ယင်းသို့ကြောင့်ပင် ကပျာကယာ မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။

မိုးဟိန်းသည် မေသော်ကို မြတ်နိုးစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ မေသော်က အပြစ်မြင်သွားလေမလားဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်ကလည်း ကြီးစိုးနေသည်။

“မေသော်”

မေသော်က ထူးသံမပြုပါ။ မော်မကြည့်ပါ။ မျက်လွှာချမြဲချထားသည်။ ခေါင်းကို ငုံ့မြင့်ထားသည်။

“တို့. . ဒီစကားကို ပြောလိုက်လို့ စိတ်ဆိုးသွားသလား မေသော်”

မေသော်သည် မော်မကြည့်သော်လည်း ခေါင်းတို

သွက်သွက်ခါအောင် ရမ်းပြလိုက်မိသည်။

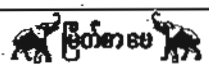
“စိတ်မဆိုးဘူးနော်၊ တို့ကို မေသော်စိတ်မဆိုးဘူးနော်”

မေသော်သည် မိုးဟိန်းကို ရုတ်တရက်ကြည့်မိသွားသည်။ မိုးဟိန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရွန်းလက်နေသည်နှင့်အမျှ မျက်နှာတွင်လည်း မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် တောက်ပသော အပြုံးတစ်ရပ်က ပေါ်နေသည်။

“ကိုမိုးဟိန်းကို မေသော်စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒီစကားပြောရုံနဲ့ စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင် မေသော်ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ အရွယ်ရောက်ပြီး အမျိုးသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေတ္တာရှိကြောင်းပြောတာ စိတ်ဆိုးစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို စိတ်ဆိုးစတမ်းဆိုရင် မေသော်စိတ်ဆိုးရမယ်သူတွေ အများကြီးပေါ့”

မေသော်က မျက်နှာတည်တည်ကြည်ကြည်လေးနဲ့ ပြောသည်။ မိုးဟိန်း၏ မျက်နှာက ကွက်ကနဲပျက်သွားသည်။

“တို့ကိုလည်း အများတကာလို့ သဘောထားတယ်ပေါ့. . ဟုတ်လားမေသော်၊ မေသော်ကို မေတ္တာစကားပြောဖူးတဲ့ လူတွေကို အလေးအနက်ထားဘူးပေါ့”

မိုးဟိန်းစကားကြောင့် မေသော်မျက်နှာအမူအရာပင် ပြောင်းလဲသွားသည်။ မိုးဟိန်းကိုလည်း အားတုံအားနာဖြင့် သွားသည်။

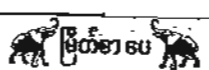
“လောလောဆယ်မှာ မေသော်ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင် သေးဘူး. . . ကိုမိုးဟိန်း၊ စဉ်းစားရမယ်အချိန်လည်း မဟုတ်ဘူး လို့ မေသော်ထင်တယ်။ မေမေနှင့်ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမပြီးမချင် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင်သေးဘူး။ မဆုံးဖြတ်ချင်သေးဘူး. . . ကို မိုးဟိန်းရယ်”

မေသော်က ထိုသို့ပြောမှ မိုးဟိန်းမျက်နှာ ပြုံးရွှင်လာ လေသည်။

“မေသော်အမေကိစ္စပြီးရင်တော့ တို့ကို စဉ်းစားပေး မယ်ပေါ့၊ ဒီသဘောလား. . . မေသော်”

မေသော်သည် မိုးဟိန်းကို ခဏမျှ တွေ့တွေ့ကြီးကြည့် နေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲညိတ်ပြလိုက်သည်။

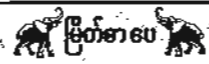
“အဲဒီအခါကျရင် ကိုမိုးဟိန်းကို မေသော်ထိပ်ဆုံးက ထားပြီး စဉ်းစားပေးပါ့မယ်၊ ကိုမိုးဟိန်းဟာ မေသော်အတွက် လက်ခံနိုင်မယ့်သူပါ။ မေသော်ဟာ ငါက မိန်းကလေးပဲ၊ ဟန်

ဆင်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး မမွေးပါဘူး၊ ဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလို့ မေသော်ကို တစ်မျိုးမြင်သွားရင်လည်း မတတ်နိုင် ပါပေါ့၊ မေသော်အနေနဲ့ကတော့ ဒီသဘောမျိုးရှိတာပဲ၊ ကိုမိုး နန်းဟာ မေသော်အကဲခတ်မိသလောက်တော့ တည်ကြည် သယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ ဟန်ဆောင်မှုကင်းတယ်၊ မေသော်အနေ ဒီလိုလူမျိုးကို အလွယ်တကူ မငြင်းပယ်ချင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မေသော်ပြောခဲ့သလိုပဲ ကိုမိုးဟိန်းဟာ မေသော်လက်ခံနိုင်တဲ့ ချစ်အချင်းရှိပါတယ်၊ ကိုမိုးဟိန်း. . . ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေပါဦး”

မိုးဟိန်းမျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်သွားသည်။ သာကြည်နူးဟန်တို့ကို မျက်နှာတွင် ရုတ်ချည်းပေါ်လာ သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . . မေသော်၊ ဝမ်းလည်းသာပါ တယ်၊ မေသော်ဟာ ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးမို့ တို့ကို ချစ်နဲ့ ဝမ်းချတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ထားမိပါတယ်၊ . . . မေသော်ဆီက အဖြေကို ဖျော်လင့်နေပါ့မယ်၊ မေသော် အပေါ် ချစ်နိုင်သူအနေနဲ့ ချစ်သူလို သဘောထားလာနိုင် အထိ စောင့်နေပါ့မယ်”

မိုးဟိန်း၏ ဝမ်းသာကြည်နူးနေဟန်တို့သည် မေသော်၏ ရင်သို့တိုင် ကူးစက်ယုံ နှံ့သွားသည့်နှယ်ရှိသည်။

“ဪ... ကိုမိုးဟိန်းကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ... မေသော်”

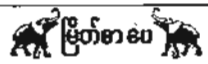
“အင်း... မမေးတော့ပါဘူးလေ”

“ဟင်... မေသော်က ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး”

မေသော်က မိုးဟိန်းကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ မေသော်အပြုံးကြောင့် မိုးဟိန်းရင်ခုန်ရပြန်သည်။ ရှိန်းမြသေအာရုံကို ခံစားမိပြန်သည်။ ရင်မှာ မောမိသည်။

ချစ်မိပါပြီဟု ဖွင့်ဟပြောမည် ကြံစည်ကလည်း မော့ရသည်။ ဖွင့်ဟပြီးနောက်တွင်လည်း ရင်မော့ရသည်။ မိုးဟိန်းသက်ပြင်းချစ်သွားသည်။ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးခြင်းနှင့် လျှင်တို့ ရောယှက်နေသည်။ ရောယှက်လှုပ်ခါနေသည်။

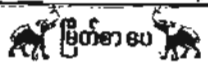
x x x

အခန်း- ၁၀

မြို့ အနောက်ဘက်မှာ ပွဲခင်းသာ။

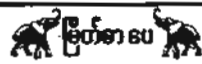
ဆန်းသစ်ကျော် အငြိမ့်အဖွဲ့က ရွှေပွဲလာများကို ကပြသုံးတော်ခံနေပါသည်။ မြို့ထော်စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့က ကြီးမှူးကျင်းပသော ပွဲစတင်မို့ စည်ကားလှသည်။ မေသော်သည် စင်မြင့်ပေါ်တွင် မမောမပန်း ကခုန်နေသော အငြိမ့်မင်းသမီးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။

အငြိမ့်စင်ပေါ်တွင် လျှပ်စစ်မီးရောင်တို့က ထိန်ထိန်
ညှိုးနေသည်။ မီးရောင်အောက်တွင် ကခုန်နေသော အငြိမ့်မင်း
သမီးသည် တောက်ပပြီးပြက်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်
ဆင်ထားသည်။ ကြွေရှုပ်ကလေး တစ်ရုပ်နှယ် မျက်နှာအလှ
ကို ပြုပြင်ထားသည်။

လှပါသည်။ ချောပါသည်။ မီးရောင်အောက်တွင် အ
များတကာ နှစ်သိမ့်စေရန် မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ကပြဖြေဖော်
နေသော အငြိမ့်မင်းသမီးလေးလှပါသည်။ ကကြိုးကကွက်က
သွက်လက်လှပါပေသည်။

မေ့သော်သည် ကခုန်နေသူများကို ကြည်နေရင်းမှပင်
နံနက်ခင်းက အကြောင်းအရာဆီကို အာရုံရောက်သွားမိသည်။
နံနက်ပိုင်းက မေ့သော်လမ်းလျှောက်ပြီး အပြန်တွင်ဖြစ်သည်။
မေ့သော် အပြင်မှပြန်ရောက်လာသောအခါ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလှ
ရှင်းလင်းနေသည်။ ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းသံက တတိတီနှင့်ပြည်
လာသည်။ မေ့သော်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူန
ထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို့... အမိန့်ရှိပါရှင်”

“မေ့သော်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ခင်ဗျားကိုခိုင်းထားတာ ဘယ်အခြေအနေရောက်ပြီ
လဲ”

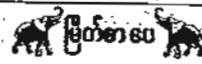
“မထိုးခြားသေးပါဘူး၊ ကျွန်မကြိုးစားနေပါတယ်”

“ကြိုးစားနေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး... သိလား၊ နေဦး၊ ဖုန်း
ဆက်ရတာ သိပ်အချိန်မရဘူး၊ ညဘက်ကျရင် ခင်ဗျားပွဲခင်း
ကို လာပါ”

“ရှင်... ပွဲခင်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကိုလာပါ၊ ညကိုးနာရီတိတိမှာ ဆန်း
သစ်ကျော်အငြိမ့်စင်အနောက်ကို လျှောက်ခဲ့၊ ဟုတ်လား”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုလျှင်မြန်စွာ ချသွားသည်။ မေ့သော်
တံထဲမှာ မကျေမချမ်းဖြစ်သွားသည်။ မကျေမချမ်းဖြစ်သွား
သော်လည်း ချိန်းဆိုထားသော အချိန်ကိုမူ မေ့သော်အလွှဲမခံ
နိုင်ပါ။ ထိုအချိန်တွင် တွေ့ဆုံနိုင်ရန်မူ ကြိုးစားရပါသည်။

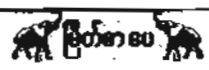

အဦးဆုံး ပွဲကြည့်ရန် ကြိုးစားရသည်။ ပီတာနှင့်မပတ် သက်ချင်သော်လည်း သူ့အကူအညီကို ယူရပါသည်။ သူ့ပီ လိုက်မည်ဆို၍ မေသော်နှင့်ဒေါ်သိန်းကို ဦးဘင်္ဂက ပွဲသွားခွင့် ပြုပါသည်။

ယခုတော့ ပွဲခင်းသို့ မေသော်ရောက်နေပါပြီ။ ချိန်းဆို ထားသော အချိန်သို့ မရောက်သေးသော်လည်း ဆန်းသင် ကျော်အငြိမ်ဇာတ်စင်အနီးသို့ ရောက်နေပါပြီ။ မေသော်သည် ပီတာနှင့်တွဲ၍ အခုလို ပွဲလမ်းသဘင်ကို သွားချင်လှသည် ဟုတ်ပါ။ သို့သော် အကြောင်းကရှိနေသည်မို့ ပီတာနှင့်တွဲနေ ရသည်။

မေသော်သည် အငြိမ်စင်သို့ ငေးကြည့်နေမိလေ၏ ဆိုင်းချက်ကျကျ ကခုန်နေသော အငြိမ်မင်းသမီး၏ အကကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။ မီးရောင်အောက်တွင် လှနေသော အ လှကို ငေးသည်။ မင်းသမီးဘေးမှ တို့တော့မလို၊ ဆိတ်တော့ မလိုလုပ်နေသော လူရွှင်တော်များကိုကြည့်ပြီး ပြုံးမိ၏။

မေသော်၏ အကြည့်တို့သည် ငေးငေးဝိုင်ဝိုင်ရှိနေပါ

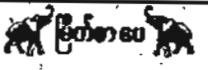

သော်လည်း မေသော်ရင်မှာမူ လှုပ်ရှားနေသည်။ တုန်ရီနေ သည်။ ယင်းလှုပ်ရှားနေသော စိတ်နှင့်ပင် မေသော်လက်မှနာ ခိုကို မြှောက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. ကိုးနာရီထိုးနေပါပေါ့လား”

မေသော်သည် သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက် သည်။ အနားတွင် ဒေါ်သိန်းရှိနေသည်။ ပီတာမရှိပါ။ ဘယ် နေရာသို့ သွားနေသည်မသိ။ ဒေါ်သိန်းသည် အငြိမ်စင်ရှိရာ သို့ အာရုံစိုက်နေသည်။ လူရွှင်တော်များ၏ ပြက်လုံးများကို သဘောကျပြီး ရယ်နေသည်။

မေသော် အထွေအထူးမစဉ်းစားနိုင်ပါ။ ဒေါ်သိန်း၏ ဘေးတွင် ရပ်နေရာမှ အသာကလေး အပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။ ဩပ်ညပ်နေသော လူအုပ်ကြီးကို တိုးထွက်လိုက်သည်။ လူအုပ် ကြီးကြားတွင် ရှိနေစဉ်က နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေသော်လည်း အပြင်သို့ရောက်သွားသောအခါတွင်မူ အေးနေသည်။ မြမြက လေး အေးနေသည်။ ဆောင်းလေကလည်း တိုက်ခတ်မှုကြမ်း သည်။ ရမ်းသည်။

မေသော်သည် လူအုပ်ကြီး၏ အပြင်သို့ ရောက်သည် နှင့်အငြိမ်းစင်အနောက်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အမှောင်ရိပ်ကျနေသော အငြိမ်းစင်၏ နောက်ဘက်တွင် ကားတစ်စီးရပ်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မေသော်သည် မဝံ့မရဲခြေလှမ်းများဖြင့် ရပ်ထားသော ကားအနီးဆီသို့ အရောက်တွင် ကားနောက်ခန်းတံခါးက ဖျတ်ကနဲပွင့်လာလေသည်။

“ကားပေါ်တက်ပါ.. မေသော်”

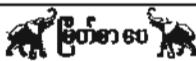
မေသော်သည် မဝံ့မရဲခြေလှမ်းများဖြင့် ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

“ကားတံခါးပိတ်လိုက်”

ကားမောင်းသူနေရာတွင် ထိုင်နေသူက မေသော်ကို အမိန့်ပေးဟန်ပြောလိုက်ပြီး ကားကို စက်နှိုးလိုက်သည်။ မေသော်က ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်မိသည်နှင့် ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မေသော်က ဟုန်လှုပ်စွာ မေးလိုက်သည်။

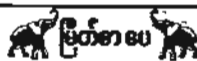
“ကားစီးရင်း စကားပြောကြတာပေါ့၊ ခင်ဗျား.. အခုဆို ပေါ့နေရင် ခင်ဗျားအမေအတွက် တာဝန်မခံနိုင်ဘူးနော်”

“ကျွန်မ.. ပေါ့ပေါ့မနေပါဘူး၊ ကြိုးစားနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ပဲစဉ်းစားကြည့်၊ ဦးဘင်္ဂဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ သူ့အိမ်ကိုရောက်လာတဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်လောက်ယုံကြည်ဦးမလဲ” ထိုသူထံမှ သက်ပြင်းချသံကို မေသော်ကြားရသည်။

“ဒါက မင်းရဲ့ အရည်အချင်းပဲလေ၊ အမေအတွက် ဘာ ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ စွန့်စားရမှာပေါ့၊ ဦးဘင်္ဂရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရအောင်ယူနိုင်ရမှာပေါ့”

သည်တစ်ခါ သက်ပြင်းချမိသူက မေသော်ပါ။ အခြေအနေက အကျပ်အတည်းသို့ရောက်နေသည်။ မလူးသာ၊ မတုန်သာအောင် ရှိနေသည်။ ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မပြောပြီးပါပကော၊ ကြိုးစားနေပါတယ်လို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင့်ကို လျှို့ဝှက်ခန်းပုံအတိုင်း ဆွဲပေးလိုက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီလိုလုပ်ရင် မေမေအတွက် ဒုက္ခဆက်အောင် ဖန်တီးပေးသလို ဖြစ်သွားမှာမို့ ကျွန်မပုံစံအမှန် မရအောင် ကြိုးစားနေတာပါ”

ထိုသူသည် ကားမောင်းနေရင်းမှ နောက်ကြည့်မှန်မှ မေသော်ကို ကြည့်ကာ ခန့်တဲ့တဲ့ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း မင်းက လိမ္မာသားပဲ၊ ကိုယ့်အမေအတွက်ပဲကွာ၊ လိမ္မာပေါ့ . . . ဟုတ်လား၊ မင်းဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘာကိုင်နေတယ်၊ ဘယ်သွားနေတယ်ဆိုတာကို ငါတို့အားလုံးသိတယ်၊ မင်းကို စောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ မင်းဘာပေါက်ပါ . . . ဟုတ်လား”

“မနေညကပဲကြည့်၊ မင်းဦးဘင်္ဂရဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ညကိုးနာရီအထိ ရှိနေတယ်၊ ကိုးနာရီထိုးမှ မင်းအခန်းရှိရာကို မင်းပြန်လာတယ်၊ အဝတ်အစားလှဲပြီး ပန်းတစ်ပွင့်ကို နမ်းတယ်၊ ပြီးတော့ မီးပိတ်ပြီး အိပ်တယ်၊ ဒါ . . . ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ မေသော်ရင်ထိတ်သွားရသည်။ သည်လူတွေ တကယ်ပဲ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေပါလားဟု သိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ . . . မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ ရှင်တို့ စောင့်ကြည့်နေမယ့် ကျွန်မမဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်တော့ မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မေမေ့ကို ရှင်တို့လွှတ်ပေးအောင် ရှင်တို့ခိုင်းတာ လုပ်ဖို့အတွက်ပဲ စဉ်းစားထားတယ်၊ အချိန်ပြည့် ဒီအတွက်

စဉ်းစားနေမိတယ်”

“ကောင်းပါတယ်လေ၊ မြန်မြန်ကိစ္စပြီးတော့ မင်းလည်း မြန်မြန်စိတ်အေးရာ ငါတို့လည်း မြန်မြန်အေးချမ်းတာပေါ့၊ ငါတို့ သတင်းကြားထားတယ်၊ ဦးဘင်္ဂဟာ သူ့ရတနာတွေကို သူ့ပုဂံခန်းထဲမှာ ထားတယ်ဆိုတာပဲ . . . ဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မမသိဘူး”

“မသိဘူးဆိုလို့မရဘူး၊ သိအောင်စုံစမ်း”

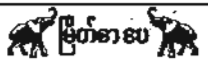
ထိုသူသည် ကားကို ရပ်တန့်ပြီး နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ကားလေးသည် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှနေ၍ ပွဲခင်းရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေသည်။

“ငါပြောတာတွေ အားလုံးကို မင်းမှတ်မိတယ်နော် . . . မေသော်”

“ကျွန်မ . . . ကလေးမဟုတ်ပါဘူး”

ထိုသူက ကားမောင်းနေရင်းမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသည်။

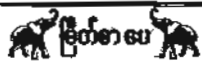
“မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ အကြောင်းမဲ့ တင်းမာချင်တာကိုး၊ ကဲ . . . ရှိပါစေ၊ ဒါကို ငါအမှတ်

မထားပါဘူး။ ဒီနေ့ကစပြီး နောက်နေ့တွေမှာ မနက်(၁၀)နာရီနဲ့ (၁၁)နာရီကြားမှာ တယ်လီဖုန်းခေါ်တာကိုစောင့်ပေါ့... ဟုတ်လား၊ ကဲ... ဆင်းတော့ ပွဲခင်းရောက်လာပြီ"

ကားကတုန့်ကနဲ ရပ်သည်နှင့် မေသော် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ မေသော် ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့်ထိုသူက ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။ ကားထွက်သွားသည်နှင့် မေသော်က ဝန်းကျင်ကိုကြည့်မိသည်။ မေသော်သည် ပွဲခင်းဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မေသော်၏ ခြေလှမ်းတို့ လေးလံနေသည်။ အတွေးစတို့လည်း ရှုပ်ထွေးနေသည်။

မေသော်စိတ်မှာ မကြည်လင်ပါ။ မငြိမ်းချမ်းပါ။ ပင်လယ်ပြာလို လှိုင်းကြမ်းထပ်ပြီး လှုပ်ရှားနေသည်။ မေသော်က လူအုပ်ထဲသို့ မတိုးချင်ပဲ တိုးလာခဲ့သည်။ အငြိမ်စင်ရှေ့သို့ အရောက်တွင် ပြည့်ကျပ်နေသော လူအုပ်ကြီးကို သည်းခံပြီး တိုးလာခဲ့သည်။ ယင်းသို့ လူအုပ်ထဲသို့ အတိုးတွင် အခွင့်အရေးသမားများ၏ အတို့အဆိတ်ကို ခံခဲ့ရသေးသည်။ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်မို့ ခံပြင်းစရာတော့ ကောင်းလှ၏။ မေသော်သည် စိတ်သောကများစွာဖြင့် စောစောက ရပ်ခဲ့သော နေရာ

သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာတွင် ဒေါ်သိန်းမရှိပါ။ မေတ္တာအိမ်မှ မည်သူမှမရှိတော့ပါ။ မေသော်စိတ်ညစ်သွားပြန်၏။ ထိုနေရာတွင် တွေဝေစွာ ရပ်နေမိသည်။ အငြိမ်စင်ပေါ်မှ ကြည့်နေသမျှကို ငေးကြည့်နေသော်လည်း စိတ်မဝင်စား။

အတန်ကြာအောင် ရပ်နေမိမှ လူမရှိတော့သည့် အခြေကြောင့် လိုက်ရှာကြဟန်တူသည်ဟု မေသော်တွေးမိသွား၏။ ထိုအတွေးကြောင့် လူအုပ်ကြားမှ ပြန်၍တိုးဝှေ့ထွက်လာသည်။ တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့၊ ကြပ်ကြပ်ညပ်ညပ်။ တိုက်တိုက်ခိုက်ခိုက်။

မေသော်သည် ဒေါသကြောင့် နီမြန်းနေသော မျက်စိဖြင့် အပြင်သို့ရောက်လာသည်။ လူတွေ... ကြည့်စမ်းပါ။ လူတွေတု။ ဒီလောက်အောက်တန်းကျသည့် စိတ်တွေ မွေးရလား။

လူအုပ်ကြီးအပြင်ဘက်သို့ အရောက်တွင် မေသော်သည် ပီတာကို ဘွားကနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ ပီတာက လဲကျသူလူယိုင်သွားသော မေသော်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

"ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ... မေသော်၊ ကိုယ်တို့ဖြင့် ရှာ

လိုက်ရတာ မောနေတာပဲ၊ လာ..လာ.. ဒေါ်သိန်းက အကြော်ဆိုင်မှာ စောင့်နေတယ်”

ပီတာက မေသော်လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲခေါ်ခေါ် မေသော်သည် ငေးကြောင်ကြောင်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည် အကြော်ဆိုင်တွင် ဒေါ်သိန်းက အကြော်စားနေသည်။

“လာ.. မေသော်၊ အကြော်စားဦး”

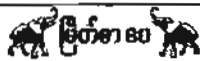
“ကျွန်မမစားချင်သေးဘူး.. ဒေါ်လေး”

“ကလေးမ.. ပွဲခင်းထဲက ပျောက်သွားလို့ လိုက်နေတာ၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“အပြင်ခဏသွားတာ၊ လူအုပ်ထဲ တိုးရတာ အန္တရာယ်များလို့၊ ဟိုဘက်ဒီဘက်က လှည့်တိုးနေရတာနဲ့ အချိန်ကြာသွားတာ၊ ဒီကြားထဲ အခွင့်အရေးသမားတွေက.. .”

မေသော်ဆက်မပြောမိ။ ပီတာက မေသော်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။ မေသော်က မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

x x x

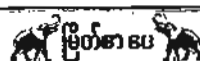

အခန်း- ၁၁

“ဒီမှာကြည့်စမ်း.. . ကလေးမ”

မေသော်၏ မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်တဖျတ်ဖျတ် အကဲခတ်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ပြောင်လက်သော စိန်တုံးများ ခြံကြည့်မိသွားသည်။

“ဒါဟာ ဘကြီးတို့ ဘိုးစဉ်ဘောက်ဆက်ကတည်းက မေ့ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို တန်ဖိုးထားပြီး

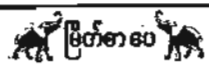
အားလုံးက ထိန်းသိန်းခဲ့ကြတယ်၊ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားခဲ့ကြတယ်။
ဘကြီးပစ္စည်းဟောင်းတွေကို လေလံတင်ရောင်းမယ်ဆိုတာ
ဒီပစ္စည်းတွေကို မထုခဲ့ချင်လို့ပဲကွယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဘကြီး”

မေသော်သည် မက်မောဖွယ်ရာကောင်းသော စိန်တုံး
များကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ အမှန်စင်စစ်
သည်ပစ္စည်းများသည် မိမိလည်း သက်ဆိုင်ပါလားဆိုသည့်အ
သိက ဝင်လာသည်။

မေသော်သည် ပုထုဇင်လူသားတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။
သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ မွေးသော
ရနံ့ကို ရှုရှိုက်လိုသော စိတ်ရှိသည်။ လှသောအရာကို ကြည့်
မြင်ချင်ပါသည်။ သာမန်လူတစ်ယောက်၏ ဆန္ဒမျိုး မေသော်
တွင် ရှိပါသည်။

သည်ပစ္စည်းများကို မြင်ရသောအခါ လိုချင်သော
လောဘသည် မေသော်ရင်မှာ ပေါ်လာသည်။ တဆက်တည်း
မှာပင် ဖေဖေဦးသော်က၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသွားသည်

ဖေဖေဦးသော်ကသည် ဤမျှတန်ဖိုးရှိသော ရတနာပစ္စည်းများ
ကိုပင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါလား။ မမက်မောခဲ့ပါလား။

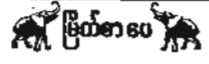
မေသော်သည် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ စိတ်ပင်ပန်း
စွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိခြင်းပါ။ စိတ်က ရုတ်တရက်ဖြစ်
ပေါ်လာသော လောဘစိတ်ကို ဖြေဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။
မိမိကိုယ်မိမိ ဆုံးမလိုက်မိသည်။

မိမိသည် သည်ပစ္စည်းလောက်ဖြင့် မေမေ၏ ဂုဏ်
သိက္ခာကို မဖျက်ဆီးလိုပါ။ အမည်းကွက်မဲစွန်းထင်းစေလိုပါ။

“ဒါတွေကို ကလေးမကိုပြတာ ဘကြီးမှာ အကြောင်း
ရှိပါတယ်၊ ဘကြီးဟာ ဘယ်လောက်ထိအောင် ကိုယ်မျိုးရိုးအ
ပေါ်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာကို စိုးရိမ်သလဲဆိုတာကို သိစေ
ချင်တာပဲ၊ လာ... ကလေးမ”

မေသော်သည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ဦးဘင်
က စိန်ထုပ်ကိုယူပြီး စာကြည့်ခန်းဇာတင့်တစ်နေရာသို့လျှောက်
သွားပါသည်။ အဘိဓာန်များထားသော ဘီဒိုအနီးသို့ လျှောက်
သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုဘီဒိုရှေ့တွင် တုန့်ကနဲရပ်လိုက်၏။

“အခု... ဘကြီးပြမှာက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို

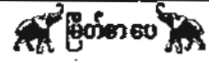

ကလေးမ သိထားဖို့ပဲ။ အခုလို ပြတာဟာ ကလေးမကို ဘကြီးက ယုံကြည်လွန်းလို့ပါ။ ပြီးတော့ ပြင်မယ်အခန်းတွေ ပုံစံဆရာမှာလည်း အထောက်အကူရစေချင်လို့ပဲ”

ဦးဘင်က ပြောပြောဆိုဆို ဘီဒီအတွင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ အလယ်ဆင့်တွင် တင်ထားသော စာအုပ်များကို ရွေးချယ်ပြီး အဘိဓာန်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

အဘိဓာန်စာအုပ်နေရာသည် ကွက်လပ်ကလေးဖြစ်နေ၏။ ထိုကွက်လပ်ကလေးနောက်တွင် သံချောင်းလေးတစ်ချောင်းသည် မောင်းတံလေးတစ်ချောင်းသဖွယ် ရှိနေသည်။ ဦးဘင်က ထိုသံချောင်းကလေးကို ဆွဲလိုက်ပြီး နောက်သို့ တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။ နံရံတွင် ကပ်နေသော စာအုပ်ဘီဒီသည် ဆုံလည်တစ်ခုအလား လည်ထွက်လာ၏။ နံရံဘီဒီလည်ထွက်လာသော နေရာတွင် တံခါးပေါက်ဖြစ်သွားသည်ကို မေသော်တအံ့တဩ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လျှို့ဝှက်ခန်း။
ဟုတ်ပါရဲ့... လျှို့ဝှက်ခန်း။ သည်လျှို့ဝှက်ခန်း

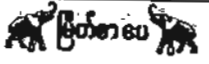

မေ့ကို ဖမ်းဆီးထားသူတွေ သိချင်နေကြတယ်။ သည်လျှို့ဝှက်ခန်းရှိ ပစ္စည်းတို့ကို တပ်မက်နေကြသည်။

“လာ... ကလေးမ”

ဦးဘင်က ရှေ့ဆောင်ပြီး လျှို့ဝှက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဒီလျှို့ဝှက်ခန်းသည် ဘာမှမကျယ်ဝန်းလှပါ။ ခြောက်ပတ်လည်ခန့်သာ ရှိမည်ထင်သည်။ အပြင်ဘက်မှနေ၍ ညိုလျှင် သည်အခန်းကို လျှို့ဝှက်ခန်းဟု ထင်ဖွယ်မရှိ။ စာညိုခန်းဟုပင် ထင်ရသည်။ အခန်းထဲတွင် စာအုပ်ဘီဒီတစ်ချို့ပြီး မှန်ပြတင်းပေါက်နဲ့ ကပ်လျက်တွင် စာရေးစားပွဲတစ်ခုရှိသည်။ မှန်ပြတင်းတွင် သံတိုင်များအပြည့်စိုက်ထားသည်။ ဆင်းရောင်ဝင်ရုံသာ ရှိနေသည်။ အခန်းထောင့်တွင် စားပွဲဆင်းတစ်လုံးရှိနေသည်။ နံရံတွင် ကပ်ထားသည်။

ဦးဘင်သည် ထိုစားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ နွယ်ကို အနည်းငယ်မပြီးရွှေ့လိုက်သည်။ တင်္ဂါရီဆိုသည့် ငွေသံအော်လာပြီး အုတ်နံရံအက်ကွဲသွား၏။ တံခါးပေါက်ဖြစ်သွားပြီး အတွင်းတွင် မီးခံသေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

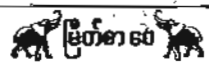
ဦးဘင်မီးခံသေတ္တာဖွင့်နေစဉ်တွင် မေသော်က စာတစ်ပုဒ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ နေခြည်သည် ရွှေရည်ဝင်းနေပါသည်။ ပန်းခြံထဲမှ ရောင်စုံပန်းများသည် လေအလာတွင် ကခုန်တူးနေကြသည်။

“ဒါဟာ ဘကြီးတို့ရဲ့ အဘိုး ဦးဘသိန်းရဲ့ စာကြည့်တိုက်ပဲကွယ်၊ ဒီမီးခံသေတ္တာအခန်းကိုတော့ ဘကြီးကိုယ်တိုင် ဖတ်ထားတာပါ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဒီလိုလျှို့ဝှက်ခန်းတွေ အများကြီး ဘကြီးတောင် အားလုံးကုန်အောင် မသိပါဘူး။”

“ဒီအခန်းလေးကိုတော့ မေသော်သဘောကျတာ အပြင်ဘက်က ကြည့်နေရင် စာကြည့်ခန်းလို့ထင်ရပြီး အရောက်ရင်လည်း ဒီအခန်းသပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိတယ်ဆိုတာ သိရဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟောဒီမှန်ပြတင်းတပ်ထားတာက မလုံခြုံဘူးထင်တယ်. . . ဘကြီး။”

ဦးဘင်က မေသော်ကို နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“လုံခြုံပါတယ်ကွယ်၊ ဒီပြတင်းကိုသာ အပြင်

သူတစ်ယောက်က ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားရင် လျှို့ဝှက်ခန်းမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ကြိုးကနေပြီး ဘကြီးအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ အချက်ပေးခလုတ်မှာ လာမြည်တယ်။ ကနေ့အထိတော့ ဒီနားကို သူခိုးကပ်တာ မကြုံသေးပါဘူး။”

ဦးဘင်စကားကြောင့် မေသော်အံ့ဩကျေနပ်သွားမိသည်။ ဦးဘင်သည် ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေပါလားဟု တွေးလိုက်သည်။

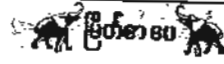
“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းပါတယ်. . . ဘကြီး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအခန်းကို မေသော်ကိုပြတာတော့ မှားတယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ကလေးမရဲ့။”

“ဪ. . . မေသော်က ပုထုဇဉ်မဟုတ်လား၊ ဒီအခန်းမှာ ဘကြီးက အဘိုးတန်ပစ္စည်းတွေထားတော့ မေသော်က တစ်ဖောက်ပြန်ဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ”

ဦးဘင်သည် သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါကိုလည်း ဘကြီးတွေးမိပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သွယ်ပါဘူး၊ ဒီမီးခံသေတ္တာက နံပါတ်စဉ်နဲ့ဖွင့်ရတာ၊ တစ်ခုခု

မှားသွားရင် ပေါက်ကွဲသွားအောင် စီစဉ်ထားတယ်”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ မေသော်ဝမ်းသာအံ့ဩသွားရပြန်သည်။ ဦးဘင်္ဂ၏ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကိုလည်း ချီးကျူးစားသွားမိပါသည်။

ဦးဘင်္ဂသည် စိန်များကို ထားသိုပြီးသည်နှင့် အထဲမှ ထွက်သည်။ မေသော်သည် ဦးဘင်္ဂနောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။ မေသော်ရင်ထဲမှာ မရှင်းမလင်းနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်နေမိသည်နှင့်အမျှ စိတ်မှာ လေးလံသည်။

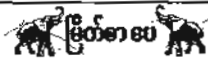
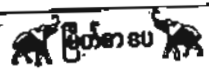
အပြင်ဘက်သို့ အရောက်တွင် ဦးဘင်္ဂသည် ဘီနိုပြန်ပိတ်သည်။ ခလုတ်နေရာ ကွက်လပ်တွင် အဘိဓာန်စာတစ်အုပ်ကို ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ဦးဘင်္ဂသည် လျှို့ဝှက်ခံတံခါးကိုပိတ်ပြီးသည်နှင့်စာကြည့်ခန်းမှ ပြန်ထွက်လိုက်သည်။ ဦးဘင်္ဂနှင့်အတူ မေသော်ပါလိုက်လာခဲ့သည်။ သည်အခိုင်းနေ့လည်လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်မို့ ဦးဘင်္ဂသည် ထမင်းခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားပါသည်။ မေသော်သည် ဦးဘင်္ဂနောက်မှ လိုက်လာရင်း ခြိမ်းခြောက်သူများနှင့် ပတ်သက်

သုံးစားနေမိသည်။

လျှို့ဝှက်ခန်းနေရာကိုတော့ မိမိသိရပြီ။ ဒီအခန်းနေရာကို မြေပုံဆွဲပြီး မေမေအသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ မေသော်တို့ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းပြီး ဧည့်ခန်းသို့ရောက်ရင် အပြင်ဘက်မှ မောပန်းနေသည့်အသွင်ဖြင့် ရောက်လာတာ မိုးဟိန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးဟိန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် မြေနီမှုန့်များ ပေကျဲနေပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ... မောင်မိုးဟိန်းရယ်၊ ကဲ... ဘာ... လာ... ဘကြီးတို့ ထမင်းစားခန်းကို သွားကြည့်ရအောင်၊ ဦးရောက်မှ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့။ ဦးဘင်္ဂက မိုးဟိန်းကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်းမှ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည်။ မိုးဟိန်းက မေသော်ကို စစ်ချက်ပြုပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လိုက်လာသည်။ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဘင်္ဂက ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန်စားပွဲမိုး၏ ထိပ်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ မေသော်နှင့်မိုးဟိန်းတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

မေသော်တို့ နေရာအသီးသီးတွင် ထိုင်မိကြလျှင် ခေါ်

www.burmeseclassic.com

သိန်းသည် စားပွဲပေါ်မှောက်ထားသော ပန်းကန်ပြားထဲမှ မန်
ကန်လုံးများကို လှန်ပြီး ကရားထဲမှ လက်ဖက်ရည်များအား
လောင်းထည့်ပေးသည်။ ဦးဘင်္ဂက လက်ဖက်ရည်ကို ချက်ချင်း
မသောက်သေးပဲ စားပွဲပေါ်ရှိ ရွှေငှက်ပျောသီးမှ ငှက်ပျောသီး
တစ်လုံးကို ဖဲ့ယူစားလိုက်ပါသည်။

“မောင်မိုးဟိန်း.. ဘယ်ကလာတာလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး
မှာလည်း ပေကျံနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မိုးဟိန်းသည် ဦးဘင်္ဂ၏ အမေးစကားကို ချက်ချင်း
ဖြေသေးပုံနိသက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

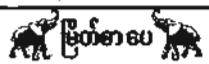
“မိုင်းလုံးတောင်ချောက်ထဲမှာ အလောင်းတစ်လောင်း
တွေ့လို့ပါ.. ဘကြီး”

“ဟင်”

မေသော်အံ့ဩသွားသည်။ ဦးဘင်္ဂ၏ မျက်လုံးများ
လည်း ပြူးကျယ်သွားသည်။

“အလောင်းတစ်လောင်း.. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ္တဇဝေဒနာသည်မိန်းမကြီးဒေါ်
စိမ်း၊ ချောက်ထဲမှာကျပြီး သေနေတာတွေ့လို့ ရဲတွေနှင့်အ

ဦးအလောင်းကို အပေါ်ရောက်အောင် ပြန်တင်ရင်း မြေ
ဖျန်းတွေ ပေရေသွားရတာပါ”

မိုးဟိန်းစကားကြောင့် မေသော်သည် သောက်မည့်
ခဲဆဲ လက်ဖက်ရည်ကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ မေသော်မျက်
စာတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည့်အသွင် ပေါ်သွားသည်။

“အင်း.. ဒီမိန်းမက တောထဲတောင်ထဲမှာ လျှောက်
သွားနေတာကိုး၊ အခုလို တစ်နေ့နေ့တော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့အ
ဆင်သား၊ ချောက်ထဲကို မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ကျပြီးသေသွား
တာ ထင်ပါရဲ့ ကွယ်”

ဦးဘင်္ဂက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ပြောသည်။
မိုးဟိန်းက မျက်နှာကို မချိပြုံးပြုံးရင်း ခေါင်းကို ခါရမ်းပြလိုက်
သွားသည်။

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး.. ဘကြီး၊ အခုကိစ္စက လူသတ်
ပါ၊ တစ်စုံတစ်ဦးက ဒေါ်မြစိမ်းကို ချောက်ထဲတွန်းချတာပါ၊
ဒေါ်မြစိမ်းမှာ ရုန်းကန်ထားလို့ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတွေ တွေ့တယ်၊
ဒါတော့ သူလိမ့်ကျတဲ့ တောင်ထိပ်မှာလည်း ခြေရာတွေ ရှုပ်
နေတာပဲ၊ ဘုရားဖူးတွေရဲ့ ပြောစကားအရဆိုရင် ဒေါ်မြစိမ်း

ရဲ့ အော်သံပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ လူတစ်ယောက် တောင်ခြေ
အောက်ကို ဆင်းပြေးသွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်တဲ့”

“ဟင်”

မေသော်ရင်ထဲတွင် ကျင်ကနဲ နာသွားမိသည်။ စိတ်
ကောင်းခြင်းများစွာ ဖြစ်သွားရသည်။ ဒေါ်မြစိမ်းသည် သူ့
ကြောက်ရွံ့သော တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ အသတ်
ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်မည်ဟု မေသော်တွေးလိုက်မိသည်။ မေသော်
ငေးဝိုင်းသွားမိ၏။

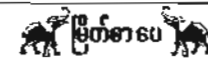
“ဒါဆို လူသတ်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်မှာပေါ့”

“ဖွင့်မှာပေါ့. . . ဘကြီးရယ်၊ လူတစ်ယောက်လုံး ရက်
ရက်စက်စက် အသတ်ခံရတာပဲ”

“အင်း. . . ဟုတ်ပါရဲ့ ကွယ်၊ ရက်စက်လိုက်ကြတာ”

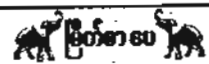
ဦးဘင်၏ မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေသည်။ မိုးတိန်း
ဦးဘင်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ အကဲခတ်နေသည်။

x x x

အခန်း- ၁၂

ဒေါ်မြစိမ်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်နှင့်
အဖွဲ့ ထိုမှိုင်းလုံးတောင်နေရာသို့ မေသော်သွားကြည့်ချင်သည့်
ဆန္ဒများက ပြင်းပျနေမိသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက်တော့ အ
ခြေအနေက မပေးသေးပါ။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရဲတပ်ဖွဲ့
ဝင်များက သဲလွန်စရာဖွေခြင်း၊ သတင်းစုံစမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်
နေသည်ဟု သတင်းထွက်နေသည်။ ထိုနေရာသို့ မိမိသွားပြီး

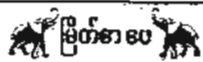

ကြည့်လျှင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက မိမိအား စစ်ဆေးမေးမြန်းမည်ကို မေသော်ကြောက်နေသည်။

ဒေါ်မြစိမ်းသေဆုံးပြီး လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ထိုနေရာသို့ မေသော်ထွက်လာခဲ့သည်။ မည်သည့်အနှောက်အယှက်မျိုးမဆိုရှိနေပါစေ ရောက်အောင်သွားမည်ဟုမေသော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည်လေ။

မေသော်သည် တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း မကြောက်မရွံ့ တစ်ယောက်တည်း တက်လာမိပါသည်။ မေမေနှင့်အဆက်အစပ်ရှိမည်ဖြစ်သော ဒေါ်မြစိမ်းအသတ်ခံရသော နေရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှု တွေ့နိုင်မည်ဟု မေသော်မျှော်လင့်ထားမိသည်။

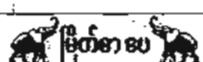
လူသတ်မှုဖြစ်ပွားထားသည့်နေရာမှ သည်နေရာတွင် လူသွားလူလာ ကင်းရှင်းနေသည်။ တစ်လမ်းလုံး မေသော်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုသော အသိကြောင့် မေသော်သည် အနည်းငယ်တော့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေမိ၏။ သို့သော် စိတ်တင်းပြီး တောင်ထိပ်သို့ရောက်

အောင် တက်လာမိသည်။ ဒေါ်မြစိမ်းအသတ်ခံရသောနေရာသို့ မေသော်သိပါသည်။ ထိုနေရာဝန်းကျင်သို့ မေသော်ရောက်လာပါသည်။ ထိုနေရာသည် တောင်ထိပ်ကျပြီး အောက်မှလည်း ချောက်ကမ်းပါးက နက်ရှိုင်းသည်။ အပေါ်မှငုံ့ကြည့်လျှင်ပင် ကြောက်ခမန်းလိလိ။ ကျောထဲတွင် ကြက်သီးမွှေးညှင်းထသွားလေ၏။

မနွေးမမြန်လေး လျှောက်နေသော မေသော်သည် သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက် တိတ်တဆိတ်လိုက်လာသည်ကို သတိမထားမိ။ လျှောက်မြအတိုင်းသာ လျှောက်လှမ်းနေသည်။ မေသော်နောက်မှ လိုက်လာသူသည် မေသော်နှင့်တစ်စထက်တစ်စ နီးလာသည်။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ ပြုန်းစားကြီးမေသော်ကို နောက်မှနေ၍ သိုင်းဖက်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်လိုက်၏။

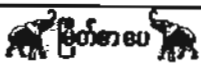
မေသော်မွန်ထူသွားသည်။ ထိုသိုင်းဖက်ထားသူလက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန်နေမိသည်။ သို့သော် အားချင်း မမျှသည်ကြောင့် ထိုသူလက်ထဲတွင် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်

နေပါသည်။

ထိုသူသည် မေသော်ကို တောင်စောင်းရှိရာသို့ ဒဂွန်ထိုက်ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။ မေသော်ကို အတင်းဆွဲခေါ်ရင်း ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောနေသည်။ ထိတ်လန့်ခြောက်ချားခြင်းကြောင့် မေသော်တစ်ကိုယ်လုံးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်ထားသည်မို့ အသက်ရှူမဝအောင်ဖြစ်နေပါသည်။

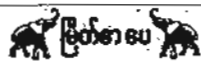
တောင်စောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူသည် မေသော်အား ချောက်ထဲသို့ တွန်းချလိုက်သည်။ မေသော်သည် ကိုယ်ကို ဟန်နိုင်အောင် ကြိုးစားသော်လည်း မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ချောက်သည် နက်ရှိုင်းလှသည့် နေရာမဟုတ်သဖြင့် မေသော်သည် ဒလိမ့်ခေါက်တွေ ကျသွားသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည့်နှယ်ရှိ၏။ တောင်အပေါ်ဘက်မှ အော်ဟစ်ရယ်မောနေသံကိုလည်း မေသော်ကြားနေရသည်။

တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ဦးခေါင်းနှင့်တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ဆောင့်မိပြီး မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အမှောင်ထုသည် သူ့အပါးသို့ လျှင်မြန်စွာ တိုးကပ်လာသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ တခဏတအတွင်းမှာပင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အမှောင်ထုတွင်းသို့ စုန်းစုန်းမြုပ်သွားသည့်နှယ်ရှိပါသည်။

မေသော်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသော အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တရှိန်ထိုး ကျဆင်းသွားသည့် နှယ် ထင်မှတ်နေမိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့်နှယ် ခံစားနေရသည်။ အားပြုစရာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေရင်း အမှောင်ထုထဲတွင် မျောနေသည့်ပမာဖြစ်နေသည်။

အမှောင်ထုသည် နက်ရှိုင်းလှပါသည်။ ပိန်းပိတ်လွန်းလှ၏။ ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှပါသည်။ မေသော်သည် အမှောင်ထုထဲတွင် ကျဆင်းနေရာမှ အလင်းရောင်ကို တွေ့လိုက်ရသလိုရှိသည်။ အလှမ်းဝေးဝေးမှနေ၍ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။ မေသော်သည် သူ့ကိုသူ့ထိန်းလိုက်၏။

အမှောင်ထုထဲတွင် ကျဆင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသလိုရှိသည်။ အဝေးမှ ခေါ်သံသဲ့သဲ့သည် အနားမှာကပ်၍ ပေါ်လာသည်။

“အင်း. . ဟင်း. . ဟင်း”

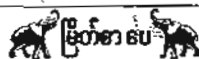
မေသော်သည် လူးလွန်ရင်း ညည်းညူလိုက်မိသည်။

“မေသော်. . သတိရပြီလား။ ဟင်း. . မေသော်”

မေသော်နားထဲတွင် ခေါ်သံကို ပီပီသသ ကြားလာသည်။ စိတ်အာရုံတို့ကို စုစည်းမိသွားသည်။

“မေသော်. . မေသော်”

အသံကို စူးစိုက်စွာ နားထောင်ရင်း မိုးဟိန်းအသံမှန်သိလိုက်သည်။ မေသော်သည် မျက်လုံးအစုံကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝါကျင်ကျင်မီးလုံး၏ စူးရှသော အလင်းရောင်ကြောင့် မေသော်သည် မျက်လုံးအစုံကို ကပျာကယာ ပြန်မှိတ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာတော့မှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖွင့်သည်။

အစမြင်ကွင်းသည် ဝေဝါးနေသည်။ ပျောက်သွား၏။ မေသော်သည် သူ့အနားတွင် ရပ်နေသော မိုးဟိန်းကို လှမ်းမြင်သွားသည်။

“ဟင်း. . ကိုမိုးဟိန်း”

မေသော်သည် မိုးဟိန်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရလျှင် အံ့အားသင့်သွားပြီး ခြောက်ကပ်အက်ကွဲသော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်မိသည်။

“မေသော်. . သတိရလာပြီနော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မေသော်ရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

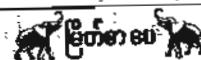
မေသော်သည် ပြုံးပြနေသော မိုးဟိန်းကို အားနည်းစွာဖြင့် ကြိုးစားပြီး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“မေသော်. . အခုဘယ်ရောက်နေတာလဲ ကိုမိုးဟိန်း”

မေသော်က ဝန်းကျင်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒါ. . ဆေးရုံပေါ်မှာ. . . မေသော်”

“ဟင်း”

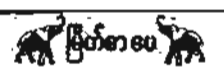
“မေသော်တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး သတိမေ့နေတာတွေလို့ ဒီကို ခေါ်လာတာပါ။ မေသော်တော်တော်လေး ကံကောင်းတယ်နော်၊ ချောက်ကြီးထဲကို ကျလုဆဲဆဲမှာ ကျောက်တုံးကြီးနဲ့တိုက်မိပြီး တောင်စောင်းပေါ်မှာ တင်နေတယ်၊ ကိုယ်မေသော်မေ့မော့နေတာတွေတော့ အတော်ကလေး စိုးရိမ်စိသွားတယ်၊ မေသော်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီဘက်ကို သွားရတာလဲ”

မေသော်က မိုးဟိန်းကို အားတင်းပြီး ပြုံးပြလိုက်၏။ မေသော်မျက်နှာလေးသည် နှမ်းလျနေဟန်ပေါ်သည်။

“မေသော်. . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အဲဒီဘက်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း”

“မေသော်. . ဒေါ်မြစိမ်းကျတဲ့နေရာကို ကြည့်ချင်လို့ပါ။ အခုဟာက တောင်အောက်ကို ငွဲကြည့်ရင်း ချော်ကျသွားတာ”

“ချော်ကျသွားတာ၊ ကိုယ်ကတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်

တယ်၊ အခုကိစ္စဟာ ဒေါ်မြစိမ်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်နေတယ်”

မေသော်. . မျက်မှောင်ကြုံ သွားမိသည်။ အနားတွင် ခုန်နေသော မိုးဟိန်းကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

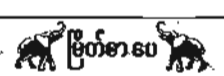
“ကိုမိုးဟိန်းကလည်းလေ. . မေသော် ကိုယ့်ဘာသာ သိမ့်ကျသွားပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတယ်”

မိုးဟိန်းက မေသော်ကို အားပေးဟန်ဖြင့် ပြုံးပြနေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တစ်ခါတော့ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း လွတ်လာခဲ့ပြီ၊ ဒီအတွက် ကိုယ်ဝမ်းသာတယ်၊ ကိုယ်အဲဒီဘက်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်လာမိတာ အခန့်သင့်ဖြစ်သွားသလိုပဲ”

မေသော်သည် ရှုန်းလက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မိုးဟိန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအကြည့်ကြောင့် မိုးဟိန်း၏ ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်းခုန်သွားမိသည်။

မိုးဟိန်းရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်နေသည်။ မေ

သော်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ ချစ်မိပြီဆို
တော့ ချစ်ရသူအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိသော ဝေဒနာတို့ ပေါ်
ပေါက်လာရသည်။ ထိုဝေဒနာ၏ အရင်းအမြစ်သည် ချစ်ခြင်း
မေတ္တာဖြစ်ပါသည်။

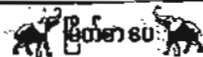
မိုးဟိန်းသည် သက်ပြင်းကို လေးပင်စွာချလိုက်မိ၏
ပြီး.. တုန်ရီသော လက်များဖြင့် မေသော်၏ လက်ကလေး
များကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မေသော်ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခါသွား
သည်။ လှိုက်ဖို့သွားသည်။

x x x

အခန်း- ၁၃

မေမေနှင့်ပတ်သက်သော လွမ်းဆွတ်တသစိတ်ဖြင့်
ရင်မှာ လှုပ်ခါနေသည်။ မေသော် နေ့မထိပါ။ နေမချိပါ။ ရင်
ထဲမှာ နာနေသည်။ တမြေ့မြေ့။ ဓာ်ကျင်ကျင်။ တဆွတ်ပျံ့ပျံ့။

မေမေသည် အမှန်ပဲ အပုပ်နဲ့ ထောင်းထောင်းထခဲ့
လေသူလား။ သို့မဟုတ် မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်

ယောက်ကများ သည်အပုပ်နံ့မျိုးကို ထစေခဲ့သည်လား။ ယင်း သို့ဆိုလျှင် မည်သည့်အတွက်လဲ။ မည်သူက မှားသလဲ။ မသိ။ မသိ။ မေသော်ဘာမှမသိ။

အမှန်စင်စစ် ဖေဖေနှင့်ဘိုးဘိုးသည် အတွင်းကျကျ အကြောင်းချင်းရာများကို ပြောပြသင့်သည်။ ယခုတော့ မေအပေါ် နာကျည်းစိတ်ဖြင့် ထိုအကြောင်းအရာများကို မေသော်အား သိခွင့်မပေးပဲ သို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ကြလေသည်။ ခုတော့ မေသော်မှာ ခက်နေပြီ။

ဖေဖေကို လွမ်းပါသည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လွမ်းဆွတ်တသစိတ်က ပေါ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုစိတ်ကို မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ နာကျင်စိတ်က လွမ်းမိုးနေဟန်ရှိပါသည်။ ထိုနာကျင်စိတ်က အတွေးအသိတို့ကို အခါမလစ် စိုးမိုးနေသည့်နယ်ရှိပါသည်။

မေသော်အနေနဲ့ မေမေအပေါ် တင်ခဲ့သော ဘဝကြွေးတို့ကို ရှင်းလိုက်ချင်ပါဘိ။ မေမေဘဝတွင် အမဲတွက်ထင်းစေခဲ့သည်တို့ကို ဆေးကြောလိုက်ချင်ပါဘိသည်။

သို့သော် . . . မလွယ်ပါ။

သည်အရေးက စေ့စေ့တွေးလေ မလွယ်လေပါ။

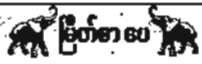
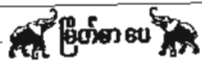
မေမေ၏ အကျည်းတန်ပုံပြင်ကို မိမိအနေနဲ့ ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းနိုင်ရန် လျှောက်လဲနိုင်ရန် ထုချေနိုင်ရန် တစ်စုံတစ်ရာမျှသော အထောက်အထားကိုမျှ မရခဲ့ပါ။

ရင်မောရပါသည်။

မေသော်ရင်ထဲမှာ မောလျနေပါသည်။ ပင်ပန်းနေရပါသည်။

သည်အကြောင်းအရာတို့ကို မေပျောက်ထားနိုင်လျှင်လည်း အကောင်းလေသား။ ယခုတော့ မိမိအနေနဲ့ မေမေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အလေးအနက်ထားနေမိလွန်းပြီ။ ထိုအတွက် ဖြေရှင်းလိုစိတ်က ထက်သန်နေလွန်းပြီ။

မေမေသည် စိတ်ဓာတ်အရာတွင် အောက်တန်းကျသူ ဖြစ်မည်ဟု မေသော်မထင်ပါ။ ဖေဖေကိုစွန့်၍ ရင်ခွင်သစ်ကို ခိုဝင်ရနိုင်လောက်အောင် ယုတ်ညံ့သူဟုလည်း မထင်ရက်ပါ။

www.burmeseclassic.com

မထင်ရက်ပါပြီ။

ဘဝင်မကျနိုင်လွန်းသောအခါ ရင်မော၍ သောတ ထုကြွယ်ရပါသည်။ နှလုံးသည်းပွတ်တို့က ဆတ်ဆတ်ခါ၍ နာကျင်ရပါသည်။

ဪ... မေမေရယ်။

မျက်ရည်များဝေနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မေသော်သည် ပြတင်းမှနေ၍ အပြင်ဘက်သို့ ငေးမိသည်။ အပြင်ဘက်တွင် နေရောင်ခြည်တောက်ပပူနွေးစွာ ကျရောက်နေသည်။ စိမ်းသောတော၊ ပြာမှောင်သော တောင်တို့ကို ထင်လင်းစွာ အလင်းရောင်ပေးလျက်ရှိသည်။

ဟိုး... ဝေးဝေးရှိ တောင်ပြာလှိုင်းတို့တွင် နှင်းမှုန်မြုတို့ ဝေနေ၏။ ထိုမြုတို့ကြောင့် တောင်ပြာလှိုင်းသည် ပြာမှိုင်းမှုန်ဝေနေပါသည်။ လွမ်းဆွတ်စဖွယ်ကောင်းနေပါသည်။

မေသော်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိသွားပါသည်။ ဪ... လောကသည် ကျယ်ဝန်းလွတ်လပ်လှပါလား။ တင့်တယ်လှပါလား။ မိမိဘဝမှာမူ ကျဉ်းကြပ်လှသည်နှင့်အမျှ အ

ကျည်းတန်လွန်းလှပါလား။

မေသော် ပြတင်းဝမှ ခွာလိုက်သည်။ လေးလံသော ခြေလှမ်းနှင့်အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဖြည်းညှင်းစွာလျှောက်ခဲ့သည်။

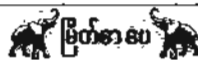
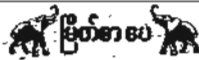
မေသော်၏ အတွေးစိတ်တို့သည် ဆူဝေနေလျက်ရှိ၏။ ထိုအတွေးတို့သည် မဆုံးနိုင်။ မပြတ်နိုင်။ အတွေးစရှည်သည်။

မေသော် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လိုက်၏။ ကျလှဆဲဆဲ မျက်ရည်တို့ကို ထိန်းသိမ်းလိုက်၏။ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်သောစိတ်ကို ထိန်းသိမ်း၍ ဆုံးမ၏။ ကွပ်ညှပ်၏။ ပဲပြင်၏။

သို့သော်... မလွယ်လှပါ။

နှလုံးသည်းပွတ်မှ အရာထင်နေသည်ကို အလွယ်တကူ ဖြေရှင်း၍မရနိုင်ပါ။ ဖယ်ရှား၍ မရနိုင်ပါ။ ဒါကို မေသော် သဘောပေါက်မိပါသည်။ နားလည်မိပါသည်။ မိမိဘာသာမိမိ ဝန်ခံရမည်သို့ ရှိပါသည်။

နှလုံးသား၏ ဆန္ဒကို တားဆီး၍မရ။ မည်သည့်အာ

ဇာတာ၊ မည်သည့်လက်နက်နှင့်မျှ တားဆီး၍မရ။ လက်နက်ပြု
လျှင် လူကသာငြိမ်နေမည်။ နှလုံးသားတို့က မငြိမ်။ လှုပ်နေ
မည်။ ခါနေမည်။ ခံစားနေရမည်က အမှန်ပဲဖြစ်ပါသည်။

အာဇာနည်တားလျှင်ကော။ ပိတ်ပင်လျှင်ကော ငြိမ်
နေပါမည်။ အင်း. . . လူကတော့ ငြိမ်နေပါမည်။ သို့သော်
လုံးသားတို့ကမူကား ငြင်းဆန်နေမည်ဖြစ်၏။

မေသော်၏၊ ခြေလှမ်းအစုံ စာကြည့်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်
လိုက်ပါသည်။ ထိုစာကြည့်ခန်းတွင် သူ့အလုပ်ခန်းရှိသည်။
ပြီးဆုံးနိုင်အောင် အချိန်ဆွဲလုပ်နေသော အလုပ်ခန်းရှိသည်။

စာကြည့်ခန်းအနားသို့အရောက်တွင် မေသော်၏ ခြေ
လှမ်းအစုံ အလိုလိုရပ်သွားသည်။ အတွေးစတို့ တိကနဲပြတ်
သွားသည်။ မရည်ရွယ်ပါပဲလျက် စာကြည့်ခန်းအတွင်းဘက်
ပျံ့လွင့်လာသော စကားသံကို နားစွင့်မိသွားသည်။

အသံက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်
တို့ စကားပြောနေသံပါ။ ယောက်ျားသံကို မေသော်နှင့်ရင်းနှီး
ဖူးပြီး ကျွမ်းဝင်ဖူးပြီးထင်သည်။ ထိုအသံသည် ဦးဘင်၏အသံ

ပဲဖြစ်မည်။

မိန်းမအသံကမူ. . .

ဟုတ်ပါရဲ့။ ထိုမိန်းမအသံက မေသော်နားထဲမှာ စိမ်း
နေသည်။ သည်အသံကို ကြားဖူးခြင်းမရှိပါ။ သည်အသံကို
မသိဘူး၊ မကြုံဘူး၊ မကျွမ်းဝင်၊ မပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါ။

ခြေလှမ်းတုန့်ကနဲရပ်သွားရာမှ မေသော်တံခါးပေါက်
အနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။ မိန်းမ၏ ညှသံ၊ ခရာသံ၊ တာသံ
လီသံတို့က အတိုင်းသားကြားလိုက်ရတော့သည်။

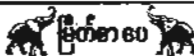
“ကိုကိုကလည်း ရှယ်လီအပေါ် သိပ်စိမ်းတာပဲ။ ဘာ
ပဲ. . . ကိုကိုက ရှယ်လီကို မတူဘူး၊ မတန်ဘူးထင်လို့လား။”

“ဟာ. . . မထင်ပါဘူး ရှယ်လီ”

“ဒါနဲ့များ ဘာပြုလို့ ရှယ်လီကို ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်
လုပ်နေတာလဲ”

“ကိုယ်မရှောင်ရပါလား. . . ရှယ်လီ”

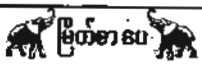
“မရှောင်ဘူး. . . ဟုတ်လား၊ ရှယ်လီလာတိုင်း မအား
ဘာနဲ့၊ အလုပ်များနေတာနဲ့၊ စကားပြောချိန်တောင် ကောင်း

ကောင်းမရှိဘူးမဟုတ်လားဟင်၊ ရှယ်လီသိပါတယ်”
 “မဟုတ်တာပဲ. . ရှယ်လီရယ်”
 “မဟုတ်တာပဲလုပ်မနေပါနဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ်”
 “ခက်ပါလား. . ရှယ်လီ”
 “မခက်ပါဘူး၊ ခက်တာက ကိုကိုပါ”
 “အင်း. . ကိုယ် ရှယ်လီကို ဘာပြောရမှန်းမသိတော့
 ပါဘူး၊ ဘာမှလည်း ပြောဖို့ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”
 မေသော် နေရာမှခွာလိုက်သည်။ ဆက်နားမထောင်
 သင့်တော့ဟုလည်း အထင်ရောက်မိသွားသည်။ ဦးဘင်နှင့်
 ကားပြောနေသူသည် မည်သူမှန်းတော့ မေသော်မသိပါ။ သို့
 သော် ထိုမိန်းမ၏ ညှလုံးတို့ကို နားထောင်ရသည်မှာ ရင်ထဲ
 တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။
 မေသော်သည် စာကြည့်ခန်းတံခါးပေါက်အနီးမှ နှုတ်
 ပြီး နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်တွင် ရည်
 ရွယ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာမရှိပါ။ အပျင်းပြေသဘောမျှသာဖြစ်၏။
 မေသော်သည် အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်တွင် ဒေါ

သိန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒေါ်သိန်းက တစ်စုံတစ်ရာကိုချက်
 ပြုတ်နေရာမှ ဝင်လာသော မေသော်ကို အကဲခတ်ဟန်တစ်
 ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 “ဘာတွေကြားခဲ့သလဲ. . ကလေးမ”
 “ရှင်. . . ဒေါ်ဒေါ်”
 မေသော်က ဒေါ်သိန်း၏ ဆိုလိုချက်ကို သဘောမ
 ပေါက်ပဲ ငေးကြောင်ကြောင်လေးကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။
 “ဪ. . . စာကြည့်ခန်းထဲက အသံတွေကြားသလား
 ပေါ့ပါ”
 “ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဟင်”
 “ပီတာ့အမေပေါ့”
 “ရှင်”
 မေသော်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒေါ်သိန်းက မျက်
 ရာကို ရှုံ့ မဲ့လိုက်လေသည်။
 “ပီတာရဲ့ အမေလေ၊ အစ်ကိုကြီးကို လာပိုးနေတာပေါ့
 ဟင်. . . ဟင်၊ ကာလပြောင်းပြန်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲနဲ့တူတယ်”

“သူတို့ချင်း ပြောဆိုနေတာက တစ်မျိုးပဲနော်. . .
ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲကွယ်”

“ဪ. . မိန်းမသံက ညှုနေသလိုပဲ”

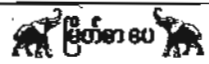
“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

ဒေါ်သိန်းသည် မေသော်၏ အပြောကို သဘောတူ
သွားဟန်ဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ရယ်လိုက်လေသည်။ မေ
သော်က ဒေါ်သိန်းကို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်လိုက်
လေ၏။

“ဒီလိုပဲကွယ်၊ တို့များကတော့ ရိုးနေပါပြီ၊ ဒီမိန်းမဟာ
အခုလိုပဲ အစ်ကိုကြီးဆီကို မကြာခဏလာနေကျ၊ အေးကွယ်
ဒါတွေဟာ တကယ်တော့ တို့အရေးမဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်သိန်းက စကားကို ပိတ်ပြောလိုက်လေသည်။ မေ
သော်တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်မပြောတော့ပဲ အတွေးနက်နေမိလေ
တော့သည်။

x x x

အခန်း - ၁၄

“မေသော်လား”

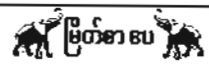
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခဏလောက် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့စဉ်းပါ”

“ရှင်. . ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အထက်တန်းကျောင်း အရှေ့ဘက်က စိန်ပန်းပင်

အောက်မှာ စောင့်နေမယ်၊ ဖုန်းထဲကပြောလို့မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

www.burmeseclassic.com

ဆက်ဆက်လာပါ”

“အိုး. . ဖုန်းထဲကပဲ ပြောလိုက်ပါလားရှင်၊ ကျွန်မအလုပ်နည်းနည်းရှိနေလို့ပါ”

“မင်းအလုပ်က မင်းအမေထက် အရေးကြီးနေလို့လား ဒါဖြင့်ရင်လည်း ကောင်းပြီလေ”

“နေပါဦးရှင်၊ နေပါဦး၊ ကျွန်မဘယ်တော့လာရမှာလဲ”

“အခုချက်ချင်း ထွက်ခဲ့ပေါ့၊ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်လမ်းလျှောက်ရင် ရောက်တာပဲဟာ”

“ထူးထူးခြားခြား ဘာပြောစရာရှိနေလို့လဲ”

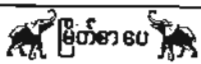
“ဟုတ်တယ်၊ ဖုန်းထဲကပြောရတာ စိတ်မချရဘူး၊ အခြေအနေက သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မလာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဆက်ဆက်နော်၊ စောင့်နေမယ်. . ဟုတ်လား”

တစ်ဖက်မှ စကားပြောခွက်ကို ချသွားသည်။ မေသော်ကလည်း စကားပြောခွက်ကို ချလိုက်လေသည်။

မေသော်စိတ်ထဲမှာ မကျေမချမ်းဖြစ်နေမိသည်။

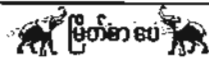

ပွနေမိသည်။ တစ်ဖက်လူက မိမိကို တစ်ချိန်းထဲချိန်းနေသည်။ မေမေ့ကို အနိုင်ကိုင်ပြီး ခြိမ်းခြောက်နေသည်။ မိမိအနေနှင့် သည်အတိုင်းငြိမ်ခံနေရမည်လား။ လောလောဆယ်မှာ မည်သို့ပြုရမည်မှန်း မေသော်မသိသေးပါ။ မေမေ့အတွက် စိုးရိမ်နေမိသည်ကား အမှန်ပဲဖြစ်ပါ၏။

မိမိအနေနဲ့ တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံလိုက်လျှင် မေမေ့ကွရောက်ရမည်ကို စိုးရိမ်နေမိသည်။ မေမေသည် ဖေဖေနှင့်မိမိအပေါ် မည်မျှပဲ မကောင်းဘူးထား။ မွေးကျေးဇူးကရှိနေသည်။ ထိုကျေးဇူးကိုတော့ မေသော်ဆပ်ချင်နေမိသည်။

မေသော် ဖုန်းဘေးမှခွာသည်။ ဧည့်ခန်းမှထွက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဝှက်ခဲ့လေသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အတွက်ပေးထားသော အခန်းသို့ရောက်သောအခါ မှန်နံ့သာသလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ချိုင်းကြားညှပ်၍ အောက်သို့ဆင်းခဲ့ပြန်လေသည်။

လှေကားအကျယ်ကြီးအတိုင်း ဆင်းခဲ့၍ အောက်သို့ အရောက်တွင် ဧည့်ခန်းမှာ ပီတာနှင့်ဆုံမိသည်။ ထိုသို့ဆုံမိခြင်း

အတွက် မေသော်မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားဟန်တို့ အထင်းသားပေါ်လွင်လေ၏။

သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ သည်လမ်းက မသွား၍ ဖြစ်သည်လည်းမဟုတ်ပါ။ မေသော် မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ဆင်းခဲ့သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ. . မေသော်”

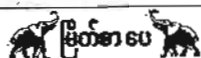
ဧည့်ခန်းသို့ အရောက်တွင် ပီတာက ဆီးကြိုနှုတ်ဆတ်လိုက်သည်။

“ဒီနားတင်ပါ။ အသိတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့စရာရှိလို့”

“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

မေသော်ခြေလှမ်းများ တုန်သွားသည်။ ဒေါသစိတ်တဝှန်းကနဲထလာသည်။

“ကျွန်မသွားမယ့်နေရာကို ရှင်လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအတွက် ဘယ်လောက်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ. . ကိုပီတာ၊ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော်ဆိုတဲ့ စကားရှိသားပဲရှင်၊ ကိုယ့်နေရာနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်

နဲ့ကိုယ်ပေါ့”

ပီတာသည် မေသော်၏စကားကို နာကျင်စရာဟု မမှတ်ယူပဲ ပြုံးပြီးပြီးနှင့်အနားသို့ကပ်လာသည်။ မေသော်ကမူ မျက်နှာထားကို တင်းတင်းထားပြီး တည်ကြည်တင်းမာသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပီတာကို ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုယ်က စေတနာနဲ့ မေးတာပါ. . မေသော်၊ တစ်နေ့ကလို့ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . ကိုပီတာ၊ ကျွန်မအန္တရာယ်ရှိတဲ့ဘက်ကို မသွားတော့ပါဘူး၊ ခုဟာက မြို့ထဲကိုသွားမှာပါ။ ရှင်လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာဟာ ကျွန်မကို ကူညီရာမရောက်ပဲနှင့် နောက်ယှက်ရာသာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့်လည်း ကျွန်တော်မနှောက်ယှက်တော့ပါဘူး၊ မေသော်ရဲ့လမ်းကို မေသော်ဘာသာ သွားပါ”

မေသော်သည် ပီတာကို ချေပပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ ဧည့်ခန်းမှနေ၍ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သုတ်သုတ်သွက်သွက်နိုင်လှသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အိမ်ထဲ
လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

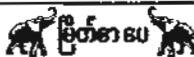
အပြင်ဘက်ရှိ နေခြည်သည် ရွှေရည်ဝင်းနေသည်
သစ်ပင်ပန်းမာလအလုံးစုံတို့အပေါ် ရွှေရည်တို့ ကြဲဖြန့်ကျဆင်း
နေသည်။ လောကကြီးကို အလှဆင်နေချေပြီ။

မေသော်သည် မေတ္တာစံအိမ်ခြံဝင်းကြီးထဲမှနေ သုတ်
တီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားသည်။ မေသော်စိတ်ထဲတွင် မကြည်
လင်ပါ။ တောင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျထားသော ဒဏ်ရာကလည်
အကင်းမသေချင်သေးပဲရှိသည်။

ယခုလို သုတ်သုတ်သွက်သွက်လျှောက်ပြီဆိုသည်နှင့်
ထိုဒဏ်ရာက နာလာသည်။ ကျဉ်လာသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် မေသော်သည် စိတ်အားငယ်စွာဖြင့်
နေရာတွင်သာ ထိုင်ချလိုက်ချင်မိသည်။ မျက်ရည်လည်ရွှင်
အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်ချင်မိသည်။

သို့မေမယ့် တကယ်တမ်းကျလျှင်မလွယ်။ လူမှုရေး
ရှိနေသည်။ သင့်မသင့်၊ တော်မတော်ဆိုသည့် စည်းကမ်းက

နားက ရှိနေသေးသည်။

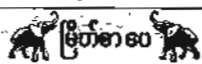
မေသော် ငိုချင်ရှိုက်ချင်လာမိသော်လည်း မငိုဖြစ်ပါ။

ဒိုန်းထားရာသို့ရောက်ရန် သုတ်ခြေတင်နေမိသည်။ နေပူက
ကျဲကျဲတောက် ပူနေသည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အနည်းငယ်
လျှောက်မိရုံမျှဖြင့် ချွေးစို့လာမိသည်။ မောလာမိသည်။

နေအိမ်နှင့်အထက်တန်းကျောင်းသည် စင်စစ်နီးစပ်
ထူသည်မဟုတ်ပါ။ ခရီးက ဝေးပါသည်။ အတန်လှမ်းပါသည်။
ဆင်းသို့ကြောင့် မေသော်သုတ်သုတ်လျှောက်နေမိခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်နေမိသော မေသော်သည်သာ
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိမည်ဆိုက သူ့ခြေလှမ်းကို ရုတ်သိမ်း
မိမ့်မည်ထင်သည်။

သူနှင့်နောက်ပါး မလှမ်းမကမ်းတွင် ပီတာပါလာ၏။
နီးလျှိုးကွယ်လျှိုးနဲ့ မေသော်နောက်သို့ လိုက်လာသည်။ မေ
သော်ကမူ ပီတာလိုက်လာသည်ကို မလျဉ်းမသိ။ သူ့လှမ်းကို
သူ့လျှောက်နေမိသည်။ တစ်စတစ်စ ကလောဘူတာရုံနဲ့ နီးလာ

www.burmeseclassic.com

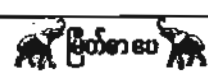
သည်။ ထိုမှ အထက်တန်းကျောင်းဘက်သို့ ဖြတ်မည်ဟု မေ
သော်စိတ်ကူးမိသည်။

ဘူတာရုံတွင် ရထားဆိုက်ချိန်မို့ လူသူထူထပ်စည်ကား
နေသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသော မေသော်
သည် လူအုပ်ကြားမှ ပီတာ့ကို မမြင်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဘူတာရုံသို့ အရောက်တွင် ခြေလှမ်းနှေးသွားသော
မေသော်သည် ဘူတာရုံကျော်သည်နှင့် သုတ်သုတ်သွက်သွက်
လျှောက်ခဲ့သည်။

အထက်တန်းကျောင်းအရှေ့ဘက် စိန်ပန်းပြာပင်
အလွယ်တကူပင် တွေ့ရသည်။ ထိုစိန်ပန်းပြာပင်အောက်တွင်
မေသော်ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်း
သို့ ပီတာရောက်လာသည်။

မေသော်က ပီတာ့ကိုမမြင်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည်
လှမ်းလှမ်းမှ မောင်းလာသော ကားလေးဆီသို့ ရောက်နေ
သည်။ ဖုန်းဆက်ချိန်းသူ၏ ကားများဖြစ်နေမလားဟု
လင့်နေမိ၏။

ပီတာသည် မေသော်နှင့်အလွန်နီးကပ်စွာ ရှိနေသည်။
မေသော်ကြည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်ရင်း ပီတာ၏ မျက်နှာတွင်
သရော်ပြုံးလေးပေါ်လာသည်။

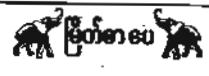
ကားနက်ကလေးသည် အစတွင် ဘီးလှိုမ့်ရုံမောင်းလာ
၏။ မေသော်ရပ်နေရာ မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်သောအခါ အ
နီနှင့်မြင့်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။ မေသော်က လက်ပြလိုက်
သော်လည်း တုန်ရပ်ခြင်းမပြုတော့ချေ။

မေသော် အံကလေးကြိတ်လိုက်မိသည်။ မိမိက မော
ခြီးပန်းကြီးလာပါလျက် သည့်နယ်ပြုရပါမည်လားဟု ဒေါပွ
သွားမိသည်။ မေသော်. . စိန်ပန်းပင်အောက်မှ ချာကနဲလှည့်
သိုက်သည်။

“ဟင်. . ကိုပီတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်. . မေသော်၊ ကျွန်တော်ပါ”

“ရှင်. . ဒါဘာလုပ်တာလဲဟင်၊ မေသော်နောက်ကို
သတ်သက်အနှောက်အယှက်ပေးရအောင် လိုက်လာတယ်ပေါ့
သုတ်လား”

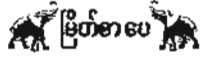
ပီတာက ဒေါသဖြစ်သွားသော မေသော်ကို မျက်နှာချိုသွေးဟန် ကြည့်လိုက်သည်။ မေသော်ကမူ မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပီတာကိုကြည့်နေသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ရှင်မိန်းမလို၊ မိန်းမရ လျှောက်လိုက်နေတာလဲဟင်”

ပီတာ၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်ရပ်ပေါ်လာသည်။ လှောင်ပြောင်သရော်လိုသောဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းဒေါင့်ကွေးဝိုင်းသွားရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“မေသော်. . ဘာလာလုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်. . မေသော်၊ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ဒါမျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားသေးပါဘူးဆိုပြီး ခုတော့ မေသော်အဆင်နဲ့ ချိန်းတွေတယ်ပေါ့. . . ဟုတ်လား၊ ဟိုကလည်း ကိုယ့်အနားမှာရှိနေတော့ မခေါ်ပဲထွက်သွားတာကို သိပ်ဒေါသဖြစ်နေတာပေါ့. . ဟုတ်လား”

“ရှင်. . ဘာတွေပြောနေတာလဲ. . ကိုပီတာ၊ ရှင်. . ကျွန်မကို ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုး အောက်မေ့လို့လဲ. . ဟင်”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းကို မျက်နှာများတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်တယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ထူးထူးခြားခြား မမြင်ပါဘူး”

ပီတာ၏စကားက မေသော်ကို ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားစေပါသည်။

“ရှင့်စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ. . ပီတာ”

“ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ”

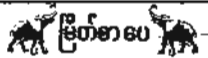
“ကျွန်မပြောနေပါတယ်. . ကိုပီတာ”

“ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ”

“ဘာလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကို သက်သက်အရှက်ခွဲနေတာလား၊ အနိုင်ယူနေတာလား”

“ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ”

မေသော်သည် ပီတာအနီးသို့ ဆတ်ကနဲတိုးကပ်လိုက်ပြီး မေသော်၏ လက်တစ်ဖက် လေထဲသို့ဝဲ၍ မြောက်တက်လာသည်။ သို့သော် မေသော်၏လက်သည် ပီတာ၏ ပါးမြစ်ကို သို့မကျပါ။ ပီတာ၏ လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။

လေသည်။

“ပီတာကို ဒီလိုမစမ်းပါနဲ့. . မေသော်ရယ်၊ တော်ကြာ ကိုယ်ဒေါသဖြစ်လာရင် မေသော်ရဲ့ ပါးမို့မို့လေးတွေကို တအား နမ်းလိုက်မိမယ်နော်”

မေသော်တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည်။ ပီတာဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဆောင့် ရုန်း၍ စိန်ပန်းပြာပင်အောက်မှ ချာကုန်လှည့်ထွက်သွားစေ တော့သည်။

ပီတာကမူ ဟားတိုက်ရယ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

x x x

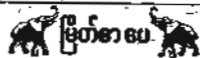
အခန်း - ၁၅

မေသော် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တယ်လီ ဖုန်းစကားပြောနေသော ဦးအတွမ်က မေသော်ကို လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ. . ဦးအတွမ်”

မေသော်က သိလျက်နဲ့ ဦးအတွမ်ကို မေးလိုက်သည်။

“မသိဘူးကွယ်၊ မေသော်ကိုခေါ်ပေးပါလို့ပဲ ပြောနေ

တာပဲ၊ ဆက်နေတာ သုံးခါလောက်ရှိပြီ”

မေသော်က ဦးအတွမ်လက်ထဲမှ ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းယူ

လိုက်ပြီး ထူးသံပြုလိုက်သည်။

“မေသော်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်.. မေသော်ပါ”

“မင်း.. ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာပြုလို့ အဖော်

ခေါ်လာရတာလဲ”

မေသော်သည် စကားပြောခွက်ကိုင်ထားရင်းမှ ဦးအ

တွမ်၏ အရိပ်အကဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးအတွမ်ရှိမ

နေတော့။ နောက်ဖေးဘက်ဝင်သွားပြီထင်သည်။

“ကျွန်မအဖော်ခေါ်မလာပါဘူး၊ ရှင်သာ ကျွန်မကိုတွေ

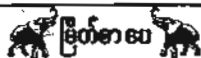
လျက်နဲ့ ကားမရပ်ပဲ မောင်းထွက်သွားတာမဟုတ်လား”

“ကား.. ဟုတ်လား၊ ဘာကားလဲ”

“ရှင်ကားနဲ့ လာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဪ.. ဟား.. ဟား၊ မင်းက ဖြတ်သွားတဲ့ကားကို

ပြောနေတာလား၊ အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ငါက မင်းနှင့်မ

လှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေတာပဲ၊ မင်းနဲ့ မင်းနောက်က အမျိုးသား

တို့ အချီအချာပြောနေတာကို လှမ်းမြင်နေတာပဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာရှင်၊ အလ

ကား.. ကျွန်မမှာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့”

“ကဲ.. မောမနေနဲ့၊ ဖြစ်လာမှ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊

ဒီမှာ မင်းကို ဖုန်းထဲကပဲ ပြောတော့မယ်၊ မင်းအတွက် မနက်

ဖြန်ဟာ နောက်ဆုံးနေပဲ”

“ရှင်”

“မရှင်နဲ့၊ မနက်ဖြန် မနက်စောစော အိမ်ရှေ့က ပန်း

ခြုံထဲကို မြေပုံစာရွက်ပစ်ထည့်ထားလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“နေပါဦး၊ ကျွန်မ.. ကျွန်မ..”

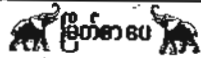
“မကျွန်မနဲ့၊ အိ.. နောက်ဆုံးပဲ၊ မင်းဘက်က မလိုက်

လျောရင်တော့ မင်းအမေကို တို့တစ်ခုခုလုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ခက်ပါလားရှင်၊ ရှင်တို့ဟာ သိပ်တဖွတ်ထိုးနိုင်တာ

ဆိုတိုး”

“နိုင်ရမယ်လေ၊ အရေးက ကြီးလာပြီကိုး၊ ဒါပဲနော်..”

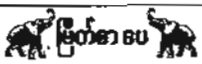
မနက်အာရုဏ်မတက်ခင်... ဟုတ်လား၊ စိတ်ချနေမယ်”

တစ်ဖက်မှ စကားပြောခွက်ကို ချသွားသည်။ မေသော်ရင်မှာ မောကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မေသော်ဖုန်းခွက်ကို မချသေးပဲ ဝိုင်နေမိစဉ်၌ နောက်နားမှ ခြေသံကြားလိုက်ရသလို ရှိသည်။ မေသော်သည် ဖုန်းခွက်ကိုချပြီး ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သူမှ ရှိမနေပါ။ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ မေသော်စိတ်ထဲမှာ မအီမသာကြီးဖြစ်နေမိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူဖုန်းပြောနေစဉ်တွင် ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေသည်ဟု အထင်ရောက်နေမိသည်။

မေသော်စိတ်မောလှစွာဖြင့် ဧည့်ခန်းမှခွာသည်။ လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အတွက်ပေးထားသော အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ယာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်မိသည်။ နဖူးပေါ်လက်တင်၍ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားကြည့်၊ ဆင်ခြင်ကြည့်သည်။

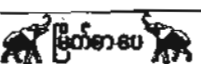

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လျှို့ဝှက်ခန်းပုံကို ဆွဲပေး၍မဖြစ်ဟု မေသော်တွက်ဆသည်။ အကယ်၍ ပုံဆွဲပေးခဲ့လျှင် မိမိအပေါ် ယုံကြည်နေမှုကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက်မည်။ ပုံဆွဲပေးပြန်ကလည်း မေမေက သူတို့လက်ထဲမှာရှိနေသည်။

‘မေမေသူတို့လက်ထဲမှာဟူသော စကားနှင့်ပတ်သက်၍ ယခုမှပင် မေသော်အလေးအနက် စဉ်းစားမိသည်။

မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိတွင် အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မရပါ။ တစ်ဖက်မှအပြောကိုသာ ယုံနေရခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေသည် အမှန်တကယ်ပင် သူတို့လက်ထဲမှာ ရှိနေလေသလား။ သို့မဟုတ် တစ်ဖက်က လီဆယ်နေသည်လား။ မသိပါ။ မေသော်အနေနဲ့ ဘာကိုမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မတွေးတတ်တော့ပါ။

မေမေသာ သူတို့လက်ထဲမှာ မရှိပဲနဲ့ သည်လူရဲတင်း ဝါမည်လားဟု ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ တွေးကြည့်သည်။ အဖြေရှာကြည့်သည်။ ကြာတော့ မောပန်းနွမ်းနယ်လာတော့၏။

မေသော် သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချမိသည်။ ပင့်သက် အခါခါ ရှိုက်မိသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ခက်ချေပြီ။ မိမိအ နေနဲ့ ဆုပ်ဆည်းစူး၊ စားလည်းရူးမည်ဆိုသော ကိန်းမျိုးဆိုက် နေသည်။

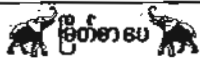
မည်သို့လုပ်ရပါ။

မေသော်မည်သို့ကြံရပါ။ ရင်မောမောသည်။ စိတ်ထဲ တွင် ကြည်လင်လန်းဆန်းမှုမရှိတော့ပဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိ မှ ဝေလာတော့သည်။

မေမေနှင့်ပတ်သက်၍ မည်မျှပြဿနာကြီးမည်ဟု အ စက မထင်ခဲ့ရိုးအမှန်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ပြဿနာကြီးထွား ရှုပ်ထွေးလွန်းနေပြီ။ အမယ်ဘုတ်ကယ် သူ့ချည်ခင်ဖြစ်နေသေး လေပြီ။

မည်သူကများ လာလို့ရှင်းမည်နည်း။ မေသော်သက် ပြင်းအကြိမ်ကြိမ် ချသည်။ ပင့်သက်အခါခါရှိုက်သည်။

မိုးဟိန်းနှင့်တိုင်ပင်လျှင် ကောင်းမည်လားဟု ရုတ်တ

ရက် အကြံဖြစ်မိသည်။ ထိုအကြံကြောင့် မေသော်အိပ်ယာပေါ် မှ ဖျတ်ကနဲထလိုက်သည်။ ပြေလျော့နေသော ဆံပင်တို့ကို မထိုးနှောင်တော့ပဲ အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှား ဆင်းခဲ့ သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း လူရှင်းနေ၏။ မေသော် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ကလောဟိုတယ်သို့ ဖုန်း ဆက်လိုက်လေသည်။

“ကလောဟိုတယ်ကပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်မ အခန်း(၇)မှာ တည်းခိုနေတဲ့ ကို မိုးဟိန်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါရှင်”

“ကိုမိုးဟိန်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

တခဏအကြာတွင် အသံရှည်မြည်သံပေါ်လာသည်။ ဘစ်ဖက်မှ အသံပေါ်လာသည်။

“ဟဲလို. . အစ်ကိုလား၊ မေသော်ပါ”

“မေသော်.. ဟုတ်လား၊ ဘာများလဲ.. မေသော်၊ ဖုန်း
မဆက်စဖူး အဆက်ထူးတာ ဘာပြဿနာ ပေါ်နေလို့လဲ”

စိုးရိမ်တကြီးနိုင်သော မိုးဟိန်း၏ အမေးကြောင့် အ
သိတစ်ခု ဖျတ်ကနဲ ဝင်လာမိသည်။ မည်သူ့ကိုမှ အသိမပေး
ရဟူသော စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

“ဪ.. အစ်ကိုကလည်း အထိတ်တလန့် ရှိလိုက်
တာ၊ ဘာကိစ္စမှ အထူးမရှိပါဘူး၊ သက်သက် အစ်ကို့ဆီ ဖုန်း
ဆက်တာပါ၊ ဒီနေ့ မလာတော့ဘူးလား.. အစ်ကို”

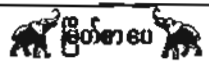
“မလာတော့ဘူး.. မေသော်၊ ဦးဘင်ပြောပြထားတာ
လေးကို ပြန်ရေးနေလို့ မလာဖြစ်တော့ဘူး.. မေသော်”

“ဒါဖြင့် မနက်မြန်ကော”

“မနက်ဖြန်တော့ လာမှာပေါ့.. မေသော်ရဲ့”

“အဲဒါမေးချင်လို့ပါ.. အစ်ကို၊ ဒါပဲနော်၊ မနက်ဖြန်
ရင် မျှော်နေမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လာခဲ့ပါ့မယ်”

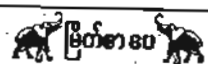
မေသော်က ဖုန်းခွက်ကို အလျင်ဦးစွာချလိုက်ပြီး စိတ်
ပျက်လက်ပျက်နဲ့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်မိလေသည်။

မိုးဟိန်းကို ဖွင့်ဟပြောမည်ဟု ရည်ရွယ်သော်လည်း
တစ်ကယ်တမ်းကျတော့ မထွက်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။ တစ်
ဖက်က တစ်နည်းနည်းသိသွားလျှင် မေမေ့ကံကြမ္မာသည် မ
စဉ်းစားရဲလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။ အပျက်
ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်သွားနိုင်သည်။

မေသော် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ အပေါ်သို့ တက်ခဲ့
လေသည်။ ကုတင်ခေါင်းရင်းရှိ စာရေးစားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး လျှို့
ဝှက်စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး လျှို့ ဝှက်အခန်းပုံစံကို ဆွဲနေမိသည်။

စင်စစ် ဆွဲပေးရမည်က မြေပုံပါ။ ဟုတ်ပါရဲ့ မြေပုံပါ။

မေသော် ဆွဲပြီးသားပုံကို လုံးချေပစ်လိုက်သည်။ ပြီး
အခန်းပြမြေပုံကို ဆွဲနေမိသည်။ ပုံဆွဲနေရင်းက မသိမသန့်
ဖြစ်လာမိသည်။ သည်ပုံကို အမှန်အတိုင်းပေးလျှင် ခက်မည်
ဟု အတွေးဖြစ်မိသည်။

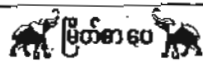

မေသော်သည် ဆွဲပြီးသားပုံကို လုံးချေပစ်လိုက်၊ မြေပုံအသစ်ဆွဲလိုက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ လျှို့ဝှက်အခန်းကို နေရာလွှဲ၍ ဆွဲလိုက်သည်။ သည်ပုံအတိုကို ပေးလိုက်ပြီး ဦးဘင်နှင့်မိုးဟိန်းတို့ကို ယခုကိစ္စအား ဖွင့်ဟပြောပြလျှင် ထိုခြိမ်းခြောက်သူတို့ကို တစ်နည်းနည်းတုန့်ဖြန် နိုင်မည်ဟု မေသော်တွေးမိသွားသည်။

မေသော်စိတ်ထဲတွင် မနက်ဖြန် မြေပုံပေးအပြီး ခိုဟိန်းရောက်လာလျှင် အကြောင်းစုံကို ပြောပြတော့မည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

အမှန်စင်စစ် ဤသို့ဆုံးဖြတ်ရခြင်းသည် မေသော်အတွက် အရဲစွန့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ စွန့်စားရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးဖြင့် စွန့်စားရခြင်းဖြစ်သော်လည်း သေချာလှသည်တော့ ဟုတ်ပါ။ ကံကြမ္မာကိုသာ အားကိုးရန်ရှိတော့သည်။

မေသော်သည် မေပုံဆွဲအပြီးတွင် စိတ်မောလူမောဖြင့် အိပ်ယာပေါ်မှ လှဲချလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် မေသော်

နှင့်ပတ်သက်၍ အတွေးများ ဦးနှောက်ထဲဝင်လာပြန်သည်။ မေမေတစ်ယောက် မည်သို့များရှိနေပါလိမ့်။

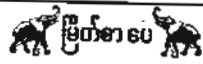
မနက်ဖြန်ကျရင် မေမေနှင့်တွေ့ရတော့မည်မို့ မေသော် ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်းသည်၎င်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခါနေ၏

လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကြောင့် နေမင်းကြီးကို မြန်မြန် ဆန်ဆန် တောင်စွယ်များနောက်သို့ ပို့လိုက်ချင်မိတော့သည်။ အရှေ့ဘက်တောင်တန်းများအောက်သို့ ဆွဲယူချင်မိတော့၏။

အမှန်မှာတော့ မေသော်တစ်ယောက် စိတ်စောနေခြင်းရယ်ပါ။ ရင်မှာ လှုပ်ရှားနေသည်ပါ။

မေသော် လှဲအိပ်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ အခန်းပြင်ဆင်ဝမှနေ၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

နေညိုနေပြီ။ မကြာခင် နေဝင်တော့မည်။ ထိုအခါ တူရာညအမှောင်သည် တစ်လောကလုံးကို လွှမ်းမတ်အုပ်မိုးချတော့မည်။ ပြီးလျှင် အာရုဏ်လာတော့မည်။ မိုးသောက်

တော့မည်။

မေသော်သည် အပြင်ဘက်သို့ ငေးနေရာမှ အတွင်း
ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ပန်းအိုးထဲမှ ပန်းတစ်ပွင့်
ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

မြင်နေကျ နှင်းဆီတစ်ပွင့်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က လာထားနေကျဖြစ်သော
နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်။

x x x

အခန်း- ၁၆

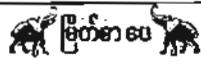
နေခြည်ကတော့ မပွင့်သေးပါ။ အရှေ့ဘက် ကောင်း
ကင်ပြင်တွင် ရောင်နီတို့ ပျို့ အန်နေလေပြီ။ အေးမြသော နှံ
နက်ဦး၏ လေပြေက တသုန်သုန်၊ တညင်းညင်း တိုက်ခတ်
နေသည်။

မေသော်သည် အခန်းပြတင်းတံခါးကို အသာအယာ
ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီး... မြေပုံစာရွက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး

အခန်းတွင်းမှ ထွက်လိုက်သည်။ ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှေကားကျယ်ကြီးအတိုင်း အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ရောင်နီပျို အန်နေပြီဖြစ်သော်လည်း နှင်းအကျများသည်မို့ အလင်းရောင်က မပီပြင်သေးပါ။ မှန်ပျံပျံသာ လင်းနေပါသည်။ မေသော်သည် အိမ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံကလေးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ပန်းခြံအနီးသို့ရောက်သောအခါ မေသော်သည် တုန့်ကနဲရပ်လိုက်၏။ ခြေပုံစာရွက်ကလေးကိုဖြန့်ပြီး ပန်းခြံအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ပန်းခြံအတွင်းမှ အေးစက်သော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။ မေသော်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိပါသည်။ သို့သော် ကြာရှည်မအော်နိုင်ပါ။ ပန်းခြံထဲကလူက ဆောင့်ဆွဲလိုက်သောကြောင့် ပုံလျက်လဲကျသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မာကျောလှသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုက ဦးခေါင်းပေါ်ကျလာပြီး မိုက်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

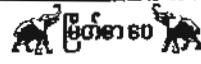
သေဆုံးခြင်းနှင့်ဆင်ဆင်တူသော ဝေဒနာကို မေသော်ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် လေဟာပြင်ထဲသို့ မြောက်တက်သွားသည့်နည်းတူ ခံစားလိုက်ရသည်။ မေသော်သိတိရလာသောအခါ အခန်းတစ်ခန်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ မှောက်ချက်လဲနေသည့် အနေအထားနှင့်ပင်။ မေသော်က မျက်လုံးအစုံကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရိပ်တစ်ခု ထိုးကျနေသည်ကို မေသော်သတိပြုမိသည်။ ထိုအရိပ်သဏ္ဍာန်၏ အချို့ တစ်ဝက်သည် မေသော်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့လည်း အုပ်မိုးထားသည်။

မေသော်သည် ထိုအရိပ်သဏ္ဍာန်ကို ဖျတ်ကနဲ မော့ခြည့်လိုက်မိပါသည်။ မေသော်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ချောက်ဆူးသွားရသည်။ အသက်ရှူရန်ပင် မေ့သွားပါ၏။

“ဟင်... ဦးအတွမ်”

“အေး... ဦးအတွမ်ပါကွယ်၊ ငါ... ဦးအတွမ်ဟဲ့၊ ဟား... ဟား... ဟား၊ မင်းလေး တစ်ခါက ငါ့လက်ထဲကလွတ်သွားလို့ အခု ငါ့လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာတာပဲကိုး၊ ဟား...”

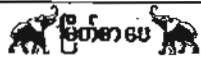
ဟား.. ဟား.. ဝမ်းသာသကွယ်၊ ဝမ်းသာတယ်”

“ရှင်.. ဘာတွေပြောနေတာလဲ.. ဦးအတွမ်၊ ရှင်.. ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာကော ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သိရဲလား”

“ဟာ.. သိပြီလားကွယ်၊ သိတာပေါ့၊ သိပ်သိတာပေါ့ ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ဒီမှာ.. ကလေးမ၊ ငါဟာ တစ်သက်လုံး အနစ်နာခံလာခဲ့တာကွယ်၊ သိလား.. ဟိုမှာကြည့်စမ်း ငါ့ကို မကြိုက်ချင်တဲ့မိန်းမနဲ့ ငါ့ကို နှိပ်စက်ချင်တဲ့ကောင်”

မေသော်သည် ဦးအတွမ်ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်၏။ ကြမ်းပြင်တွင် ယှဉ်လျက်ရှိနေသော အရိုးစုနှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အသားများ မရှိတော့သော်လည်း ဆံပင်များ ရှိနေပါသည်။ အရိုးစုတစ်ခုတွင် လည်ဆွဲလေးတစ်ခု ထိ မြင်တွေ့ရသည်။

“အဲ.. အဲဒါ မညိုပြာလေကွာ၊ မညိုပြာ၊ ဟိုဘက်က အရိုးစုက သူ့အဆက်ပေါ့၊ သူ့လင်သော်ကလည်း ပြေးသွားပြီ မညိုပြာက လင်ငယ်နောက်လိုက်သွားပြီဆိုပြီး ပြေးသွားတာ

လေ၊ မညိုပြာက ပျောက်ဆုံးသွားတာမဟုတ်ပါဘူး။ သေဆုံးသွားတာ၊ ငါသတ်ပစ်လိုက်တာလေ.. အဟင်း.. ဟင်း၊ ဒါကို ဟိုစိတ္တဇဝေဒနာသည် မမြဲစိမ်းက သိတယ်၊ ဘာရမလဲ၊ သူ့ကို လည်း နှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့၊ အခု.. မင်းပဲ ကျန်တော့တယ်.. ကလေးမ”

မေသော်သည် လဲနေရာမှ ခြောက်ချားစွာထရပ်လိုက်သည်။ ဦးအတွမ်ကို ကြောက်ရွံ့ သောစိတ်များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းကလေးက ကျားခံတွင်းခံအိမ်ကို လာချင်တာကိုး၊ မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ မင်းဟာ မညိုပြာရဲ့ သမီး မင်းမျက်နှာဟာ မညိုပြာရဲ့ မျက်နှာနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါနေ့တိုင်း နှင်းဆီပန်းအနီတစ်ပွင့် လာလာ ပေးထားတာပေါ့”

“ဟင်”

မေသော်သည် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။ ပြူးကြောင်ကြောင်နိုင်လှသော ဦးအ

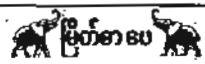
တွင်း၏ မျက်လုံးအစုံကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်နေမိ၏။

“ငါ့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ဒီနေရာကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ဘယ်လောက်ဟန်ကျလိုက်သလဲ၊ ဘာလဲ မင်းကြောက်နေသလား၊ မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ငါက ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟား. . ဟား. . ဟား. . ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး”

ဦးအတွမ်သည် သဘောကျစွာဖြင့် အော်ဟစ်ရယ်မောနေပါသည်။ ဦးအတွမ်၏ ရယ်မောသံက အခန်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ မေသော်သည် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်မိပြန်သည်။ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဦးအတွမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သည်အခန်းသည် မည်သည့်အခန်းပါလဲ။ သည်အိမ်ကြီးမှ လျှို့ဝှက်အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မေသော်တွေးလိုက်မိသည်။ သည်သူ့ရှုကြီး၏ စားကျက်ဖြစ်မည်ဟု မေသော်ယူဆသည်။

“ရှင်. . ရှင်. . ဖုန်းထဲကပြောတော့ မေမေသေဘူး”

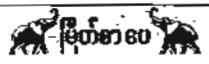
သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတယ်ဆို”

“အဲဒါ ငါမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ကကောင်လဲဆိုတာလည်း ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာ နင့်ကိုပဲ၊ နင့်ကိုပဲ. . ကလေးမ၊ နင်သိပ်လှတယ်၊ နင်သိပ်လှတယ်. . ဟင်း. . ဟင်း. . ဟင်း”

ဦးအတွမ်သည် ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာသည်။ မေသော်က ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါသည်။ သည်အခန်းလေးထဲတွင် ဦးအတွမ်ကို တာရှည်ရှောင်တိမ်း၍ နမည်မဟုတ်မှန်း မေသော်သိပါသည်။ ဦးအတွမ်သည် စိတ်ဗျားဖောက်ပြန်နေပြီလားမပြောတတ်။ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေနေသော ဦးအတွမ်၏ မျက်လုံးများသည် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မျက်နှာတွင် ရမ္မက်အခိုးအငွေ့တွေ သန်းနေသည်။ သမင်မလေးကို ကိုက်သတ်စားသောက်မည့် ကျားစဉ်းလဲအဖွင့်ပေါက်နေသည်။

“ဦးအတွမ်. . ရှင်ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ” မေသော်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ မေးမိသည်။

“ငါ. . နင့်ကို ချစ်လို့ပါဟယ်၊ ချစ်လို့ပါ”

“အို. . . နွားကြီး. . . သွား. . . သွား. . . .”

“ငါ. . . နွားမဟုတ်ပါဘူး”

“ရှေ့ မတိုးနဲ့၊ ရှေ့ တိုးရင် အော်လိုက်မှာနော်”

“ဪ. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . မင်းအော်လို့များ

ဘယ်သူက ကြားမှာလဲ၊ ဒီအခန်းက အလုံခန်း၊ မြေတိုက်ခန်း သိရဲ့လား”

“ကျွန်မကို သနားပါရှင်”

မေသော်က လက်အုပ်ကလေးချီကာ တောင်းပန်၏။

“သနားတယ်၊ သိပ်ကိုသနားတာ၊ သနားတာတင်မက

ဘူး၊ ချစ်တယ်၊ ချစ်နေမိတာ. . . ကလေးရဲ့”

ဦးအတွမ်က ရှေ့ သို့တိုးလာပြီး မေသော်ကို လှမ်း၍ ဖက်လိုက်သည်။ မေသော်က ရှောင်တိမ်းသဖြင့် လွတ်သွားသည်။ မေသော်သည် အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် သွားရပ်နေလိုက်သည်။ ဦးအတွမ်က မေသော်ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။ မေသော်က ဦးအတွမ်ကို ရှောင်တိမ်းရင်း အကွက်ရှာနေသည်။ အခန်းလေးထဲတွင် တံခါးပေါက်ဟူ၍

မရှိပါ။ မတွေ့ရပါ။

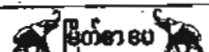
သည်အခန်းသည် အလုံပိတ်အခန်းဖြစ်မှာ သေချာပါသည်။ မေသော်နဖူးပြင်တွင် ချွေးသီးလေးများ စို့လာပါ၏။ မေသော်ရင်သည် တုန်လှုပ်ခြင်းကြောင့် မောဟိုက်နေပါသည်။ ဦးအတွမ်၏ မျက်နှာက ခက်ထန်မာကြောနေသည်။

“မပြေးပါနဲ့. . . အချစ်ကလေးရယ်၊ မပြေးပါနဲ့ကွယ်”

ဦးအတွမ်သည် မေသော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ မေသော်က ရှောင်လိုက်ပြီး ဦးအတွမ်ကို ခြေချိတ်လိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ပဲ ခြေချိတ်ခံလိုက်ရသောကြောင့် ဦးအတွမ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုန်းကနဲလဲကျသွားသည်။

“အား”

မေသော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေသော ဦးအတွမ်အား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဦးအတွမ်သည် ငြိမ်သက်နေသည်။ အနည်းငယ်မျှပင် လှုပ်မလာပါ။ မေသော်သည် ဦးအတွမ်အနားသို့ တိုးကပ်စွာကြည့်သည်။ ဦးအတွမ်သည် ဦးခေါင်းနှင့်နံရံဆောင့်မိပြီး သတိမေ့မျောသွားဟန်ရှိသည်။

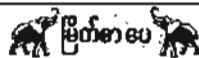

မေသော်သည် အခန်းကလေးအတွင်း လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရှုရင်း ထွက်ပေါက်ရှာနေမိသည်။ သည်အခန်းကလေးသည်သာ အလုံခန်းလေးဖြစ်သည်မှာ သေချာသွားပြီ။ အခန်းနံရံလေးဖက်သည် ပကတိစေ့စေ့ပိတ်နေသည်။ မေသော်သည် တစ်ခန်းလုံး အနှံ့အပြားကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အခန်း၏ ထောင့်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မေမေအဖိုးစုများကို မဝံ့မရဲကြည့်မိသည်။

“အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား.. မေမေရယ်”

မေသော်သည် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိ၏။ မေသော် ရင်ထဲတွင် နာနာကျင်ကျင် ခံစားလိုက်ရသည်။ မေမေအတွက် ဝမ်းနည်းလွန်သဖြင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝလောင်ဆူနေသည်။ မေသော်သည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ နံရံကိုကိုင်ပြီး အဖိုးစုများရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။ သူ့အမေ၏ အဖိုးစုအား လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့နေမိသည်။

“မေမေဟာ ဖေဖေအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ခဲ့လို့ အခုလို

အသေဆိုးနဲ့ သေရတာ၊ မေမေ့ကို အားလုံးက အသစ်နောက်ကို လိုက်သွားကြတယ်ပဲ ထင်ကြတယ်။ မေမေ့ မကောင်းသတင်းတွေဟာ ဒီနယ်မြေမှာ ပျံ့နှံ့နေခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ဦးအတွမ်ဟာ သမင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ကျား။ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူး။ တဏှာရူးကြီး။ မေမေ့ကို သူသတ်ပစ်တာတဲ့လေ။ အခုလည်း သမီးကို အနိုင်ကျင့်စော်ကားဖို့ အားထုတ်သေးတယ်လေ။ ဥပဒေကို ကြောက်လို့ပါ။ ဒင်းကို အသေသတ်ပစ်ချင်တယ်”

မေသော်သည် တစ်ယောက်တည်း ပြောဆိုနေမိ၏။

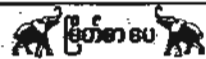
“အင်း.. ဟင်း.. အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. .”

ဦးအတွမ် သတိရလာသည်။ ခေါင်းကို ဘယ်ညာ လှည့်ရင်း မေသော်ကို ရှာဖွေနေသည်။

“ဟား.. ဟား.. မင်းပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူးကလေးမ”

“ဟင်”

ဦးအတွမ်က လဲနေရာမှ ဝုန်းကန်ထသည်။ မေသော် ခြံရာသို့ တဟုန်ထိုးပြေးလာသည်။ မေသော်အား အတင်းပွေ

ဖက်သည်။ မေသော်မျက်နှာကို နမ်းသည်။ မေသော်က ခေါင်းကို ဘယ်ညာခါရမ်းနေသည်။ ဦးအတွမ်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် ရုန်းကန်နေသည်။ နှစ်ဦးသား ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေရင်းမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

“ဝုန်း”

“ချစ်လို့ပါကွယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ပါ”

“ဖယ်. . ဖယ်စမ်း၊ တကျောရူးကြီး”

ထိုစဉ် အခန်းနံရံတစ်နေရာမှ တတိတီနဲ့ မြည်လာ၏။ တဆက်တည်းမှာပင် နံရံအက်ကွဲသွားပြီး အပေါက်ဖြစ်သွားကာ အခန်းထဲသို့ မိုးဟိန်းဝင်လာသည်။

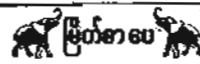
“ဟင်. . . မေသော်”

“ကိုမိုးဟိန်း. . မေသော်ကို ကယ်ပါဦး”

“ဟာ. . မင်း. . မင်း. . .”

“ဦးအတွမ်. . လူယုတ်မာကြီး”

မိုးဟိန်းက အပြေးလာပြီး ဦးအတွမ်မျက်နှာကို ထောက်ဖြင့် တအားကန်လိုက်သည်။ ဦးအတွမ် နောက်

ပက်လက်လှန်ကျသွားသည်။ မိုးဟိန်းက မေသော်ကို ဆွဲထူပေးနေစဉ် ဦးအတွမ်က လူးလဲထလာသည်။

“အပြင်သွားတော့. . မေသော်”

မိုးဟိန်းက မေသော်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ဦးအတွမ်၏ မျက်နှာဆီသို့ လက်သီးများ ဆက်တိုက်ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။ ဦးအတွမ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြီးပြတ်သည့်ပမာ လဲကျသွားသည်။ အခန်းထဲသို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဝင်လာသည်။ ဦးအတွမ်အား လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ခေါ်သွားကြ၏။

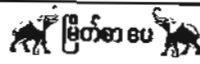
မိုးဟိန်းက မေသော်အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ မေသော်က မိုးဟိန်း၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီး ငိုနေသည်။

“ရှက်လိုက်တာ. . ကိုမိုးဟိန်းရယ်”

“လူယုတ်မာကြီးကို လက်ရဖမ်းမိပြီပဲ၊ ပြီးတော့ မေသော်ဘာမှမဖြစ်တာ”

“မေမေ့ကို ဦးအတွမ်သတ်ပစ်တာ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်မြကို သတ်တာလည်း သူပဲ”

“ကိုယ်သိတယ်”

“ဟင်”

မေသော်က မျက်ရည်များကြားမှ မိုးဟိန်း၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

x x x

နိဂုံး

နေဝန်းက ရဲရဲနီနေသည်။ ငိုထားသောမိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းအစုံကဲ့သို့ ရဲရဲနီနေသည်။ ထိုနေလုံးနီနီမှ အနီရောင်ခြည်များ ဖြန့်လွှတ်နေသည်။ သို့သော်... ထိုနေရောင်ခြည်ထိတွေ့သော တိမ်များကမူ မနီပါ။ ထိုနေရောင်ခြည်ကျရောက်သော သစ်ပင်၊ ပန်းမာလ်တို့သည် မနီပါ။

နေလုံးသည် ပုဂ္ဂိုလ်ဆီရောင်သန်းနေသည်။ ထိုကြောင့်

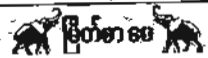

တိမ်တောက်နေသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ မေသော်က တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကလောမြို့ကွက်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ရွှေရောင်အနားကွပ်နှင့် တိမ်ဆိုင်များကိုကြည့်သည်။ အရောင် တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော သစ်ရွက်သစ်ခက်များကို ကြည့် သည်။ မေသော့ရင်ထဲမှာ အမှန်ပင် ကြည်နူးနေမိသည်။

“အစ်ကို့ရဲ့ ဘဝအမှန်ကို မေသော့ကို မပြောပဲ လူ ဝှက်ထားတာကိုတော့ မေသော်မကျေနပ်ဘူး”

မေသော်က နှုတ်ခမ်းကလေးစုကာ ပြောသည်။ ကယ်တော့ မိုးဟိန်းသည် အင်းစိန်မူခင်းတပ်ဖွဲ့မှ ရဲအုပ်မိုးတိမ် ဖြစ်ကြောင်း ဦးဘတွမ်ကို လက်ရဖမ်းမိသည့်နေ့မှ မေသော် ရသည်။ ဦးဘင်္ဂက အံ့ဩသွားသည်။ မေသော့ကိုလည်း သွားရင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးဘင်္ဂသိသွားရသည်။ ထိုနေ့က ဦး မှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်တွေထဲ သည်။ ဘကြီးဖြစ်သူနှင့် တူမဖြစ်သူတို့၏ ဝမ်းသာမှုမှာ ရည်ကိုယ်စီနှင့်။

“မေသော့မေမေ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့သတင်းက

မြို့လုံးမှာ ပျံ့နှံ့နေတယ်။ ခင်ပွန်းလက်ထဲက အခြားသူနောက် ကို လိုက်သွားတယ်လို့သာ သတင်းကထွက်နေတယ်။ ဘယ် သူဘယ်ဝါနောက် လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမပြောနိုင် ဘူး။ ဒါဟာ... ကလောမြို့က ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေအတွက် သံသ ယဖြစ်စရာပဲ။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက သဲလွန်စရာကြည့်ကြတယ်။ ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းမရဘူး။ ဒေါ်ညိုပြာပျောက်ဆုံးသွားတာဟာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကလောမြို့ ရဲစခန်းများက ကိုယ်တို့မူခင်း တပ်ဖွဲ့ကို ကူညီစုံစမ်းပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတယ်။

(မူခင်းတပ်ဖွဲ့မှ ရဲမှူးကြီး)က ကိုယ့်ကို တာဝန်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါ ဦးဘင်္ဂ၊ ဦးအတွမ်၊ ပီတာ၊ ဒေါ်သိန်းတို့ရဲ့ အခြေအ နေကို အမြဲစောင့်ကြည့်ပြီး လေ့လာနေမိတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ်က အတွေ့အကြုံအရ ဦးအတွမ် ကို သံသယရှိသွားတယ်။ မေတ္တာစံအိမ်ကို ကိုယ်ရောက်လာ တိုင်း ဦးအတွမ်ဟာ အိမ်နွေပျက်နေတတ်တယ်။ ကိုယ်တို့ပြော တဲ့ စကားတွေကို တစ်နေရာက ချောင်းပြီးနားထောင်နေတတ်

တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မတည်ငြိမ်ဘူး။

ဒေါ်မြစိမ်းကျသေသွားတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကို ကိုယ် ဒုတိယအကြိမ် သွားကြည့်တော့ နောက်ကနေ ဓားမြောင်နဲ့ အပစ်ခံရတယ်။ ကိုယ့်ကို လုပ်ကြတာပေါ့။ ကိုယ်က အသံကြား ပြီး ရှောင်လိုက်လို့ လုံးဝမသိဘူး။ အဲဒီဓားမြောင်ကို သိမ်းဆည်း ပြီး ကလောရဲစခန်းမှာ အပ်နှံထားတယ်။ မေသော်ဆီအလည် လာရင်း အပြန်မှာ ဦးအတွမ်ပန်းစိုက်တဲ့အခါမှာ အမြဲကိုင်တဲ့ ခရင်းခွကို မသိအောင်ယူလာတယ်။ စောစောက ဓားမြောင်နဲ့ ခရင်းခွကို မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ကို ပို့ပြီး လက်ငွေစစ်ဆေးခိုင်းတဲ့အခါ တူညီနေတာ သိလိုက်ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် မေသော်ကို ဦး အတွမ်အနိုင်ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့နေ့က လက်ငွေအရ ဦးအ တွမ်ကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးဖို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်တွေ့နဲ့အတူလာခဲ့တာ။ မေသော်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကိုလည်း သိထားတယ်။ အဲ ဒီနေ့က အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှမတွေ့ဘူး။ မေတ္တာစံအိမ်ကို အ မြဲစောင့်ကြည့်နေတဲ့ နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်က ဦးဘင် . . . လမ်း လျှောက်သွားတယ်။ ဒေါ်သိန်းကို ဈေးဘက်သွားတယ်လို့ သ

တင်းပို့တော့ အိမ်ထဲမှာ မေသော်နှင့်ဦးအတွမ် နှစ်ဦးပဲရှိတာ သိလိုက်ရပြီ။ မေတ္တာစံအိမ်ရဲ့ အခန်းတိုင်းကို လိုက်ရှာရင်း မသင်္ကာစရာနံရံက ခလုတ်တစ်ခုကို တွေ့မိလို့ နှိပ်ကြည့်မိရာ က မေသော်ကို ကယ်တင်မိသွားတာပဲ။ ကိုယ်သာ နံရံက ခ လုတ်ကို မတွေ့မိရင် မေသော်ဘဝက မတွေးရဲစရာပဲ။ ကိုယ် တို့ နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးပါ . . . မေသော်။ ကိုယ် . . မနက်ဖြန် ပြန်ရတော့မယ်”

“ရှင်”

“အဲဒါကြောင့် မေသော်ကို ကိုယ်တောင်းထားတဲ့ အ ဖြေကို သိချင်လို့”

“မေသော် . . ဘာပြောရမလဲ”

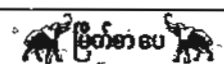
“ကိုယ့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့”

“ဟာ . . . အစ်ကိုကလည်း”

“ဘာလဲ . . . မပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . မပြောဘူး။ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မှာ”

“ဟာ”

မိုးဟိန်းက အသည်းယားသွားသည်။ မေသော်၏ ဝမ်း
လေးကို အတင်းဆွဲဖက်လိုက်သည်။ မေသော်မျက်နှာပေါ်တွင်
ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။ မိုးဟိန်း၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်နှာ
ဝှက်ထားလိုက်သည်။

“အဖြေပေးလေ... မေသော်”

“လူတစ်ယောက်လုံး အစ်ကိုရင်ခွင်ထဲရောက်နေမှပဲ
အဖြေပေးဖို့ လိုသေးလို့လား”

“အင်း! ဟုတ်သားပဲ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မေသော်”

မိုးဟိန်းသည် မေသော်ကိုယ်လုံးလေးကို တင်းကျပ်
စွာ ဖက်ထားလိုက်လေတော့သတည်း...။

ပြီးပါပြီ။

